

குமரகுருபர சுவாமிகள்

அருளிய

கந்தர் கலிவெண்பா
சகலகலாவல்லி மாலை
மீனாட்சி அம்மை குறும்

மூலமும் உரையும்

A.No. 16088

△ ௨: 11

—ரையாசிரியர்
பி.ரா. நடராசன்

கந்தர் கலிவெண்பா
சுகலகலாவல்லி மாலை
மீனாட்சியம்மை குறும்
மூலமும் உரையும்

உரையாசிரியர்
புலவர் பி.ரா. நடராசன்

சுகந்தலை நிலையம்

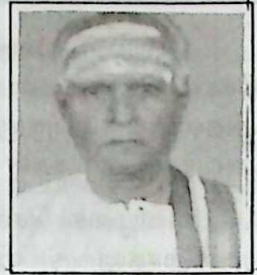
18, (புதிய எண் 171) பவளக்காரத் தெரு,
மண்ணாடி, சென்னை - 600 001.

☎ : 2525 0092

நூல் விவர அட்டவணை

- நூல் பெயர் : குமரகுருபர சுவாமிகள் அருளிய
கந்தர் கலிவெண்பா
சகலகலாவல்லி மாலை
மீனாட்சியம்மை குறம்
மூலமும் உரையும்
- உரையாசிரியர் : புலவர் பி.ரா. நடராசன்
- மொழி : தமிழ்
- பொருள் : இலக்கியம்
- பதிப்பு ஆண்டு : முதல் பதிப்பு - நவம்பர்-2006
- பதிப்புரிமை : © சகுந்தலை நிலையம்
- தாள் : 11.6 கி.கி. வெள்ளைத்தாள்
- நூல் அளவு : கிரௌன் : 18.5 × 12.5 செ.மீ.
- எழுத்து : 11 புள்ளி
- பக்கம் : viii + 176 = 184
- நூல் கட்டு : சாதாரணக் கட்டு
- ஒளிஅச்ச : அழகு சிஸ்டம்ஸ், சென்னை-17.
- அச்சிட்டோர் : பரமேஸ்வரி கிராபிக்ஸ்
- நூல் வெளியீடு : சகுந்தலை நிலையம்
18/171, பவளக்காரத் தெரு
மண்ணாடி, சென்னை- 600001.
- விலை : ரூ. 50/-

உ
சிவம்

முன்னுரை

தெய்வத் திருமுறைத் தொடர்களின் நடுவே செந்திலாதிபனின் பேரருள்பெற்ற குமரகுருபர சுவாமிகளின் கந்தர்கலி வெண்பா, சகலகலாவல்லி மாலை, மீனாட்சியம்மைகுறும் வெளிவருகின்றது.

எங்கள் பாட்டனார் சிவபூசைச் செல்வர். என் இளைய அண்ணன் சிவத்திரு. பி.ரா. கந்தன், பி.ஏ. அவர்கள் சிவபூசைச் செல்வர். அடியவனும் சிவபூசை செய்பவனே எனினும் எங்கள் குடும்பம் வயலூர் வள்ளலுக்கு அடிமை பட்டது. அவரே எங்கள் குடும்பத் தெய்வம். கந்தசஷ்டித் திருவிழா எங்கள் இல்லத்தில் சிறப்பாக நடைபெறும்.

சிவபதம் அடையும் முன்னர் எங்களின் தாயார், எங்களை அழைத்து இவ்விழாவினை நிறுத்தி விடாதீர்கள், 'தொடர்ந்து நடத்துங்கள்' எனக் கூறினர்

ஆவணி வளர்பிறை சஷ்டி நன்னாள் வயலூர் திருக் கோவிலில் எங்கள் மண்டகப் படையல் நிகழ்கின்றது. இன்று அதனைப் பெருஞ்சிறப்போடு என் பெரிய அண்ணன் அவர்களின் மக்கள் சிறப்பாக நடத்தி வருகின்றனர்.

சிவபூசைச் செல்வரும், எங்கள் பகுதியில் சுந்தரர் தேவார முற்றோதலுக்கு வித்திட்டு அவ்விழாவினைச் சிறப்பாக நடைபெற ஒல்லும்வகையெல்லாம் முயன்றவருமான என் இளைய தமையனார் சிவத்திரு பி.ரா. கந்தன் அவர்கள் சிவபதம் அடையும் வரையில் முப்பது ஆண்டுகள் 'சஷ்டி நோன்பு நோற்க' திருச்செந்தூர் சென்று சூரசம்கார விழா முடிந்த பின்னரே தம் இல்லம் திரும்பும் பண்பினர். அவர்கள் சஷ்டி நோன்பில் திருச்செந்தூர் திருப்பதியில் கந்தர் கலிவெண்பா பாராயணம் செய்யும் மாண்பினைக் கண்டு அக்கலிவெண்பாவினைப் பலரும் நன்முறையில் பொருளோடு கற்று வாழ்வாங்கு வாழ்ந்திட வேண்டும். அதற்கு, 'நீ எளிய முறையில் உரைவகுத்து வெளியிடு' எனப் பணித்தார்கள். அப் பணிப்பின் வெளியீடே இந்நூல். நூலாகி வரும் நிலையில் அப் பெருமகனார் இல்லை என்ற மனஉளைச்சல் எளியேனை உறுதுகிறது. அவரின் ஆக்கமும் ஊக்கமுமே திருமுறைத் தொடர்பு எளியேனுக்கு வந்துற்றது. எனவே அவரின் திருவடிகளுக்கே இந்நூலைக் காணிக்கை ஆக்குகின்றேன்.

குமரகுரபர சுவாமிகளின் நூல்களில் முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ், மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் என்று இரு நூல்களுக்கும் திருவருள் கூட்ட உரைகண்டு வருகின்றேன். மதுரைக் கலம்பகமும் அந்நிரலில் உள்ளது. பலர் முன்பு நீதிநெறி விளக்கத்திற்கு உரைகண்டுள்ளனர். எஞ்சி இருப்பன ஏழு நூல்களே. திருவருளும் •குருவருளும் கூட்டுமாயின்

எஞ்சிய ஏழு நூல்களுக்கும் உரை கண்டால் குமரகுருபர சுவாமிகளின் பிரபந்தம் அனைத்திற்கும் உரை முற்றுப்பெறும்.

இந்நிரலில் மூன்று நூல்கள் வெளிவருகின்றன. எளியவனைப் பற்றிப் பிறரிடம் உயர்வாகப் பேசி ஊக்கமளிக்கும் எளியேனின் சிறிய தமயனார் போல் விளங்கும் அரிய உயரிய சிவ. இரா. காளத்தீச்சுவரனார் அவர்களுக்கு என் பணிவான நன்றி.

எளியேனின் நூல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிடும் உமா பதிப்பக உரிமையாளர் சிவ. இராம. இலட்சுமணனார் அவர்களுக்கு என்றும் போல் இன்றும் அடியவனின் அன்பும் நன்றியும் உரியது.

கண்ணொளி மங்கிய நிலையிலும் இடைவிடாது இறை நூல்களோடு தொடர்புபடுத்தி எனக்கு உதவிடும் என் இனிய மகள் திருமதி கி. கல்யாணி எம்.எஸ்ஸி., எம்.எட்., அவர் கட்டும், என் துணைவியார் திருமதி சுந்தராம்பாள் எம்.ஏ., எம்.எட்., அவர்கட்டும் என் அன்பும் வாழ்த்தும்.

ஏழையாளனான எளியேனை இப்பணிகளில் ஈடுபடுத்தி ஆவனசெய்யும் வயலூராரின் திருவடிகளை மனமொழி மெய்களால் வணங்குவன்.

பி.ரா. நடராசன்

41, பிரீமியர் பிளாசா,

இலட்சுமி வாசம்

கரூர் பைபாஸ் ரோடு

திருச்சி-2

(0431) 5538414

திருவடிக் காணிக்கை

72 ஆண்டுக்கால இம்மண்ணுலக வாழ்வில் பி.ஏ. பட்டம் முடித்து, ஆர்.எம்.எஸ் பணியில் பணியாற்றத் தொடங்கி, மணம் முடித்து மூவரைப் பயந்து மாவட்ட முதன்மை அதிகாரியாய் உயர்ந்து, சுந்தரர் தேவாரமே தன் உயிர் மூச்சாய் வாழ்ந்து, உழைத்து உயர்ந்து சிவபூசைச் செல்வராய்த் திகழ்ந்து 30 ஆண்டுகள் செந்திலாதிபதி சென்று சஷ்டி நோன்பு நோற்று 2003இல் செப்டம்பர் 11இல் ஒரு நொடியில் சிவபதம் அடைந்த என் இனிய இளைய தமையனார் சிவத்திரு. பி. ரா. கந்தன் பி.ஏ., அவர்களின் பொன்னார் திருவடிகளில் இந்நூலை வைத்து வணங்குகிறேன்.

பி.ரா. நடராசன்

பதீப்புரை

தமிழும் சைவமும் தழைக்கத் தோன்றிய தவச் செல்வம் குமரகுருபர்.

பிறந்து ஐந்தாண்டுகள், பேசும் திறனற்று ஊமையாய் இருந்த பிள்ளை, திருச்செந்தில் முருகன் திருவருளால், வாய் மலர் திறந்த போது - வந்தவை வெறும் வார்த்தைகள் அல்ல வண்ணத் தமிழ் பாமாலையே பாடியது பிள்ளை. அந்த பாமாலை தான் கந்தர் “கலிவெண்பா”

மதுரையில் திருமலை மன்னன் முன்பாக மீனாட்சி அம்மை பிள்ளைத்தமிழ் அரங்கேற்றம் செய்தபோது; மீனாட்சி அம்மையே சிறு பெண்ணுருவில் வந்து முத்துமாலை பரிசளித்தார் என்பதும் செவிவழிச் செய்திகள்.

பள்ளியில் பயிலுவோர் பல்கலை கற்போர், ஞானமும், கல்வியும் நற்றமிழ் அறிவும் நாளும் பெற விரும்புவோர் ஒதி உணரத்தக்க உத்தம நூல் ‘சகலகலா வல்லிமாலை.’

பாட்டுத் தமிழை எல்லாம் பலரும் எளிதில் படித்து உணரத்தக்க வகையில் எளிய உரையில் தந்துள்ள புலவர் பி.ரா. நடராசன் அவர்களுக்கு நன்றி.

படித்து மகிழ்க

- இராமலட்சுமணன்

உள்ளே...

குமரகுருபரர் வரலாறு	1
கந்தர்கலிவெண்பா	9
சகலகலாவல்லிமாலை	127
மீனாட்சியம்மை குறும்	141

சுமரகருபுரீ வரலாறு

செந்தமிழ் நாட்டின், பாண்டி நாட்டுத் திருநெல்லை மாவட்டத்திலுள்ள தென்கயிலாயம் எனப் போற்றப் பெறும் திருவைகுண்டம் (ஸ்ரீவைகுண்டம்) என்னும் ஊரில், வேளாண் மரபில் சைவ சமய நற்குடியில் வாழ்ந்துவந்த திரு. சிகாமணிக் கவிராயர்க்கும் அவர்தம் துணைவியார் திருமதி. சிவகாமி அம்மையார்க்கும் சுமார் 350 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. பிறந்த ஐந்து அகவை வரையில் பிறந்த குழந்தை பேசாது இருந்தது கண்ட பெற்றோர், தம் குலக் கடவுளாம் திருச்செந்திலாதிபனைத் தம் குறையைத் தீர்த்து முறைபெற வேண்டி நின்றனர்.

ஐந்தாம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் செந்திலாதிபன் திருவருளை முன்னிறுத்தி, அவன் திருமுன்னரே வேண்டுதல் செய்ய எண்ணிய கவிராயரும் அவர்தம் துணைவியாரும், பிறந்து மூங்கையாய் வளரும் குழந்தையையும் அழைத்துக் கொண்டு திருச்செந்தூர் சென்று ஸ்ரீசெந்திலாதிபன் முன்னின்று கசிந்துருகி வேண்டி நின்றனர். சில நாட்கள் திருக்கோயிலில் தங்கி, அவன் திருமுன்னே வேண்டி நின்று பாடு கிடந்தனர்.

ஒருநாள் தமிழ்க்கடவுள் முன் மூங்கையாய் நின்ற குழந்தையுடன் பெற்றோர் நின்றிருந்த நிலையில், குழந்தை 'அம்மா' என அழைத்துக் கந்தர் கலிவெண்பா என்று பனுவலைப் பாடத் தொடங்கியது. ஓதாது உணர்ந்த

நிலையில், அதன் திருவாயினின்று வெளிவந்த நூல் கந்தனின் பெருமை பேசும் அற்புதப் பெருநூல். கல்விச் செல்வத்தில் சிறந்து விளங்கவும், பழந்தமிழ்ப் புலமை பெறவும் இன்றும் இப்பனுவலைப் பாராயணம் செய்யும் வழக்கம் நடைமுறையில் உள்ளது. பேசாதிருந்த குழந்தை பேசியது; அல்ல பாடியது; எதனைப் பாடியது? கன்னித்தமிழ் பாடிக் கந்தனைப் போற்றியது. திருமுருகன் திருவருள் பரிபூரண மாய்க் குழந்தைக்குக் கிட்டிய நிலை கண்டு, பெற்றோரும் ஆண்டுக் குழுமி நின்றோரும் கொண்ட களிப்புக்கு எல்லை யில்லை. மூங்கையாய் வந்த பிள்ளை முத்தமிழ் அறிஞனாய் விளங்கிய நிலைகண்டோர், திருச்செந்திலாதிபன் பெருமையை எண்ணி எண்ணி வியந்து போற்றினர். அனைவரும் அவர்களை அறியாது, முருகா முருகா எனக்கூவிக் கரம் கூப்பி வணங்கினர்.

சின்னாட்கள் செல்ல வானொலிச் செய்தி ஒன்று, 'நீ இன்றிலிருந்து குருபரன் ஆகுக' என ஒலிக்க, அவரும் குமரகுருபரன் என அழைக்கப்பட்டார்.

கல்லாது கற்ற அருந்தமிழ் வித்தகரானார். குன்றுறையும் குமரன்கொடுத்த தமிழை, இம்மண்ணுலக மக்களுக்குப் பயன்படும்படி, பாடும் நிலைகொண்டு இல்லறத்தை வெறுத்துத் துறவற வழி நின்றார்.

துறவியாக மாறிய குமரகுருபரர் தமக்கு ஞானவுபதேசம் செய்திடத்தக்க ஞானாசிரியரைத் தந்தருள வேண்டுமென்று, நாடோறும் வேலவனை வேண்டி நின்றார். 'வடக்கு நோக்கிச் செல்க; எவர் முன்னிலையில் உன்வாக்குத் தடைப்பட்டுப் பேசிடும் நிலையை இழக்கின்றனையோ, அவரே உன் ஞான குரு. அவரிடமே உபதேசம் கொள்' என வேலவனின் அருள் வாக்கு ஒலித்தது.

அவ்வாக்கினைத் தலைமேற்கொண்டு வடதிசை நோக்கிச் செலவினை மேற்கொண்டார். திருப்பரங்குன்றம் நண்ணி, முருகவேளை வணங்கிச் சின்னாட்கள் தங்கிப் பின் மதுரைக்குப் புறப்பட்டார்.

குமரகுருபரர் வருவதை அறிந்த அங்கயற் கண்ணியம்மையும், அந்நாளில் மதுரையை ஆண்டு வந்த திருமலை நாயக்கர் கனவில், 'தமிழ் மாமுனிவரான குமரகுருபரர் நம் நகர் நோக்கி வருகின்றார். அவரை நன்கு வரவேற்பாயாக. அவரை நம்மீது பிள்ளைத்தமிழும் பாடிடுமாறு வேண்டுக' எனக் கூறினார்.

அம்மையின் ஆணை வழியே திருமலை மன்னரும் மாமன்னர்க்குரிய நிலையில், தமிழ் முனிவரை வரவேற்று, ஆலயத்திற்கு அழைத்து வந்தனர். திருமலை நாயக்கரின் வேண்டுகோளினை ஏற்று, 'மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்' பாடத் தொடங்கினார். வருகைப் பருவத்தில் 'தொடுக்கும் கடவுள்' என்ற பாடலைப் பாடிப் பொருள் கூறும்பொழுது, அம்மையே சிறு பெண்ணாக வந்து, மன்னர் மடிமீது அமர்ந்து, செவி மடுத்து இன்புற்று, மன்னர் கழுத்தில் கிடந்த முத்து மாலையைக் கழற்றிக் குமரகுருபரர் கழுத்திலிட்டு மறைந்தருளினார் என்பர். அதன்பின் மீனாட்சியம்மை குறும், மீனட்சியம்மை இரட்டைமணி மாலை, மதுரைக்கலம்பகம், நீதிநெறி விளக்கம் போன்ற நூல்களைப் பாடினார். காவலரின் உபசரிப்பில் மகிழ்ந்த காவலரும், சின்னாட்கள் சென்றிடத் திருவாரூர் சென்றனர். அங்குத் திருவாரூர் நான் மணிமாலை பாடினார். சிலநாட்கள் செல்லத் தருமபுரம் மடம் நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடங்கினார். அக்காலம் திருமடத்தில் நான்காம் குருமூர்த்தமாக ஸ்ரீ—ல—ஸ்ரீ மாசிலா மணி தேசிக ஞானசம்பந்த குருமூர்த்திகள் அருளாட்சி செய்து வந்தார். ஸ்ரீ—ல—ஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அவர்களை நேரிற்கண்டார். அக்காலைத் தம் மேலாடையைப் பணிவின் பொருட்டாய் எடுக்காமலும், எதிரேயிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தும் சுவாமிகளுடன் பேசத் தொடங்கினார். குருமகா சந்நிதானம் வினாவிய வினாக்களுக்கெல்லாம் விடைகளையும் கூறினார். இறுதியில் தேசிகரவர்கள், பெரிய புராணத்திலுள்ள (252 ஆம் திருப்பாடலான)

ஐந்துபேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள
 அளப்பு அரும் கரணங்கள் நான்கும்
 சிந்தையே ஆகக் குணம் ஒரு மூன்றும்
 திருந்து சாத்து விகமே ஆக
 இந்துவாழ் சடையன் ஆடும் ஆனந்த
 எல்லைஇல் தனிப் பெருங்கூத்தின்
 வந்தபேர் இன்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
 மாறுஇலா மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தார்.

என்ற பாடலுக்குப் பொருளை வினவியபோது பாவலரின் வாக்குத் தடைப்பட்டது. கந்தவேள் கழறிய அருள்மொழியும் பாவலருக்கு நினைவில் வர, உடன் எழுந்து மேலாடையை எடுத்துப் பணிவுடன் இடுப்பில் சுற்றிக்கொண்டு, கையது கொண்டு வாயது பொத்தி நிலந்தோய தேசிகரின் திருவடிகளில் பன்முறை வீழ்ந்து வணங்கி நாணிக் கோணி நின்று, அடியவனைத் தாங்கள் சீடராக ஏற்றருள வேண்டும் எனப் பணிவன்புடன் அறுமுகனின் அருள் வாக்கினையும் நினைவுபடுத்தி நின்றனர். தேசிகரவர்களும் மனம் மகிழ்ந்து, அவருக்கு ஞானவுபதேசம் செய்து, நன்கு வாழ்த்தினர். பின்னர்க் குருவின் ஆணை பெற்றுச் சில தலங்களுக்குச் செல்ல முற்பட்டனர்.

வைத்திகவரன் கோவில் எனப்படும் புள்ளிருக்கு வேளூர் சென்று, ஆண்டு அருள் பாலிக்கும் முத்துக்குமரனின் மீது, 'முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ்' பாடினார். பின்னர்ச் சிதம்பரம் சென்றார். ஆண்டுச் சிலநாள்கள் தங்கினார். அப்போது, 'சிதம்பர மும்மணிக்கோவை' 'சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை' என்ற நூல்களைப் பாடி அரங்கேற்றமும் செய்தார். மீண்டும் தருமையாதீனம் சென்று தம் ஞானாசிரியரான ஸ்ரீ—ல—ஸ்ரீ மாசிலாமணி தேசிகர் மீது 'பண்டார மும்மணிக் கோவை' என்ற நூலையும் பாடி அரங்கேற்றினர். அதன்பின் தமக்குப் பல்வேறு நிலைகளில் கிடைத்த பரிசில்களையும் விருதுகளையும் அவர் திருமுன் வைத்து, அவை யாவற்றையும்

திருவடிக் காணிக்கைகளாக ஏற்றருளும்படி பணிந்து வேண்டினர்.

அதற்குத் தேசிகரவர்களும் 'இவையாவும் எமக்கு வேண்டுவன அல்ல. இப்பொருள்களையெல்லாம் ஒருசேர எடுத்துக்கொண்டு காசி செல்க. ஆண்டொரு மடம் நிறுவுக. அறம் ஆற்றுக' என ஆணையிட்ட டருளினர். அவ்வாணையை ஏற்ற தமிழ் முனிவரும், காசிநோக்கிச் செல்ல முற்பட்டார்.

தென்திசைத் திருச்செந்தூர் முதல் வடநாட்டுக் காசி வரை உள்ளவையாவும் இவரின் கால்பட்டுச் சிறந்தன. காவிரியும் கங்கையும் இம்முனிவரின் வாய்ப்பட்டுச் சிறந்தன.

காசி சென்ற கன்னித்தமிழ் முனிவர், 'காசிக் கலம்பகம் பாடினார். காசியில் திருமடம் அமைக்க வேண்டி டில்லி சென்று, பாதுஷாவினைக் காண எண்ணினார். அம்மன்னர் தமிழ்மொழி அறியாதவர். ஆதலால், இந்துஸ்தான் மொழி கற்க விரும்பினர். அம்மொழியை நன்கு கற்று விளங்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில், கலைமகளை வேண்டிச் 'சகலகலா வல்லிமாலை' பாடி, இந்தி மொழியில் நல்ல புலமையும் பெற்றார்.

காசியில் தங்கியிருந்த பொழுது ஒருநாள் இரவில், 'திருக்கேதாரப் பெருமான் இவரின் கனவில் தோன்றித் தனக்கு அங்கோர் ஆலயம் அமைத்திடக்கூற, அதனையும் நன்கு செய்து முடித்தார்.

காசியில் குமரகுருபரர் தங்கி இருந்தக்கால், பல்வேறு நிலைகளில் தமிழ் பற்றியும், தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றியும் குறிப்பாகவும், சிறப்பாகவும் கம்பராமாயணம் பற்றியும் கேட்போர் விரும்பிக் கேட்டு மகிழும் முறையில், சொற் பொழிவுகள் ஆற்றினர். இவரின் தீந்தமிழ் உரையைக் கேட்க, மக்கள் பெருங்கூட்டமாகக் கூடுவர். அக்கூட்டத்தாருள் இந்தி மொழி வல்லுநரான துளசிதாசரும் ஒருவர். அடிகளாரின் கம்பராமாயணக் கருத்துகளைச் செவி மடுத்த துளசிதாசர், தாம் இந்தியில் யாத்த இராமாயணத்தில் ஆங்காங்கே தம்

கற்பனை வளத்துடன் சேர்த்தனர். துளசிதாசரின் இராமாயணத்தில், கம்பரின் கருத்துகள் இடம்பெற நம் தமிழ் முனிவரே காரணமாவார்.

மாற்று மதத்தைச் சார்ந்த மன்னன் அவைக்குச் சிங்கத்தின்மேல் ஏறிச் சென்றார்.

முனிவரின் சொற்பொழிவுகளில் இருதலையாய நிகழ்வுகளைக் குறிப்பிடலாம்.

முதல்: சுவாமிகள் தம் சொற்பொழிவில் இல்லறத்தை இனிமையாகப் பேசி வந்தனர். இதனைச் செவி மடுத்த அடாத சிலர், 'சுவாமிகளை நோக்கி, 'தாங்களோ துறவி. அங்ஙனம் இருக்க இல்லற நிகழ்வுகளை இனிமையாகப் பேசுகின்றீர். ஒருவேளை தாங்கள் பகலில் மட்டும் சுவாமிகளோ?' எனக் கேட்டனர். அவையோ அந்நிலையில் ஸ்தம்பித்தது. சுவலையோ சிற்றமோ கொள்ளாத பெருமானார் அவர்களை நோக்கி, 'நன்று. நீங்கள் கூறியதை விளக்குவோம்' எனக்கூறி மன்னனைப் பார்த்து, 'ஒரு குழிதோண்டி அதில் மலங்களைக் கொட்டி மாசு ஏறிய ஒரு செம்புப் பாத்திரத்தைப் போட்டு மூடும்படி கூறினார். மறுநாள் அவை கூடியதும், குழியிலுள்ள கலனை எடுக்கச் செய்து, தண்ணீரில் கழுவக் கலனோ ஒளியோடு தூய்மையாய் மின்னியது. தம்மை வினாத் தொடுத்தாரிடம் சுவாமிகள் அக்கலனைக் காட்டி, 'முன் எப்படி இருந்தது, இப்பொழுது எப்படி உள்ளது?' என்றார். அவர்கள் 'முன் கலனை மாசு மறைத்திருந்தது; இப்பொழுது தூய்மையாய் மாசு நீங்கி உள்ளது' என்றனர். உடன் சுவாமிகளும் 'பாத்திரம் மாசு நீங்கக் காரணம் என்ன?' என வினவ, அவர்கள் 'மலத்திற்குப் புளிப்புத் தன்மை உண்டு. அப்புளிப்பு, மாசினைத் தின்றுவிடக் கலன் தூய்மையாயிற்று' என்றனர். குமரகுருபரர் அவர்களை நோக்கி 'மலத்திற்குப் புளிப்புத் தன்மை உண்டு என்பதனை எப்பொழுது சுவைத்தீர்கள்?' என்றார். நெடுஞ்சாண் கிடையாக அவ் அவம் பேசியோர், சுவாமிகளின் திருவடிகளில் வீழ்ந்தனர்; மன்னிப்பு வேண்டினர்.

பிறிதொன்று: முகலாய மன்னர், தமிழ்முனிவர் மீது அளவு கடந்த அன்பு பாராட்டுதலையும், அவரும் மன்னரிடம் பெருமதிப்பு வைத்திருந்ததையும் கண்டு அழுக்காறு கொண்ட சில இஸ்லாமியர் முனிவரிடம் சென்று, 'உங்கள் இறைவன் பொய்; சமயமும் பொய்; அவை உண்மையெனில், தங்களின் அங்கையுள்! வெங்கனல் இரும்பினை ஏந்திக் காட்டுக' என்றனர். அப்பழுக்கற்ற முனிவரும் அச் செயலுக்கு ஒப்புதல் அளித்து 'நீண்ட ஓர் இரும்புக் கம்பியைத் தீயில் பழுக்கக் காய்ச்சி, அது செந்நிறம் பெற்றபின் தம் இரு கைகளால் அச்செந்நிற இரும்புக் கம்பியைப் பூமாலையை எடுப்பது போல் எடுத்து, அவை முன் நின்றனர். அவையே பிரமித்து நின்றது. மக்கள் கண் இமைக்காது இச்செயலைக் கண்டு ஸ்தம்பித்து நின்றனர். முனிவரின் திருக்கரங்கள் முன்னிலும் ஒளிவீசி நின்றன. அழுக்காறு கொண்டோர் அடியவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி மன்னிப்பு வேண்டினர். மன்னன் கொண்ட துயருக்கு அளவே இல்லை. அடிகளாரின் அருந்தமிழ், அரசரின் கவலையைத் தீர்த்தது. 'முனிவர் பெரும! தங்கட்கு யாது வேண்டுமோ? அதனை ஐயங் கொள்ளாது கேளுங்கள். அதுவே இதற்கு யான் அற்றும் கழுவாய்' என்றார் மன்னர். குமரகுருபரரும் கருடன் பறவாத காசியில் கருடன் வட்டமிட்டுக் காட்டிய இடத்தை மன்னனிடமிருந்து மானியமாகப் பெற்றுத் தமிழும் சைவமும் என்றென்றும் தழைத்தோங்க ஒரு மடம் அமைத்தார். அம்மடமே 'குமாரசாமி மடம்' என இன்றும் வழங்குகின்றது.

காசியிலிருந்த மூன்று முறை தருமையாதீனம் சென்று வந்தார். பின்னர் வைகாசித்திங்கள் தேய்பிறை மூன்றாம் நாளில், அடிகளார் சிவபதம் அடைந்தார்.

வாழ்க குமரகுருபரரின் மாப்புகழ்!

வளர்க அவர்தம் செந்நெறி.

குமரகுருபுரர்

இயற்றிய நூல்கள்

1. கந்தர் கலிவெண்பா
2. மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்
3. மீனாட்சியம்மை குறம்
4. மீனாட்சியம்மை இரட்டைமணி மாலை
5. மதுரைக் கலம்பகம்
6. நீதிநெறி விளக்கம்
7. திருவாரூர் நான்மணிமாலை
8. முத்துக்குமார சுவாமிபிள்ளைத் தமிழ்
9. சிதம்பர மும்மணிக்கோவை
10. சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை
11. பண்டார மும்மணிக்கோவை
12. காசிக்கலம்பகம்
13. சகலகலாவல்லி மாலை

(சிதம்பரத்தில் குமரகுருபுரர் தங்கியிருந்தபோது 'சிவகாமியம்மை இரட்டைமணிமாலை' பாடியதாகக் கூறுவர். டாக்டர் உ.வே.சாமிநாத ஐயர் போன்றோர்க்கு இச்செய்தி உடன்பாடில்லை)

குமரகுருபர சுவாமிகள் அருளிய கந்தர் கலிவெண்பா

1. பூமேவு செங்கமலப் புத்தேளும் தேறரிய
பாமேவு தெய்வப் பழமறையும் - தேமேவு
2. நாதமும் நாதாந்த முடிவும் நவைதீர்ந்த
போதமும் காணாத போதமாய் - ஆதிநடு
3. அந்தம் கடந்தநித்தி யானந்த போதமாய்ப்
பந்தம் தணந்த பரஞ்சடராய் - வந்த
4. குறியும் குணமும்ஒரு கோலமும் மற்றெங்கும்
செறியும் பரம சிவமாய் - அறிவுக்கு
5. அநாதியாய் ஐந்தொழிற்கும் அப்புறமாய் அன்றே
மனாதிகளுக்கு எட்டா வடிவாய்த் - தனாதருளின்

6. பஞ்சவிதருப பரசுகமாய் எவ்வுயிர்க்கும்
தஞ்சம் எனநிற்கும் தனிப்பொருளாய் - எஞ்சாத
7. பூரணமாய் நித்தமாய்ப் போக்குவர வுமபுணர்வும்
காரணமும் இல்லாக் கதிஆகித் - தாரணியில்
8. இந்திரசா லம்புரிவோன் யாவரையும் தான்மயக்கும்
தந்திரத்தில் சாராது சார்வதுபோல் - முந்தும்
9. கருவின்றி நின்ற கருவாய் அருளே
உருஇன்றி நின்ற உருவாய்த் - திரிகரணம்
10. ஆகவரும் இச்சை அறிவியற்ற வால்இயை
போகஅதி காரப் பொருளாகி - ஏகத்து
11. உருவும் அருவும் உருவுஅருவும் ஆகிப்
பருவ வடிவம் பலவாய் - இருள்மலத்துள்
12. மோகம்உறும் பல்உயிர்க்கும் முத்திஅளித் தற்குமல
பாகம்உற வேகடைக்கண் பாலித்துத் - தேகம்உறத்
13. தந்த அருவுருவம் சார்ந்துஅவிந்து மோகினிமான்
பெந்த முறவே பிணிப்பித்து - மந்தரமுதல்
14. ஆறத்துவாவும்அண்டத்து ஆர்ந்தஅத்து வார்களுமுற்
கூறத்தகும் சிழிப்பில் கூட்டுவித்து - மாறிவரும்

15. ஈரிரண்டு தோற்றத்து எழுபிறப்புள் யோனிஎன்பான்
ஆரவந்த நான்குநா றாயிரத்துள்-தீர்வரிய
16. கன்மத்துக்கு ஈடாய்க் கறங்கும் சகடமும்போல்
சென்மித்து உழலத் திரோதித்து - வெந்நிரய
17. சொர்க்காதி போகம்எலாம் துய்ப்பித்துப் பக்குவத்தால்
நற்கார ணம்சிறிது நண்ணுதலும் - தர்க்கமிடும்
18. தொன்னூற் பரசமயம் தோறும் அதுஅதுவே
நன்னூல் எனத்தெரிந்து நாட்டுவித்து முன்னூல்
19. விரதம்முத லாயபல மெய்த்தவத்தின் உண்மைச்
சரியைகிரி யாயோகம் சார்வித்து அருள்பெருக
20. சாலோக சாமீப சாஸுபமும் புசிப்பித்து
ஆலோகந் தன்னை அகற்றுவித்து - நால்வகையாய்
21. சக்திநி பாதம் தருதற்கு இருவினையும்
ஒத்துவரும் காலம் உளவாகிப் - பெத்த
22. மலபரி பாகம் வருமளவில் பன்னாள்
அலமருதல் கண்ணூற் றருளி - உலவாது
23. அறிவுக்கு அறிவாகி அவ்வறிவுக்கு எட்டா
நெறியிற் செறிந்தநிலை நீங்கிப் - பிறியாக்

24. கருணைத் திருவுருவாய்க் காசினிக்கே தோன்றிக்
குருபரன்என் றோர்திருப்பேர் கொண்டு - திருநோக்கால்
25. ஊழ்வினையைப் போக்கி உடல்அறுபத்தெ ட்டும்நிலம்
ஏழும் அத்து வாக்கள் இருமூன்றும் - பாழாக
26. ஆணவ மான படலம் கிழித்தறிவில்
காணரிய மெய்ஞ்ஞானக் கண்காட்டிப் - பூணும்
27. அடிஞானத் தாற்பொருளும் ஆன்மாவும் காட்டிக்
கடியார் புவனம்முற்றும் காட்டி - முடியாது
28. தேக்கு பரமானந்தத் தெள்ளமுதம் ஆகிஎங்கும்
நீக்கமற நின்ற நிலைகாட்டிப் - போக்கும்
29. வரவும் நினைப்பும் மறப்பும் பகலும்
இரவும் கடந்துலவா இன்பம் - மருவித்துக்
30. கன்மமலத் தார்க்குமலர்க் கண்மூன்றும் தாழ்சடையும்
வன்மமூவும் மானுமுடன் மால்வீடைமேல் - மின்னிடத்துப்
31. பூத்த பவளப் பொருப்பொன்று வெள்ளிவெற்பின்
வாய்த்தனைய தெய்வ வடிவாகி - மூத்த
32. கருமமலக் கட்டறுத்துக் கண்ணருள் செய்து உன்நின்று
ஒருமலத்தார்க்கு இன்பம் உதவிப் - பெருகிஎழு

33. மூன்றவத்தை யும்கழற்றி முத்தருடனே இருத்தி
ஆன்றபர முத்தி அடைவித்துத் தோன்றவரும்
34. யான்எனதென்று அற்ற இடமே திருவடியா
மோனபரா னந்தம் முடியாக - ஞானம்
35. திருவுருவா இச்சை செயல்அறிவு கண்ணா
அருளதுவே செங்கை அலரா - இருநிலமே
36. சந்நிதியா நிற்கும் தனிச்சுடரே எவ்வுயிர்க்கும்
பின்னம் அறநின்ற பெருமானே - மின்உருவம்
37. தோய்நவ ரத்னச் சுடர்மணியால் செய்தபைம்பொன்
வாய்ந்த கிரண மணிமுடியும் - தேய்ந்தபிறைத்
38. துண்டம் இருமூன்று நிரைதோன்றப் பதித்தனைய
புண்டரம் பூத்தநுதற் பொட்டழகும் - விண்ட
39. பருவமலர்ப் புண்டரிகம் பன்னிரண்டு பூத்தாங்கு
அருள்பொழியும் கண்மலர் ஈராரும் - பருதி
40. பலவும் எழுந்துசுடர் பாலித்தாற் போலக்
குலவும் மகரக் குழையும் நிலவுமிழும்
41. புன்முறுவல் பூத்தலர்ந்த பூங்குமுதச் செவ்வாயும்
சென்மவிடாய் தீர்க்கும் திருமொழியும் - வில்மலிதோள்

42. வெவ்வசுரர் போற்றிசைக்கும் வெஞ்சூர னைத்தடிந்து
தெவ்வர்உயிர் சிந்தும் திருமுகமும் - எவ்வுயிர்க்கும்
43. ஊழ்வினையை மாற்றி உலவாத பேரின்ப
வாழ்வுதரும் செய்ய மலர்முகமும் - சூழ்வோர்
44. வடிக்கும் பழமறைகள் ஆகமங்கள் யாவும்
முடிக்கும் கமல முகமும் - விடுத்தகலாப்
45. பாச இருள்துரந்து பல்கதிரிற் சோதிவிடும்
வாச மலர்வதன மண்டலமும் - நேசமுடன்
46. போகம்உறும் வள்ளிக்கும் புத்தேளிர் பூங்கொடிக்கும்
மோகம் அளிக்கும் முகமதியும் - தாகமுடன்
47. வந்தடியில் சேர்ந்தோர் மகிழ வரம்பலவும்
தந்தருளும் தெய்வமுகத் தாமரையும் - கொந்தவிழ்ந்த
48. வேரிக் கடம்பும் விரைக்குரவும் பூத்தலர்ந்த
பாரப் புயசயிலம் பன்னிரண்டும் - ஆரமுதம்
49. தேவர்க்கு உதவும் திருக்கரமும் சூர்மகளிர்
மேவக் குழைத்தணைந்த மென்கரமும் ஓவாது
50. மாரி பொழிந்த மலர்க்கரமும் - பூந்தொடையல்
சேர அணிந்த திருக்கரமும் - மார்பகத்தில்

51. வைத்த கரதலமும் வாம மருங்கின் கரமும்
உய்த்த குறங்கில் ஒருகரமும் - மொய்த்த
52. சிறுதொடிசேர் கையும் மணிசேர்ந்த தடம்கையும்
கறவுசமர் அங்குசம் சேர்கையும் - தெறுபோர்
53. அதிர்கேட கம்சுழற்றும் அங்கைத் தலமும்
கதிர்வாள் விதிர்க்கும் கரமும் - முதிராத
54. கும்பமுலைச் செவ்வாய்க் கொடிஇடையார் வேட்டணைந்த
அம்பொன் கணிப்பூண் அகல்மார்பும்-பைம்பொற்
55. புரிநூலும் கண்டிகையும் பூம்பட் டுடையும்
அரைஞாணும் கச்சை அழகும் திருவரையும்
56. நாதக் கழலும் நகுமணிப்பொற் கின்கினியும்
பாதத்து அணிந்த பரிபுரமும் - சோதி
57. இளம்பருதி நூறா யிரங்கோடி போல
வளந்தரு தெய்வீக வடிவும் உளந்தனிற்கண்டு
58. ஆதரிப்போர்க்கு ஆருயிராய் அன்பரகத் தாமரையின்
மீதிருக்கும் தெய்வ விளக்கொளியே - ஓதிய ஐந்து
59. ஓங்காரத்து உள்ளொலிக்கும் உள்ளொளியாய் ஐந்தொழிற்கும்
நீங்காத பேருருவாய் நின்றோனே - தாங்கரிய

60. மந்திரமே சோதியா வான்பதமே மாமுடியாத்
தொந்தமுறும் வன்னமே தொக்காகப் - பந்தனையால்
61. ஒத்த புவனத் துருவே உரோம மாத்
தத்துவங்களே சத்த தாதுவா வைத்த
62. கலையே அவயவமாக்காட்டும் அத்துவாவின்
நிலையே வடிவமா நின்றோய் - பலகோடி
63. அண்டம் உருவாகி அங்கம் சராசரமாய்க்
கண்ட சத்தி மூன்றுட் கரணமாய்த் - தொண்டுபடும்
64. ஆவிப் புலனுக்கு அறிவளிப்ப ஐந்தொழிலும்
ஏவித்தனி நடத்தும் எம் கோவே - மேவ
65. வரும் அட்ட மூர்த்தமாம் வாழவே மெய்ஞ்ஞானம்
தரும் அட்ட யோகத்தவமே - பருவத்து
66. அகலாத பேரன்பு அடைத்தோர் அகத்துள்
புகலாகும் இன்பம் பொருப்பும் - சுகலவிதப்
67. பேரின்ப வெள்ளப் பெருக்காறும் மீதானம்
தேர்இன்பம் நல்கும் திருநாடும் - பார்இன்பம்
68. எல்லாம் கடந்த இருநிலத்துள் போக்குவரவு
அல்லாது உயர்ந்த அணிநகரும் தொல்லுலகில்

69. ஈறும்முத லும்அகன்றுஎங் கும்நிறைந்து ஐந்தெழுத்தைக்
கூறி நடாத்தும் குரகதமும் - ஏறுமதம்
70. தோய்ந்து களித்தோர் துதிக்கையினால் பஞ்சமலம்
காய்ந்த சிவஞானக் கடாக்களிறும் - வாய்த்தசிவ
71. பூரணத்துள் பூரணமாம் போதம் புதுமலரா
நாரகத்துள் கட்டும் நறுந்தொடையும் - காரணத்துள்
72. ஐந்தொழிலும் ஓவாது அனித்துயர்ந்த வான்கொடியும்
வந்த நவநாத மணிமுரசம் சந்ததமும்
73. நீக்கம்இன்றி ஆடி நிழல்அசைப்பான் பால்புவனம்
ஆக்கி அசைத்தருளும் ஆணையும் - தேக்கமழ்ந்து
74. வீசும் பனுவல் விபுதர் தனித்தனியே
பேசும் தசாங்கம்எனப் பெற்றோனே - தேசதிகழ்
75. பூங்கயிலை வெற்பிற் புனைமலர்ப்பூங் கோதைஇடப்
பாங்குறையும் முக்கட் பரஞ்சோதி - ஆங்கொருநாள்
76. வெந்தகுவர்க்கு ஆற்றாத விண்ணோர் முறைக்கிரங்கி
ஐந்து முகத்தோடு அதோமுகமும் - தந்து
77. திருமுகங்கள் ஆறாகிச் செந்தழற்கண் ஆறும்
ஒருமுகமாய்த் தீப்பொறி ஆறுஉய்ப்ப - விரிபுவனம்

78. எங்கும் பரக்க இமையோர்கண்டு அஞ்சதலும்
பொங்கும் தழற்பிழம்பைப் பொற்கரத்தான்-அங்கண்
79. எடுத்தமைத்து வாயுவைக் கொண்டு ஏ குதிஎன்று எம்மான
கொடுத்தளிப்ப மெல்லக் கொடுபோய் - அடுத்ததொரு
80. பூதத் தலைவகொடு போதிஎனத் தீக்கடவுள்
சீதப் பகீரதிக் கே சென்றுய்ப்பப் - போதொருசற்று
81. அன்னவளும் கொண்டமைதற்கு ஆற்றாள் சரவணத்தில்
சென்னியிற் கொண்டுய்ப்பத் திருவுருவாய் - முன்னர்
82. அறுமீன் முலையுண்டு அமுதுவிளை யாடி
நறுநீர் முடிக்கணிந்த நாதன் - குறுமுறுவல்
83. கன்னியொடும் சென்றவட்குக் காதல் உருக்காட்டுதலும்
அன்னவள்கண்டு அவ் வருவம் ஆறினையும்-தன்
இரண்டு
84. கையால் எடுத்தனைத்துக் கந்தன் எனப்பேர்புனைந்து
மெய்யாலும் ஒன்றாக மேவுவித்துச் - செய்ய
85. முகத்தில் அனைத்துச்சி மோந்து முலைப்பால்
அகத்துள் மகிழ்பூந்தளித்துச் சகத்தளந்த
86. வெள்ளை விடைமேல் விமலன் கரத்தில் அளித்து
உள்ளம் உவப்ப உயர்ந்தோனே - கிள்ளைமொழி

87. மங்கை சிலம்பின் மணிஒன் பதில்தோன்றும்
துங்க மடவார் துயர்தீர்ந்து - தங்கள்
88. விருப்பால் அளித்தநவ வீரருக்குள் முன்னோன்
மருப்பாயும் தார்வீர வாகு - நெருப்பில்உதித்து
89. அங்கட் புவனம் அனைத்தும் அழித்துலவும்
செங்கட் கிடாயதனைச் சென்றுகொணர்ந்து எங்கோன்
90. விடுக்குதிஎன் றுய்ப்பஅதன் மீதிவர்த் தெண்திக்கும்
நடத்தி விளையாடும் நாதா - படைப்போன்
91. அகந்தை உரைப்பமறை ஆதி எழுத்தொன்று
உகந்த பிரணவத்தின் உண்மை புகன்றிலையால்
92. சிட்டித் தொழிலதனைச் செய்யதெங்ஙன் என்றுமுனம்
குட்டிச் சிறைஇருத்தும் கோமானே - மட்டவிழும்
93. பொன்னங் கடுக்கைப் புரிசடையோன் போற்றிசைப்ப
முன்னம் பிரமம் மொழிந்தோனே - கொன்னெடுவேல்
94. தாரகனும் மாயத் தடங்கிரியும் தூள்ஆக
வீர வடிவேல் விடுத்தோனே - சீரலைவாய்த்
95. தெள்ளுதிரை கொழிக்கும் செந்தூரில் போய்க்கருணை
வெள்ளம் எனத்தவிசின் வீற்றிருந்து - வெள்ளைக்

96. கயேந்திரனுக்கு அஞ்சல் அளித்துக் கடல்குழ்
மயேந்திரத்தில் புக்கிமையோர் வாழச் - சயேந்திரனாம்
97. சூரனைச்சோ தித்துவரு கென்றுதடந் தோள்விசய
வீரனைத்தூ தாக விடுத்தோனே - கார்அவுணன்
98. வானவரை விட்டு வணங்காமையால் கொடிய
தானவர்கள் நாற்படையும் சங்கரித்து - பானுப்
99. பகைவன் முதலாய பாலருடன் சிங்க
முகனை வென்று வாகை முடித்தோய் - சகம்உடுத்த
100. வாரி தனில்புதிய மாவாய்க் கிடந்தநெடும்
குருடலம் கீண்ட சுடர்வேலோய் - போர்அவுணன்
101. அங்கம் இருகூறாய் அடல்மயிலும் சேவலுமாய்த்
துங்கருடன் ஆர்த்தெழுந்து தோன்றுதலும் - அங்கவற்றுள்
102. சீறும் அரவைப் பொருத சித்ரமயில் வாகனமா
ஏறி நடாத்தும் இளையோனே - மாறிவரு
103. சேவற் பகையைத் திறல்சேர் பதாகைஎன
மேவத் தனித்துயர்ந்த மேலோனே - மூவர்
104. குறைமுடித்து விண்ணம் குடியேற்றித் தேவர்
சிறைவிடுத்தாட் கொண்டளித்த தேவே - மறைமுடிவாம்

105. சைவக் கொழுந்தே தவக்கடலே வான்உதவும்
தெய்வக் களிற்றைமணம் செய்தோனே - பொய்விரவு
106. காமம் முனித்த கலைமுனிவன் கண்ணருளால்
வாமமட மானின் வயிற்றுதித்துப் - பூமருவு
107. கானக் குறவர் களிகூரப் பூங்குயில்போல்
ஏனற்புனங்காத்து இனிதிருந்து - மேன்மைபெறத்
108. தெள்ளித் தினைமாவும் தேனும் பரிந்தளித்த
வள்ளிக் கொடியை மணந்தோனே - உள்ளம்உவந்து
109. ஆறு திருப்பதிகண்டு ஆறெழுத்தும் அன்பினுடன்
கூறுமவர் சிந்தைகுடி கொண்டோனே - நாறுமலர்க்
110. கத்திப் பொதும்பர்எழு கார்அலைக்கும் சீரலைவாய்ச்
செந்திப் பரிபுரக்கும் செவ்வேளே - சந்ததமும்
111. பல்கோடி சன்மப் பகையும் அவமிருத்தும்
பல்கோடி விக்கினமும் பல்பிணியும் - பல்கோடி
112. பாதகமும் செய்வினையும் பாம்பும் பசாகமடற்
பூதமும் தீ நீரும் பொருபடையும் - தீதகலா
113. வெவ்விடமும் துட்ட மிருகம்முத லாம்எவையும்
எவ்விடம் வந்துஎம்மை எதிர்ந்தாலும் அவ்விடத்தில்

114. பச்சைமயில் வாகனமும் பன்னிரண்டு திண்தோளும்
அச்சம் அகற்றும் அயில்வேலும் - கச்சைத்
115. திருவரையும் சீறடியும் செங்கையும் ஈராறு
அருள்விழியும் மாமுகங்கள் ஆறும் - விரிகரணம்
116. சித்தப் புனைந்த திருமுடிகள் ஓராறும்
எந்தத் திசையும் எதிர்தோன்ற - வந்திடுக்கண்
117. எல்லாம் பொடிபடுத்தி எவ்வரமும் தந்துபுகுந்து
உல்லாச மாக உளத்திருந்து - பல்விதமாம்
118. ஆசுமுதல் நாற்கவியும் அட்டாவ தானமும்சீர்ப்
பேசும்இயல் பல்காப் பியத் தொகையும் - ஓசை
119. எழுத்துமுத லாம்ஐந்தி லக்கணமும் தோய்ந்து
பகுத்த தமிழ்ப்புலமை பாலித்து - ஒழுக்கமுடன்
120. இம்மைப் பிறப்பில் இருவா தனைஅகற்றி
மும்மைப் பெருமலங்கள் மோசித்துத் - தம்மைவிடுத்து
121. ஆயும் பழைய அடியாருடன் கூட்டித்
தோயும் பரபோகம் துய்ப்பித்துச் - சேய
122. கடிஏற்கும் பூங்கமலக் கால்காட்டி ஆட்கொண்டு
அடியேற்கு முன்னின்று அருள்.

உரை தொடக்கம்

தமிழில் நான்குவகைப் பாக்கள் உண்டு. அவையாவன. 1. வெண்பா, 2. ஆசிரிப்பா, 3. கலிப்பா, 4. வஞ்சிப்பா.

இந்நான்கில் வெண்பா, கலிப்பா ஆன இரண்டும் சேர்ந்து அமைவதே கலிவெண்பா. இதனை வெண்பா வின் வகையாக ஓர் இலக்கண நூல் நுவலும்.

முருகன் யார்? சக்தியும் சிவமும் சேர்ந்த பேருரு அல்லனோ முருகன்! சிவனாரின் தொடர்பும் அம்மையின் சம்பந்தமும் பெற்று விளங்கும் முருகவேள் கலிப்பாவின் தொடர்பினையும், வெண்பாவின் விளக்கத்தையும் பெற்றுக் கலி வெண்பாவாக விளங்குவதில் வியப்புண்டோ! நூற்று இருபத்து இரண்டு கண்ணிகளைப் பெற்று இலங்குவது இந்நூல்.

ஐந்து வயதுவரை மூங்கையாய் இருந்த குமர குருபரர், திருச்செந்திலாதிபனின் பேரருளால் பாடிய முதற்பாமாலையே இந்நூல். பழுத்த தமிழ்ப் புலமை வேண்டின் இந்நூலைக் கற்க.

சைவ சித்தாந்த சாத்திரப் பெட்டகமாய் விளங்கும் அரியநூல், அக்கருத்துகளை அறிய விரும்பிக் கற்கக் கலிவெண்பாவை,

மாயப் பிறவி அற்றிட இப்பனுவலை ஒதுக.

அடியார்க்கு முன்னின்று அருள் பெற
வேண்டுமா கலிவெண்பா படித்திடுக.

‘கந்தர் கலிவெண்பா என்பது, முருகக் கடவுளிடம் விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளும் முறையில் அமைந்துள்ளது’ என்பார் டாக்டர் உ.வே.சாமிநாத ஐயரவர்கள்.

1—36 கண்ணிகண். தத்துவக்கருத்துகள். அவையாவும் முருகப்பிரான் மேல் ஏற்றிச் சொல்லப்படுகின்றன.

தொடக்கம்:

மெய்த்திருப்பதம் மேவு என்ற போதினும்
இத்திருத் துறந்து ஏகு என்ற போதினும்
சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை
ஒத்திருக்கும் முகத்தினை உன்னுவாள்

(காட்சிப்படலம் 20)

சிறையிருக்கும் செல்வியான சீதை, இராம பிரானின் மேலான குணாதிசயங்களை எண்ணி மகிழ்கிறாள். ‘நீ இந்த நாட்டினை ஆளவேண்டும்’ என்ற போதிலும்; அல்லது இந்நாட்டினைத் துறந்து கான் செல்ல வேண்டும்’ என்று கூறியபோதிலும் எவ்விதச் சலனமும் இன்றிச் சித்திரத்தில் மலர்ந்த செந்தாமரை மலரை ஒக்கும் முகத்தினை எண்ணி மகிழ்ந்தனள் எனக் கல்வியிற் பெரியவரான கம்பர் கூறுவர். ‘இன்பமும் துன்பமும் ஒன்றே, இதில் எவ்விதச் சலனமும் இல்லை. எம்மலரை ஒத்திருக்கும் இம்மலர். சித்திரத்தில், ஒவியத்தில் எழில்வல்லோனால் தீட்டப்பட்ட அழகிய செந்தாமரை. ஆம்! இம் மலர் என்றும் வாடாது. சுருங்காது. எப்பொழுதும் அன்று அலர்ந்தது போலவே இருக்கும்

மலர். சித்திர மலர், ஓவியமலர் என அழகாகக் குறிப்பிட்டார் கம்பர்.

இதே முறையில் கந்தனை அலங்கரித்து வழி பட முற்பட்டார் அருணகிரியார். ஆம் செடி, கொடி, கொடிகளில் பூத்துக் குலுங்கும் மலர்களால் அணி பெறச் செய்யலாம். ஆனால், மலர் வாடிவிடுமே. வாடாமலரால் அன்றோ அர்ச்சிக்கவேண்டும். எதனால் அர்ச்சிப்பது? சேக்கிழார் பெருமான் கூறியது நினைவிற்கு வருகிறது. 'அர்ச்சனை பாட்டே யாகும். ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச் சொற்றமிழ் பாடும், என்றார் என்பது நினைவிற்கு வரவே, கரும்பனைய இனிய தமிழால் அலங்கரித்தார்; அவ்வலங்காரம் இன்றும்— என்றும்— வாடாமல் உள்ளது. அவ்வலங்காரமே கந்தரலங்காரம்! ஆம். அருணை மாமுனிவர் முருகவேளை உற்று நோக்கு கின்றார்.

'மல்லே' புரி பன்னிரு வாகுவில் என்
சொல்லே புனையும் கடர் வேலவனே'

கந்தரநுபூதி. 29

கந்தவேள் தன் பன்னிரு தோள்களில்தான் புனைந்த வாடாத சொல் மலர்களால் தொடுக்கப் பட்ட பாமாலைமையே புனைந்துள்ளான் என்று கண்டு சொல்கின்றார். பூவில் சிறந்தது தாமரை. பூவிற்குத் தாமரையே என்பதும் தமிழ். பேசாதிருந்த பிள்ளை, கந்தவேள் அருளால் பேசத் தொடங்கு கின்றது. மங்கலத் தோடல்லவா தொடங்க வேண்டும். குருவருளும் திருவருளும் கூட்டப் பாடுகின்ற அருட்பா, தெய்வப்பா இக்கலிவெண்பா எனவே,

‘பூமேவு’ எனத் தொடங்குகின்றார். குமர குரபரர் அமைத்த மாலையில் 122 கண்ணிகள். கண்ணி என்றால் பூங்கொத்து. இம்மாலையில் வைத்த முதல்மலர் பூமேவு செங்கமலம்.

இக்கலிவெண்பாவினை முக்கூறாகப் பிரிக்கலாம். முத்தமிழின் முதல்வன் முருகன். அவன் அருளால் அவனைப் பாடிய குமரகுருபரரும் தம் நூலினை மூன்று பகுதிகளாக அமைக்கின்றார்.

1. முதலில் அவனின் அனாதியான பரதத் துவத்தைக் கூறல்.
2. மக்கள் மீது கொண்ட கருணையால், அருவத்தி லிருந்து உருவத்திற்கு வருகின்றார். தெரிந்ததி லிருந்து தெரியாததை விவரிக்கின்றார். (திருக் குறள் எழுத்துகளுக்கு முதன்மையாக அகரம் இருப்பது போல், பழைமையான உலகிற்குக் கடவுள் முதன்மையானவர் (known to unknown) என்பர் ஆங்கிலத்தில்.
3. இறுதியாக அவன் தனக்குப் பாவிக்க வேண்டிய நலன்களை நிரற்படுத்துகிறார்.

கடவுள்

கடவுள் என்ற தமிழ்ச்சொல்போல் இக்கருத் தினை விளக்கும் பிறமொழிகளில் அதற்குரிய சொல் இல்லை என்பது அறிஞர் இராஜாஜி அவர்களின் திடமான எண்ணம். கட+வுள். கடவுள் எல்லா வற்றையும் கடந்தவன் அவன். அனைத்தையும் கடந்த அவனே அனைத்தின் உள்ளேயும் இருப்பவன்.

முன்னைப் பழைமைக்கும் பழைமை யானவன்
மட்டுமல்லன் பின்னைப் புதுமைக்கும் பெற்றியான
வனும் அவனே! அப்பெருமை மிக்கானை நமக்கு
எங்ஙனம் அறிமுகப்படுத்துகின்றார் குமரகுருபரர்.

பூமேவு செங்கமலப் புத்தேளும் தேறுஅரிய

பாமேவு தெய்வப் பழமறையும்

1

(பூமேவு—அழகமைந்த; செங்கமலப் புத்தேளும்
— செந்தாமரை மலர்மேல் எழுந்தருளி இருக்கின்ற
நான்முகனாலும்; தேறு அரிய—எத்தன்மை உடை
யாராலும் தெளிந்துணர முடியாத; பாமேவு —
விளக்கம் பொருந்திய; தெய்வம் — தெய்வத்தன்மை
வாய்ந்த; பழமறையும் — பழமையான வேதமும்)

பழைமையிலும் பழைமையானவை வேதங்கள்.
அவ்வேதங்களாலும் அவனைக் காணமுடியாது.
இவ்வுலகை ஆக்குபவன் (சிருஷ்டி கருத்தா) பிரமன்.
அவன் மறைகளை ஒதுபவன். செந்நாவினன்.
அவனாலும் இறைவனைக் காணமுடியாது. அந்நான்
முகன் மென்மையும் அழகும் கொண்ட தாமரையில்
உறைபவன். அவனாலும் காண இயலாது.

..... தேமேவு

நாதமும்நா தாந்த முடிவும் நவைதீர்ந்த

போதமும் காணாத போதமாய்.

2

(தேமேவும் — அழகமைந்த; நாதமும் — நாதத்
தத்துவமும்; நாதாந்த முடிவும் — நாதாந்தத்தின்
முடிவும்; நவை தீர்ந்த — குற்றம் நீங்கிய; போதமும்
— அறிவும், காணாத போதமாய் — அறியாத அறிவு
வடிவமாகி)

சாலையிலே வழிகாட்டி நிற்கும் கைகாட்டி வழியே செல்லின், அவ்வூரை அடையலாம். அவ்வூரின் பெயர் தாங்கிய கை காட்டியும் அது நிற்கும் இடமும் ஊராகுமோ? ஆகாது அல்லவா. அதுபோல் சைவ, வைணவர்களுக்குப் பொதுவாக விளங்கி நிற்கும் வேதம் இறைவனைக் காட்டவழி. சொல்லுமே தவிர, அதுவே இறையாகாது. அவ் வேதத்தைப் பின்பற்றி வாழ்வாரே வைதிக சமயத்தார் ஆவார். இந்நெறி கொண்டு முப்பத்தாறு தத்துவங்களை உள்ளடக்கி(பின்னே இத்தத்துவங்களைக் கூறுவர்) யதே நாதத்தத்துவம். பின்னர் அவற்றின் முடிவும் வரும். (இறுதித்தத்துவம் மண்) இத்தத்துவங்களிலும் ஆண்டவனை அடக்கலாமெனில் முடியாது. அவன் காண்பதற்கு அரியவன். அறிவிற்கு எட்டாதவன். விஞ்ஞானிகளாலும் காண ஒண்ணாதவன். இந் நிலையைப் பண்டே அப்பர் பெருமான்,

அவன் அருளே கண்ணாகக் காணின் அல்லால்
இப்படியன் இவ்வுருவன் இவ்வண்ணத்தன்
இவன் இறைவன் என்றெழுதிக் காட்டொணாதே'

என்றார்.

ஞானப்பால் குடித்த திருக்குழந்தையாரான திருஞானசம்பந்தப் பெருமானார்,

ஏதுக்க ளாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிக்குச்
சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுடைன் எங்கள் சோதி
என்றருளியது காண்க.

எனவே, இறைவனை நான்முகன் காணான், வேதங்கள் அவனை அறியா. ஆனால், அறியக்

காட்டும். அதுபோல் நாதங்களாலும் போதங்களாலும் அவனை அறிய. முடியா என உணரலாம். பிறிதொரு கருத்தையும் கூறுவன்.

இறைவன் திருவடியையும், திருமுடியையும் காண முற்பட்டனர் திருமாலும், நான்முகனும். இவர்களில் செல்வத்தின் அதிபதியான திருமகளின் கேள்வன் திருமால், கல்விக்கு அதிபதியான நாமகளின் கணவன் நான்முகன். செல்வம், கல்வி என்ற இரு பெருநிலைகளால் தருக்கித் திரிந்து யாம் காண்போம் என்ற முனைப்பு அடிபட்டது காண்க. அடியார்க்கு எளியன் அன்பினுக்கு அடிபணிபவன் பரம்பொருள் என்பது இதிலிருந்து நாம் உணர்கின்றோம்.

ஊர்கூடித் திருமணம் நடக்கின்றது. பெருங் கூட்டம். அனைத்து இடங்களிலும் சொல்லொணாக் கூட்டம். அன்று இரவுத் திருமணமான நம்பிக்கும் நங்கைக்கும் முதல் இரவு. நங்கையின் அருமந்த தோழி அறையின் முகப்பளவு மட்டுமே வருகின்றாள். நங்கை அறையினுள் செல்கின்றாள். கூடிய கூட்டம் என்ன அத்தனை மக்களும் இந் நிகழ்ச்சிக்கு வரமுடியுமோ! வரத்தான் விடுவரோ! உயிர்த்தோழி ஒருத்தி மட்டும் அறைவாசல் வரையும் வருகின்றாள். திருமணம் ஆன நங்கை ஒருத்திதான் தலைவனை— கணவனை— தனியே காணல்போல. ஆன்மா ஒன்றே தனித்து இறையைக் காணமுடியும். தோழி போன்ற அறிவு வழியை வகுத்துக் காட்டும்.

நவை தீர்ந்த போதமும் காணாத போதமாய்

(நவைதீர்ந்த — குற்றம் நீங்கிய; போதமும் — அறிவும்; காணாதபோதமாய் — அறியப் பெறாத அறிவு வடிவமாகி)

ஞானமான அறிவே ஆண்டவனின் வடிவும். அதனைச் சித் என்பர். அதனையே போதம் எனக் குறித்தார்.

அநாதியானவன்

‘ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெருஞ் சோதி’ என்றார் மணிவாசகர். ஆம்; இறைவன் ஆதியும் அந்தமும் நடுவும் இல்லாதவன். எனவே அவனைச் சச்சிதானந்தன் என்றார். சத்து சித்து ஆனந்தம் ஆகிய முப்பண்புகளும் கொண்டு இலங்குபவன். நமக்கு நிலைத்த தன்மை இல்லை. ஆனால், இறைக்கோ நித்தியமா, அங்கெங்கெனாதபடி எங்கும் நிலை பெற்ற ஆனந்த வடிவினன்.

ஆதி நடு-அந்தம்கடந்த நித்தி யானந்த போதமாய் 3

(ஆதி நடு அந்தம் — முதலும் நடுவும் கடையும்; கடந்த—கடந்து நின்ற; நித்திய ஆனந்த போதமாய் — நித்தியானந்த வடிவமாகி)

நாம் செய்யும் செயல்களுக்கு ஏற்ப நன்மை தீமைகளைப் பெறுகின்றோம். நன்மை வரின் மகிழ்கிறோம், தீமை தீண்டின் துன்புறுகின்றோம். புண்ணியம் இன்பம் நல்கும்; பாவத்தின் பயனே துன்பம். மூக்கின் வழி நல்ல மல்லிகையின் மணத்தை அருபவிக்கின்றோம். மனமும் மூக்கும் ஒன்றுவதால், மணத்தின் பயன் தெளிவாகின்றது. மனத்தோடு ஒன்றி, இனிய செயல்களைக் செய்தல் வேண்டும்.

‘துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர்’ என்பார் திருவள்ளுவர். உறங்கி எழுந்த பின்னர், அவ்விடத்தில் தண்ணீரைத் தெளித்துத் தூய்மை செய்வர். இதுவே நம்மரபு. உறங்குங்கால் கட்டை போல் கிடக்கிறது உடல். அந்நிலையால் கனவும் வருகிறது. பாயசம் குடிப்பது போலவும் நாவினைச் சப்பிபட்டும் குடிக்கிறான். ஆனால், அந்நா அவ்வினிப்பை உணர்கின்றதா? சுட்டசட்டி கறிச்சுவையை அறிகிறதா? மூக்கும் மனமும் ஒன்றி மணத்தைக் கண்டது. இங்கே நாவும் மனமும் ஒன்றுகிறதா? இல்லையே. எனினும், நா சப்புக் கொட்டுகிறதே. எனவே, மூக்கிற்கும் மனத்திற்கும் அப்பாற்பட்டு ஓர் ஆனந்தம் வருகிறது. அவ்வானந்தமே இறைவனின் திருவடிவம்.

நமக்குப் பந்த பாசம் உண்டு. இவற்றைக் கடந்தவன் கடவுள். பிறப்பு இறப்பால் சுழல்பவன் மனிதன். இதனின்றும் வேறுபட்டவன் கடவுள். எனவே, பந்தபாசம் அற்று, பிறப்பு இறப்பு அற்ற ஒருவனை நாம் துணையாகக் கொள்ளல்வேண்டும். அதனால்தான் திருவள்ளுவரும்

பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்

பற்றுக் பற்று விடற்கு

என்றார். அகஇருளை நீக்குவது ஒளி. ‘இல்லக விளக்கது இருள் கெடுப்பது’. புற இருளை நீக்குவது சூரியன், சந்திரன், தீ. இக்கருத்தால் சுவாமிகள்—

பந்தம் தணந்த பரஞ்சுடராய்

3

(பந்தம்தணந்த — பந்தம் நீக்கிய; பரஞ் சுடராய் — பரஞ்சோதியாய்)

நிறம் குணம் கோலம் அற்றவன்.

தூய்மையான நீருக்கு நிறம் இல்லை, சுவை இல்லை, உருவம் இல்லை.

நிலத்து இயல்பால் நீர்திரிந்து அற்றாகும் மாந்தர்க்கு

இனத்தியல்பது ஆகும் அறிவு. (452)

என்பது குறள்.

செம்மண் நிலத்தில் ஓடும் நீர் சிவப்பாய் இருக்கும்; கரிசல் மண்ணில் பாயும் நீர் கருமை நிறம் பெறும்; தூய்மையான வெண்மை நிலப் பரப்பால் ஓடும் நீர் வெண்மையாய் அமையும்; அதேபோல் எச்சுவை சார்ந்த பொருளோடு சார்கிறதோ அச் சுவை பெறும். 'அப்பொடு பெய்த உப்பே போல' என்பர் சிவஞான முனிவரும். வடிவமும் அத் தன்மைத்தே. இதேநிலை மக்களாகிய நமக்கும் உண்டு. ஆனால், நம்மை ஆளும் இறைக்கு உண்டோ? எல்லாம் அற்றவன் அல்லனோ அவன்.

குறியும் குணமும் ஒரு கோலமும் மற்றெங்கும்

செறியும் பரம சிவமாய்

4

(வந்த — உண்டாய்; குறியும் குணமும் — அடையாளமும் குணமும்; ஒரு கோலமும் — ஒர் உருவும்; அற்று — இல்லாது; எங்கும் செறியும் — எங்கும் வியாபித்து இருக்கின்ற; பரமசிவமாய் — பரம சிவமாகி)

ஐந்தொழில்

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பனவே ஐந்தொழில்களாம். இவ் வைந்து தொழில்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவர் இறைவர்.

அறிவுக்கு அநாதியாய் ஐந்தொழிற்கும் அப்புறமாய்

(அறிவுக்கு — அறிவுக்கு; அநாதியாய் — பழங்
காலந்தொட்டே; ஐந்தொழிற்கும் — ஐந்தொழி
களுக்கும்; அப்புறமாய் — அப்பாற்பட்டதாகி)

ஐந்தொழிலை இயற்றுவோர்

எல்லாவற்றிற்கும் மூலமாய் முதற்பொருளாய்
விளங்குபவர் சிவபெருமானாரே! அதனாலன்றோ
அவரைப் பிற சமயத்தவரான இளங்கோ அடிகள்,
'பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்' எனக்கூறினர். இச்
சிவனார் ஐந்தொழில்கள் நன்கு நடந்திட ஐவரை
அமைத்தார். அவர்களுக்குரிய தொழில்களையும்
இடங்களையும் அமைத்து உதவினர். அவற்றைப்
பார்ப்போம்.

தொழில் புரிவோர்	தொழில்	தலம்	பெயர்
நான்முகன்	படைத்தல்	சுவாதிட்டானம்	மண்
திருமால்	காத்தல்	மணிபூரகம்	நீர்
உருத்திரன்	அழித்தல்	அநாகதம்	தீ
மகேசன்	மறைத்தல்	விரகத்தி	காற்று
சதாசிவம்	அருளல்	ஆக்கை	விண்

தன் பேரருளினால் இந்த ஐந்து வடிவங்களைக்
கொண்டும், அதற்கு மேலும் எண்ணிட முடியாத
வடிவாயும் இருப்பவன் அன்றே

மனாதிகளுக்கு எட்டா வடிவாய்

5

(அன்றே — அந்த அனாதிகாலந் தொட்டே;
மனாதிகளுக்கு — மனம் முதலிய வற்றிற்கு; எட்டா
வடிவாய்—எட்டமுடியாத — எண்ண முடியாத)

ஐந்தொழிலையும் ஆற்ற ஐவரை அமைத்து, அம் மட்டோடு அமையாது தன் திருவடியால் அனைத்து உயிர்களையும் தாங்கி, ஒப்பற்றவனாய் விளங்கித் தான் இல்லாத இடமோ பொருளோ இல்லை எனப் பரிபூரணமாய் நின்று விளங்கும் நிலையைக் கூறி

... தனாதருளின்

பஞ்சவிதரூப பரசுகமாய் எவ்வுயிர்க்கும்

தஞ்சம் எனிற்கும் தனிப்பொருளாய்

6

(தனாது அருளின் — தன்கருணையால்; பஞ்சவிதரூப — ஐவகையான வடிவங்களையுடைய; பரசுகமாய் — மேலான இன்பமாகி; எவ்வுயிர்க்கும் — எல்லா உயிர்களுக்கும். தஞ்சம் என — ஆதாரமாய்; நிற்கும் — நிற்கின்ற; தனிப்பொருளாய் — ஒப்புயர்வற்ற பரம்பொருளாய்.)

தான் நிலை பெற்றிருக்கும் இடத்தில் குறைவின்றி நிறைவாய் விளங்கிடும் பேராற்றல் கொண்டவன். எல்லா இடத்தும் எல்லாக் காலத்திலும் நின்று நிறைந்திடும் பேரொளியான்.

கைவண்ணம் மிக்க சிற்பி ஓர் அருமையான சிலையை வடிக்கின்றான். 'இக்கல்லில் இச்சிற்பத்தை எப்படி அமைத்தீர்கள்?' என வினவிய போது, அவர் 'இக்கல்லில் மறைந்துள்ளது இச்சிற்பம். அதனை மறைத்திருந்த வேண்டாத பகுதிகளை நீக்கினேன், சிற்பம் கிட்டியது என்கிறார். நீர் வேண்டி நிலத்தைத் தோண்டுகின்றோம். பல அடிகள் அகழ்ந்தபின் நீர் தென்படுகிறது. யாராவது நீரை அங்கு ஊற்றினார்களா? இல்லை. அந்நீரை மறைத்திருந்த மண்ணை எடுக்க, நீர் வெளிப்பட்டது.

இதைப் போன்றதுதான் கடவுளைக்காணும் செயலும். முயன்றால் முடியாதது இல்லை. முடியாத குற்றத்தால் ஏதேதோ பேசுகின்றோம். விறகில் தீ இருப்பது போல், பாலில் நெய் இருப்பது போல் அவன் இருப்பதை அறியாமல், உணராமல் உளறிக் கொட்டுகிறோம்.

சூலைநோய் தந்து ஆட்கொள்ளப்பெற்ற உழவாரத் தொண்டாற்றி நீண்ட காலம் இம் மண்ணுலகில் வாழ்ந்த பெருமானார் திருநாவுக் கரசு சுவாமிகள்.

அப்பெருமானார் இறைவன் இருக்குமிடங்களுையெல்லாம் 6ஆம் திருமுறையில் நின்ற திருத் தாண்டகத்தில் அழகுறக் கூறியுள்ளார். அத்திருத் தாண்டகத் திருப்பதிகத்தின் முதல் பாடலை மட்டும் ஈண்டுக் காண்போம்.

இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி

இயமான னாயெறியும் காற்று மாகி

அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி ராகி

ஆகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப்

பெருநலமும் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும்

பிறருருவும் தம்உருவும் தாமே ஆகிப்

நெருநலையாய் இன்றாகி நாளை யாகி

.. நிமிர்புன் சடையடிகள் நின்ற ஸ்ரீநே.

என்றருளினார். அவனின் தன்மையை மேலும் அப் பெருமகனாரின் பிறபாடல்களைக் கண்டுமகிழலாம். அனைத்திற்கும் மூலமாய் — முதலிடமாய் — இருக்கும் அவனுக்கும் ஒரு மூலம் உண்டோ! இல்லை என்பதே விடையாகும்.

அனைவரும் அவனின் தலையே கதியாகக் கொள்கிறோம். நின்னிணும் உயர்ந்தன உன் தாள்கள் என்பது சங்கச் சான்றோர் கருத்து. அக்கதியையே நாம் காரணமாகக் கொள்ள வேண்டும்.

... எஞ்சாத

பூரணமாய் நித்தமாய் போக்குவரவும் புணர்வும்

காரணமும் இல்லாக் கதிஆகிக்

7

(எஞ்சாத குறையாத; பூரணமாய் — முழுமுதற் பொருளாகி; நித்தமாய் — நித்தியப் பொருளாகி; போக்கு — போகுதலும்; வரவும் — வருதலும்; புணர் தலும் — சேர்தலும்; காரணமும் — (தனக்கொரு) காரணமும்; இல்லா — இல்லாதாக; கதி ஆகி — கதியாகக் கொண்டு (வீடுபேற்றுக்கு நிலையாகக் கொண்டு)

வித்தையோ வித்தை

சாலை ஓரங்களிலும் வீடுகளின் முன்னும் வித்தை காட்டுவார் உண்டு. சாலை ஓரத்து கூட்டத்தைக் கூட்டி, மக்களைத் திரட்டியபின் வித்தை காட்டுவர். கண்ணாடி, கற்கள், மண் முதலியவற்றை உண்பான் சிறுவன். பின்னே இவ் வயிறுக்காக இவ்வித்தை செய்தோம்; காசு தாருங்கள்; உண்ண உணவு வாங்கவேண்டும் என்பான். அவன் தின்ற மண்ணும், கல்லும், கண்ணாடியும், வயிற்றை நிரப்ப வில்லையா!

தாயத்து விற்பான்; பலகாரியங்கள் பலிக்கும் என்பான். பின் அத்தாயத்தை விற்பான். எல்லாக் காரியமும் கைகூடுமாயின், அவன் ஏன் நம்மிடம்

தாயத்தை விற்கின்றான். பிறரைப் பேச்சால், செயலால் மயக்குகிறான். ஆனால், அவன் மயங்குவது இல்லை: ஏமாறுவதும் இல்லை.

மணலில் கடலையைப் போட்டு சூடேற்று கிறோம். வெம்மையைத் தாங்கிய மணல் கறுத்தும் விடுகிறது ஆனால் கடலையை கறுப்பாக்குவதில்லை. வெம்மையையும் கறுப்பையும் தாம் பெறுதல் போல.

... தாரணியில்

இந்திர சாலம் புரிவோன் யாவரையும் தான்மயக்கும்

தந்திரத்தில் சாராது சார்வது போல் 8

(தந்திரத்தில் — பூமியில்; இந்திரசாலம் — இந்திரசாலத்தை; புரிவோன்—புரிபவன்; யாவரையும் — எல்லோரையும்; தான் மயக்கும் — தான் மயங்காமல் செய்கின்ற; தந்திரத்தில் — தந்திரத்தில் (உபாயத்தில்); சாராது சார்வதுபோல் — பொருந்தாது பொருந்துவதுபோல்.

மூலப்பெரும் பொருள்

அனைத்திற்கும் அவனே மூலம்; முதற்பொருள். முதன்மை. அவனுக்கும் மூலம் உண்டோ? கருவும், கருவை உண்டாக்குபவனும், கருவுக்கு முன்னே உட்சென்று அமர்பவனும் அவனே.

‘கருவாய் உலகுக்கு முன்னே தோன்றும்’ என்பார் அப்பர்பிரான். ‘கருவாய்க் கிடந்துன் கழலே நினையும் கருத்துடையேன்’ என்பாரும் அவரே.

‘உருத்தெரியாக் காலத்தே உள்புகுந்து என் உளம் மன்னிக்கருத்திருத்தி’ என்பார் மாணிக்கவாசகர்.

இங்கே குமரகுருபரர் கூறுகிறார் —

முந்தும் கருவின்றி நின்ற கருவாய் 9

(முந்தும்—முற்பட்ட; கருஇன்றி—கரு இல்லாமல்; நின்ற கருஆய் — நின்று பிறப்பிடமாகி)

அவனுக்கு என்று ஓர் உருவம் இல்லை. அவனிடம் குடிகொண்டு வாழ்வது அன்பு, அருள், கருணை எனலாம். ஆதலால், அன்புருவானவன், அருள்வடிவு கொண்டவன், கருணை ரூபன் எனப் போற்றுவர்.

அருளே

உருஇன்றி நின்ற உருவாய்த் 9

(உருஇன்றி நின்ற—உருவம் அற்று நின்ற; அருளே உருவாய்—அருளே வடிவமாகி)

மூன்று

மனம், வாக்கு, காயம். இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி. மனம் விரும்புகிறது, ஆசைப்படுகிறது இச்சா சக்தி; எண்ணியவற்றைப் பற்றிய விவரங்களைச் சொல்லால் திட்டம் தீட்டுகிறது—இது ஞான சக்தி. உடம்பு செயல்படுத்துகிறது — இது கிரியா சக்தி. நினைக்கிறது, விவரங்களைச் சேகரிக்கிறது, செயல்படுத்துகிறது—இவையே திரிகரணங்கள்.

திரிகரணம்

ஆகவரும் இச்சை அறிவியற்ற வால்இயை

போக அதி காரப் பொருளாகி 10

(திரிகரணம் ஆக — மனம், வாக்கு, காய மென்னும் முக்கரணங்கள் ஏதுவாக; வரும் — உண்டாகின்ற; இச்சை அறிவு இயற்றல் ஆல் — விருப்பம்,

ஞானம், செயல் என்பனவற்றால்; இயை — ஒன்றுதல்; போகம் — அனுபவம்; அதிகாரம் — அதிகாரம்; பொருள் ஆகி — என மூன்று பொருள் களாகி).

வடிவம்

இறைவடிவங் கொள்ளும் போது மகேசன், உருத்திரன், திருமால், நான்முகன் என நான்கு முறையின் வடிவங் கொள்கின்றான். வடிவற்ற அருவ நிலையால் சிவம், சக்தி, நாதம், விந்து என்ற நான்கு அருவத் திருமேனியாகவும் உள்ளான். அவன் ஒருவனே இவ்வாறு பல்வேறு நிலை பெறுகிறான். சிவன் என்ற அருவத் திருமேனியனாகவும் விளங்குவான்.

உருவும் அருவும் உருவு ஏகத்துருவும் ஆகி 11

(ஏகத்து — ஒன்றாய்; உருவம் — உருவமும்; அருவும் — அருவமும்)

உருவத் திருமேனி நான்கு, அருவத்திருமேனி நான்கு, அருஉருவத்திருமேனி ஒன்று மொத்தம் ஒன்பது வகைகளில் விளங்குகிறான். இவற்றை நவத்தரு பேதம் என்பர். அரு என்பது காணும் காட்சிக்கு அகப்படாமல் அமைவது. நாம் காணும் சிவலிங்கவுரு அருவுருவாம். கண்ணுக்கு ஒரு வடிவ மாய் இருப்பதால், உருவம் உள்ளது என்றுதானே உரைக்க வேண்டும். கை, கால், தலை, கண் என்ற வடிவ அடையாளங்கள் எதுவும் காணப்பட வில்லையே! அதனால் வடிவற்றது. எனவே, சிவ லிங்கம் அருஉரு ஆனது. நினைப்பார் நினைத்தபடி

அவனுக்கு வடிவம் அமைக்கின்றனர். இதனால் உருவம் அற்ற அவன், பல்வேறு வடிவங்களைப் பெறுகின்றான். அவற்றுக்கு அளவும், கணக்கும், எல்லையும் இல்லை.

பருவ வடிவம் பலவாய்

11

(பருவவடிவும் — பல்வேறு பட்ட வடிவங்களும், பலஆய்— பல்வேறு விதமாகி)

ஒன்றே பலவாகிறது

உணவில்தான் எத்துணை வேறுபாடு. சான்றுக்குக் கத்தரிக்காயை எடுத்துக் கொள்வோம். அதில் தான் எத்தனைப் பக்குவம்.

சிறிது சிறிதாக அரிந்து கூட்டுச் செய்கின்றனர்; நீளவாக்கில் அரிந்து மிளகாய்த் தூளிட்டு எண் — ணைய்யால் வதுக்குகின்றனர்; சுட்டுப் பச்சடி செய்கின்றனர்; சுட்டுத் தோலுரித்துப் புளித் தண்ணீருடன் சேர்த்து 'கொஸ்து' அமைக்கின்றனர், துவையல் செய்வர்; சிறிய காய்களாக இருந்தால், முழுதாக அரிந்து, மல்லித்தூள் போன்றவற்றோடு சில மசாலா சாமான்கள் சேர்த்து எண்ணெயால் வறுத்து எடுக்கின்றனர்; சாம்பார், புளிக்குழம்பு, மோர்க் குழம்பு களில் போடுகின்றனர். கத்தரிக்காய் ஒன்று ஆனால், சமையல் செய்யும் பக்குவத்திற்கேற்ப அது மாறுகிறது. அதேநிலைதான் இறை உருவும். மனிதன் தன் மனத்தில் அவனைப் பதிய வைக்க அவனுக்குப் பல்வேறு உருவங்களைப் படைக்கின்றான். ஏன்?

அவ்வுருவ அமைப்பில் அவன் மனம் ஈடுபட்டு, அதில் ஒன்றி விடுகின்றான். இதனால் இறைவன் பல்வேறு வடிவங்களைப் பெறுகின்றான். அவனின் மனோநிலைக்கேற்ப வடிவங்களை அமைத்து மகிழ்கின்றான்.

உலோகப்பாத்திரங்களில் பித்தளையினும் செம்பில் களிம்பு மிக அதிகம் இருக்கும். தேய்த்து வைக்கும்போது தூய்மையாய் இருக்கும். பின்னர்க் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் களிம்பு ஏறும். இதே போல் மனிதனின் உயிரோடு மலம் சேரும். உயிர் உடலில் பற்றப்படும் பொழுதே மலமும் பற்றுகிறது. மலம் உயிரைப் பற்றுவதால், அறிவு விளங்காது; சக்தி வெளிப்படாது. செம்பினின்று களிம்பினை நீக்கின், அது தங்கம் ஆகும். உயிரைப்பற்றிய மலம் அகலின், உயிர் இறைவனைச் சேரும். செம்பில் இருக்கும் களிம்பு போல் ஆன்மாவில் ஏறும் மலம் ஆணவ மலம்; செம்பில் ஏறும் மணம்போல் காரணஉடலில், பெருகுவது கன்மமலம்; செம்பில் சிவப்பு இருத்தல் போல் காரணதேகத்தில் மாயாமலம் சேரும்.

... இருள் மலத்துள்

மோகமுறும் பல்உயிர்க்கும் முத்தி அளித்தற்குமல

பாகம்உற வேகடைக்கண் பாலித்து

12

(இருள் மனத்துள்—அந்தகார உருவான ஆணவ மலத்தில்; மோகம் உறும் — மோகத்தை அடைந்துள்ள; பல் உயிர்க்கும் — பல்வேறு விதமான உயிர்க்கும்; முத்தி அளித்தற்கு — முத்தி கொடுப்ப

தற்காக; மலபாகம் உற—மலபாரிகம் உண்டாக;
கடைக்கண் பாலித்து — கடைக் கண்ணால் பார்த்து)

மலம் நீங்கப் பெறவேண்டும். மலம் நீங்கிடவே
அவனின் மல பரிபாகம் உண்டாகிறது. உக்கடைக்
கண்பார்வையை வளர்க்க வேண்டும்.

உபதேசிக்கும் குருநாதன் ஒருவனே. அவனி
டமே அவர்கள் உபதேசம் டெரக் காத்துக் கிடக்
கின்றனர். அவனிடம் உபதேசம் பெறுபவர்கள்
அவரவர்கள் நிலைக்கேற்ப, பரிபக்குவ நிலைக்
கேற்பப் பல்வேறு அனுபவங்களைப் பெறுகிறார்
கள். பெரும் நெருப்பு அக்கினி ஜுவாலை ஆகிறது.
சிறிய ஒளி விளக்காகிறது.

மனிதரைப் போலவே உலவுவார். ஆனால், மனித
நிலையினின்று வேறுபடுவர். அவர்களுக்குத்
கடுங்குளிரும், கடுவெப்பமும் ஒன்றே; இன்பமும்
துன்பமும் ஒன்றே; இவ்வுடலை ஒரு பொருட்
டாகவே அவர்கள் கருதார். அவர்கள் யார்? அவரே
சீவன் முத்தர். இவரை அருணகிரிப் பெருமான்,

சொன்ன கிரௌஞ்ச கிரியூடு

உருவத் துளைத்த வைவேல்

மன்ன கடம்பின் மலர்மாவை

மார்ப் மௌனத் தையுற்று

நின்னை உணர்ந்து உணர்ந்து எல்லாம்

ஒருங்கிய நிர்க்குணம் பூண்டு

என்னை மறந்திருந்தேன் இறந்

தேவிட்டது இவ்வுடம் பே

(க. அலங்காரம் 10)

எனக் குறிப்பர்.

முத்தியை இருவகைப்படுத்துவர். ஒன்று விதேக முத்தி; மற்றொன்று சீவன் முத்தி.

விதேகமுத்தி: இவ்வுடலை விட்டு அநுபவித்தல்.

சிவன் முத்தி: சரீரத்தை விடாமல் அதில் இருந்து கொண்டே உடல் வேறாகவும் தான் வேறாகவும் அமைந்து அநுபவிக்கின்ற முத்தி. இதனை மணிவாசகப்பெருமானார், 'புளியம் பழம் ஒத்து இருந்தேன் (ஆசைப்பத்து. 5) மலங்கள் வெளிவர ஒன்பது வாயில்களையுடைய உடம்பினைப் புழுவாகிய அழுக்குகள் மூடப்பெற்று, அவை புறத்தே புலனாகாவண்ணம் தோல் மறைத்துள்ளது. இதனைத் 'தோல்போர்த்த உடம்பு' என்பார் திருவள்ளுவர்.

புளியம்பூ சிறுபிஞ்சாக மாறிப் பழமாக மாறும் நிலை வரையிலும் அப்பழத்தினோடே காணப்படும். நரம்புகளுடனும் (கோது) ஒட்டுடனும் பின்னிப் பிணைந்தே இருக்கும். பழமாகும் பக்குவநிலை வரவர, ஒரு பழத்திலிருந்து தனியே பிரியும். நரம்பு களும் சற்றே விலகுமெனினும், ஒட்டுக்குள்ளே ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்ற நிலையில் இருக்கும். பழமான பக்குவ நிலை வரவர, ஒட்டிலிருந்து பழம்

தனித்து விளங்கும். ஓட்டிற்கும் பழத்திற்கும் எவ்விதச் சம்பந்தமும் இல்லை. ஆசை அறுக்கப்பட்டுப் பழம் தனித்திருப்பது போல் சீவன் முத்தியாளர் இருப்பர். இவ்வரிய பெரியோர்கள் ஆன்மா வேறு உடம்பு வேறு என இருப்பார்கள்.

ஞானம் அடையத் தடையாய் இருப்பது மலம் அம்மலத்தைக் களைய ஞானம் பெற முயல்வோம்.

மலங்கள் 3

1. ஆணவம். 2. கன்மம். 3. மாயை.

ஞானேந்திரியங்கள் - 5 தன்மாத்திரைகள் - 5

1. மெய்	ஊறு
2. வாய்	சுவை
3. கண்	ஒளி
4. மூக்கு	நாற்றம்
5. செவி	ஒசை

3. அந்தக்கரணங்கள் - 4

1. மனம் — ஓரிடத்தில் நிலைபெறாது அலைதல்
2. புத்தி — எது நல்லது, எது தீயது என ஆராய்தல்
3. சித்தம் — ஒன்றினில் திடமாக நிற்பது

4. அகங்காரம் (சினம்) —நான் என்ற உணர்வு
மீதூரல்

4. பஞ்ச பூதங்கள் - 5

நிலம், நீர், காற்று, விண், தீ.

5. கன்மேந்திரியங்கள் - 5

1. கை, 2. கால், 3. வாக்கு,

4. எருவாய், 5. கருவாய்.

ஆன்மதத்துவங்கள் - 24

ஞானேந்திரியங்கள் 5

தன்மாத்திரைகள் 5

அந்தக்கரணம் 4

பஞ்ச பூதங்கள் 5

கன்மேந்திரியங்கள் 5

பிறப்பு வகைகள்

1. முட்டையிலிருந்து தோன்றுவன

2. கருப்பையிலிருந்து தோன்றுவன

3. வியர்வையிலிருந்து தோன்றுவன

4. கிழங்கு, வித்து முதலியவற்றிலிருந்து
தோன்றுவன.

ஏழு வகைப் பிறப்புகள்

1. மரம், செடி, கொடிகள்
2. பாம்பு, எறும்பு முதலியன
3. மீன், தவளை முதலியன
4. விலங்குகள்
5. பறவைகள்
6. மக்கள்
7. தேவர்

... தேகம்உறத்

தந்த அருவுருவம் சார்ந்துஅவிந்து மோகினிமான்
பெந்த முறவே பிணிப்பித்து

13

(தேகம்உற — சரீரம் எடுக்க; தந்த — கொடுத்த;
அருவுருவம் சார்ந்த — அருவுருவங்களைப் பற்றிய;
விந்து மோகினிமான் — விந்து, மோகினி, மான்
என்னும் தத்துவங்களோடு; பெந்தம் உற — கட்டுப்
பட; பிணிப்பித்து — கட்டுவித்து

மந்தரமுதல்

ஆறத்து வாவும் அண்டத்து ஆர்த்த

அத்துவாக்களுமுற்

கூறத்தகும் சிமிழ்ப்பில் கூட்டுவித்து - மாறிவரும் 14
ஈரிரண்டு தோற்றத்து எழு பிறப்புள் யோனி என்பான்
ஆரவந்த நான்கு நூறாயிரத்துள் 15

(மந்தர முதல் — மந்திரம் முதலாகவுள்ள; ஆறு
அத்துவாவும் — மந்திராத்துவா, பதாத்துவா,
வர்ணாத்துவா, புவனாத்துவா, தத்துவாத்துவா,
கலாத்துவா என்ற ஆறு அத்துவாக்களையும்; அணி

டர்ந்து ஆர்த்த — உலகத்திலுள்ள; அத்துவாக்களையும் — வழிகளையும் முன்கூறத்தகும் — முன்னே சொல்லத்தக்க; சிமிழ்ப்பில் — கட்டில்; கூட்டுவித்து — சேரச்செய்து; மாறிவரும் — மாறிமாறி வருகின்ற; ஈர் இரண்டு தோற்றத்து — நால்வகைத் தோற்றங்களுடைய; ஏழு பிறப்புள் — எழுவகைப் பிறப்பினுள்; ஆரவந்த — பொருந்த வந்த; நான்கு நூறாயிரத்து யோனியுள் — நான்கு லட்சம் யோனிப் பேதங்களுடைய உயிர் ராசிகளும்

... தீர்வரிய

கன்மத்துக்கு ஈடாய்க் கறங்கும் சகடமும் போல்

சென்மித்து உழலத் திரோதித்து

16

(தீர்வுஅரிய — நீங்குதற்கரிய; கன்மத்துக்கு ஈடாய் — கன்மங்களுக்கு ஏற்றவாறு; கறங்கும் — காற்றாடியும்; சகடமும் போல் — வண்டிச்சக்கரமும் போல; சென்மித்து உழல — பிறந்து உழலுமாறு; திரோதித்து — மறைத்து)

பிறப்பும் இறப்பும் வண்டிச் சக்கரம்போல் சுழன்றுகொண்டே வருகின்றன. பிறக்க இறக்கிறான்; இறக்கப் பிறக்கிறான். அவன் செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஏற்ப, நன்மை தீமைக்கு ஏற்ப உயிர்கள் பிறப்பு எடுக்கின்றன. தனக்குவமை இல்லாதான் திருவடிகளைப் பற்றி, இச்சங்கலித் தொடரை அறுத்திட, நிறுத்திட வேண்டும்.

... வெந்நிரய

சொர்க்காதி போகம் எலாம் துய்ப்பித்துப் பக்குவத்தால்

17

(வெந்நிரைய — கொடிய நரக; சொர்க்காதி — சுவர்க்கம் முதலிய போகம் அனைத்தையும்; துய்ப்பித்து — அனுபவித்து)

உண்மை தெளிதல்

நல்லூழ்கூட்ட, இறைவனைப் பற்றிய எண்ணம் உண்டாகிறது. அவனை நித்தமும் கையாரத் தொழுது, வாயாரவாழ்த்த விரும்பித் திருக்கோயில் செல்கின்றோம். அவனை நாம்வாழப் போற்றிப் புகழ்கின்றோம். நாம் வணங்குவதால் அவனுக்கு நன்மை இல்லை. செருக்குக் கொண்ட சிலர் பேசுவதைக் கேட்டிருக்கின்றீர்களா? ‘அவன் வாழ்வது என்னால்; என்னை அவன் கண்டு வணங்கிச் செல்லாக்கால், அவன் வாழ்வு அழியும்; வீணாகும். அதனாலேயே நானும் என்னை வணங்கிப் போற்றுகிறான்’ என்பர். அன்னணம் ஆண்டவன் அறிவிக்கவில்லை. நாம் வாழ அவனை வணங்குகின்றோம். ‘வானவர் வாழ்த்துவதும் தாம்வாழக் கண்டாய்’ என்பது திருவாசகம். திருக்கோயில் சென்று வணங்கும் பழக்கமும் வழக்கமும் வளர, அவன் அருள் நூல்களைக் கற்க விரும்புகின்றோம். அத்தோடு அமையாது, பிற சமயக் கருத்துகளையும் அறிய முற்படுகின்றோம்.

... பக்குவத்தால்

நற்காரணம் சிறிது நண்ணுதலும் - தர்க்கமிடும்

தொன்னூற் பரசமயம் தோறும் அதுஅதுவே

நன்னூல்எனத் தெரிந்து நாட்டுவித்து

18

(பக்குவத்தால் — பக்குவப்பட்டதால்; நற் காரணம் — நன்மையைத் தரும் காரணம்; சிறிது நண்ணுதலும் — சிறிது உண்டாகலும்; தர்க்கம் இடும் — விவாதம் செய்தற்குரிய; தொன்னூல் — பழைமையான நூல்களையுடைய; பரசமயந் தோறும்—தன் சமயம் அல்லாத பிறசமயந் தோறும்; அது அதுவே — அவ்வச் சமய நூல்களை நன்னூல் என — நன்மையான நூல் எனத் தெரிந்து; நாட்டு வித்து — நிலைபெறச் செய்து)

மெய்ந்நூல்களைக் கற்கத் தொடங்கியபின், நாம் இதுவரை அறியாமையாம் இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தோமே, இனி நல்லறிவாம் ஞானம் பெற்றிட முனைவோம். அதற்கு அவனின் குருவருளும் திருவருளும் கூட்டட்டும் என எண்ணி, முன்னேற முற்படுகின்றான். நான்கு வகை நிலைகளில் உழைக்கிறான். காண்போம்.

சரியை : திருக்கோயில்களைத் தூய்மை செய்கிறான். அடியார்களுக்குத் தொண்டாற்றுகிறான். விரதம் இருக்கிறான்.

கிரியை : வணங்கும் இறைக்குமலர் வழிபாடு ஆற்றுகின்றான்.

யோகம் : அவனையே நினைத்து, யோகம் செய்கிறான்; பரிபூரண பக்குவம் பெறுகின்றான்.

சாமீப்யம் : இறைவனை வேண்டியே நின்று,
அவன் அருகில் நிற்பர்.

சாருபம் : இறையை நினைத்து நினைத்து
அவ்வடிவம் பெறுவார்.

ஆலோகம் : பேரானந்தத்தை நுகர்ந்து மகிழ்தல்

... முன்னால்

விரதமுத லாயபல மெய்த்தவத்தின் உண்மைச்
சரியைகிரி யாயோகம் சார்வித்து அருள்பெருகு 19

சாலோக சாமீப சாருப்யமும் புசிப்பித்து
ஆலோகந் தன்னை அகற்று வித்து 20

(முன்னால் — முதல் நூல்கள் கூறும்; விரதம் முதலான— விரதம் முதலான; பல மெய்த்தவத்தின் — பலவிதமான உண்மைத் தவத்தின்; உண்மை — உண்மையுடன்; சரியை, கிரியை, யோகம் — சரிஷ்ய, கிரியை, யோகங்களை; சார்வித்து — அசையச் செய்து; அருள் பெருகு — திருவருள் பெருகிட; சாலோகம் — சாலோகம்; சாமீபம்— சாமீபம்; சாருபம் — சாருபங்களை; புசிப்பித்து அனுபவிக்கச் செய்து)

சந்தி — அருள். நிபாதம் — பதிதல். சந்திநி பாதம் — புண்ணிய பாவங்களால்; நல்வினை, தீவினையை ஒப்பநோக்கல். இந்தச் சந்திநிபாதம் நால்வகைப்படும். மந்த தரம் — எருமை மாடு; மந்தம் — பசுமாடு; தீவிரம் — மான்; தீவிரதரம் — மான்குட்டி.

... நால்வகையாம்

சந்திநிபாதம் தருதற் கிருவினையும் 21

‘நால்வகையாம் — நான்கு வகையாகவுள்ள; சந்திநிபாதம் — சந்திநிபாதத்தை; தருதற்கு — கொடுத்தற் பொருட்டு; இருவினையும் — பாவ, புண்ணியம் என்ற இருவினைகளும்.

ஒத்து வரும் காலம் உளவாகிப் - பெத்த 21

மலபரி பாகம் வரும் அளவில் பன்னாள் 22

அலமருதல் கண்ணுற் றருளி - உலவாது

அறிவுக்கு அறிவாகி அவ்வறிவுக்கு எட்டா 23

நெறியிற் செறிந்தநிலை நீங்கிப் - பிறியாக்

கருணைத் திருவுருவாய்க் காசினிக்கே தோன்றிக்

குருபரன் என்றோர் திருப்பேர் கொண்டு 24

(ஒத்துவரும் — ஒத்துவரும்: காலம் உளவாகி — காலம் உள்ளவாகி; பெத்த மலபரிபாகம் — பந்த மலத்தினது பரிபாகம்; வரும் அளவில் — வருஞ்சமயத்தில்; பல் நாள் — நெடுங்காலம்; அல மருதல் — (மலபந்தத்தில் கட்டுண்டு) உழலுதலை; கண் உற்றருளி — நோக்கியருளி; உலவா — கெடாமல்; அறிவுக்கு அறிவாகி — அறிவினுக்கு அறிவாகி அறிவுக்கு எட்டா; — அந்த அறிவினுக்கு எட்டாத; நெறியில் செறிந்த — நெறியில் பொருந்திய; நிலைநீங்கி — நிலையினின்றும் நீங்கி; பிறியாத — வேறுபாடற்ற கருணை — கருணையையே: திருவுருவு ஆய் — திருமேனியாகக் கொண்டு; காசினிக்கே — நிலவுலகத்தில்; தோன்றி — வந்து தோன்றி; குருபரன்

என்ற — குருபரன் என்று சொல்லப்படுகின்ற; ஓர் திருப்பேர் கொண்டு—ஒரு திருப்பெயரைக் கொண்டு.

இக்கருத்தை மனத்துட் கொண்டு, இதன் விளக்கத்தைக் காண்போம்.

நம் போன்றோர் சிலர் உடலை வளர்ப்பர். ஏன் தெரியுமா? இன்பங்களை அதிகமாகப் பெற — துய்க்க. ஆனால், இன்பம் பெறாமல் துன்பமே மிகுதியாகப் பெற்று, அல்லல் பெறுவர்; ஆற்றொணாத்துயர் பெறுவர்.

சித்தராய் இருப்போர், 'உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே' என்றபடி, பேரானந்தப் பெரு வாழ்வில் ஒன்றி மலங்களைக் கழுவி உடம்பு எடுத்த பயன் பெறுவர். இதுவே அவர்கட்கும் நமக்கும் உள்ள வேறுபாடு. அவர்கள் பெறும் இன்பம் அழியாப் பேரிற்பம்; சிவாநுபவம். நம் போன்றோர் இன்ப மென்ற சிற்றிற்பத்தில் மூழ்கி அறமற்றவற்றைச் செய்து உடற்கேடு பெறுவர். நலிவுபெற்ற உடல் நலம்பெற மருந்து உண்கின்றோம். அவர்களோ நல்லுடலில் இன்னும் உயிர் பல நாள் தங்கிட நல்மருந்து உட்கொண்டனர்.

அஞ்ஞானம் அகல நல்ல குருவை நாட வேண்டும். சாதாரணமாய் உடற்பிணி தீர மருந்து நல்கும் மருத்துவர் போலல்லாது, உள்ளம் வளருவ தற்குரிய ஆன்மநேய அறிவுமருந்தை வழங்கும் குருபரனாம் ஆசிரியனைத் தேடிப்பிடித்து, அவரிடம் இருந்து நல்லறிவு பெறவேண்டும். குருநாதர் எத்தன்மையினர் என்பதைத் திருமூலர் மூலம் கேட்போம்.

சூரிய காந்தமும் சூழ்பஞ்சும் போலவே
 சூரிய காந்தம் சூழ்பஞ்சினைச் சுட்டிடா
 சூரியன் சந்திரியிற் சுடு மாறுபோல்
 ஆரியன் தோற்றமுன் அற்ற மலங்களே

பஞ்ச ஒருபுறம் உள்ளது. உள்ளதைப் பெரிதாக்கிக் காட்டும் பூதக்கண்ணாடி ஒருபுறம் உள்ளது. இதனால் பஞ்சக்குப் பயமில்லை. ஆனால், அப்பூதக்கண்ணாடியைப் பஞ்ச நேராகவும் சூரியன் ஒளிபடுவதற்கு நேராகவும் வைத்துப் பிடித்தால் பஞ்ச தீப் பற்றும். சூரியனின் ஒளியை இப்பூதக் கண்ணாடி அதிகரித்துக்காட்ட, அதனால் வெப்பமுற்றுப் பஞ்ச தீப்பிடிக்கும். அதேபோல் ஞானாசிரியன் முன் தோன்றும் மாணவன் நல்வழிப்பட்டு மலம் கழுவப் பெற்று ஞானம் பெருகிடும் நிலைபெறுவான்.

உடல் குறித்த ஆய்வு

“206 எலும்புகள்; 555 தசைகள்: 25,00,000 வியர்வைக் கோளங்கள்: 33 அடி உணவுக் குழாய்கள்; 250 அடி காற்றடங்கும் கனமான பை; 670 அங்குலம் விரிக்க உள்ள மூளையறைகள் முதலியன, இவ்வுடம்பில் இருக்கின்றன என்று உரைக்கின்றார்கள் உடல்நூல் ஆய்வினர்.

அஃதிருக்கட்டும்: உள்ளம் துடிப்பதும், உணவின் சாரம் இரத்தமாகச் சிவப்பதும், பிராணன் உயிர்ப்பதும், மூளை சிந்திப்பதும் எதனால் என்பதை, இன்றுவரை அவர்கள் ஐயம் திரிபற அறிந்ததில்லை.

இவற்றை, உள்ளக் கண் கொண்டு உணர்ந்து
உரைத்தவர்கள் அநுபூதிமான்கள்.

கருவிகள்

மயிர், தோல், தசை, எலும்பு, நரம்பு முதலியன
மண்ணின் கூறு 5

இரத்தம், விந்து, சிறுநீர், சிலேத்துமம், விளர்வை
ஆகிய நீரின் கூறு 5

இருதலை உஷ்ணம், அன்னபானாதிகளைச்
சீரணிக்கச் செய்கை, நயனத்தில் சூடு, தேகத்தில்
சூடு, பைத்தியம் எனும் தீயின் கூறு 5

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன்,
சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன்,
தனஞ்சயன் எனும் காற்றின் கூறு 10

அத்தி, அலம்புடை, இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை,
காந்தாரி, குகுதை, சங்கினி, சிகுவை, புருடன்
எனும் நாடிகளான விண்ணின்கூறு 10

காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம் 5

வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம் ஆநந்தம்
எனும் தொழில் கருவிகளின் தொழில் 5

சுலை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் எனும்
தன்மாத்திரைகள் 5

சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி எனும்
வாக்குகள் 4

சாத்துவிகம், இராசதம், தாமசம் எனும்
குணங்கள் 4

தைசதம், வைகாரிகம், பூதாதிகம் எனும்
அகங்காரங்கள் 3

ஆகப் பருவுடல் கருவிகள் 60

அதனுடன் பூதம் ஐந்தின் நுட்பம்

தன்மாத்திரை ஐந்தின் நுட்பம்

தொழில் கருவி ஐந்தின் நுட்பம்

தொழில் நுட்பம்

அறிகருவிகள் ஐந்தின் நுட்பம்

கரண நுட்பம்

நிவர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்யா, சாந்தி, சாந்தி
யாதிதை எனும் கலை ஐந்தின் நுட்பம்

பிரகிருதி மாயை நுட்பம்

ஆக நுண்ணுடல் கருவிகள் 8

எனவே, தூல சூக்கும கருவிகள் அறுபத்
தெட்டு எனப்பெறுகிறது. உடல் அறுபத்தெட்டும்
என்பதால் இது உணர்த்தப்பெற்றது.

மேலுரைத்த காற்றின் கூறான பத்து வாயுக்கள்,
விண்ணின் கூறான பத்து நாடிகளைத் தொழில்
படுத்தும்; அதன்பின் பத்து நாடிகளும் இந்த உடலை
இயக்கும்.

விழிப்பில் விளங்கும் இந்தப் புறக் கருவிகள், நான்
எனும் உணர்வால் நடைபெறும்; எப் பொருளையும்
காணும்; கண்ட பொருள்களை அடைய முயலும்;
ஐம்பூத உறவு கொண்டு அமையும்.

அகக் கருவிகள்

இவ்வுடலில் இருக்கும் முக்கியமான தத்துவங்கள் மூன்று; அவை, ஆன்ம தத்துவம், வித்தியா தத்துவம், சிவதத்துவம் எனப்பெறும்.

விண், காற்று, தீ, நீர், மண் எனும் பூதங்கள் 5

சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் எனும் தன் மாத்திரைகள் 5

கண் காது நாக்கு மூக்கு தோல் எனும் அறி கருவிகள் 5

கால், கை, வாய், எருவாய், கருவாய் எனும் தொழில் கருவிகள் 5

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் எனும் கரணங்கள் 4

ஆக, இந்த 24ம் ஆன்ம தத்துவங்கள் எனப் பெறும்.

காலம், நியதி, கலை, வித்தை, விருப்பம், புருடன் மாயை எனும் 7ம் வித்தியா தத்துவங்கள்.

தூய அறிவு, ஆட்சி, என்றும் ஒன்றல், விந்து, நாதம் எனும் 5ம் சிவ தத்துவங்கள்.

நமது முதுகெலும்புகள் பின்னிய நரம்புகள், உயர்ந்த ஆற்றலையுடையன. அந்நரம்புகளின் நடுவில், இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை யெனும் நாடிகள் செல்கின்றன. அந்த நரம்புப் பின்னல் கட்டுகட்டு ஆதாரங்கள் என்று பெயர் அமைந் திருக்கின்றன.

மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணி பூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை யென்பன அந்த ஆதாரங்களின் பெயர்கள்.

குறிமுதல் புருவ நடுவரை அடுக்கு மாடிகள் போல் இருக்கும் இவை கீழ் ஆதாரங்கள்.

1000 நுட்பம் அமைந்த நரம்புப் பின்னல்கள் உள்ள ஒன்று, சகஸ்ராரர் என்ற பெயருடன் தலை உச்சியில் உளது. அது, மேலாதாரம் எனப்பெறும். இவையே ஏழு நிலம் என்று குறிக்கப்பெற்றன.

முன் குறித்த கருவிகளோடு ஆன்மாக்கட்கு உதவும் ஆறு வழிகள் உள. அத்துவாக்கள் எனப் பெறும் அவ்வழிகளில், புவனம் தத்துவத்தைப் பற்றி நிற்கும்; தத்துவம் கலையைப்பற்றி நிற்கும்: எழுத்தும், பதமும், மந்திரமும், புவனத்தில் எழுந்து உடலைப் பற்றி நிற்கும். இவற்றை மேலும் விரிக்கிற கடல்போற் பெருகும்.

வினைக் கூட்டம், பருவுடல், நுண்ணுடல், கருவிக் கூட்டம், ஏழுநிலம், ஆறு வழிகள் என்னும் இந்த ஆரவாரம் எல்லாம், குமர குருபரன் திரு நோக்கால் ஒன்றும் இலவாயின. அதன்மேல், ஆணவம் அகற்றினான்; மெய்ஞ்ஞானம் மேவ வைத்தான்! காட்டவேண்டுவற்றையெல்லாம் காட்டினான். இறுதியில் இன்ப அனுபவத்தைச் செய்கிறான் எங்கள் இறைவன் என்று, சொருப தரிசன அநுபவம் எல்லாம் நாவூறச் சொல்கின்றார் குமரகுருபர நாவலர். இவற்றை உன்ன உள்ளம் உருகுகின்றதே!

முதல் நிலை

என்றும் உளது ஆணவம். சகச மலம் என்ற பெயர் பெறும் இது, அநாதியாய் நீக்கமின்றி ஆன்மாவில் அமைந்திருக்கின்றது. அதன் தொடர்பால் இருளையே கண்டு, மறதியே பெற்று, அறியாமையே எய்தி, துன்பமே தோய்ந்து, முகில் மண்டலத்தின் கீழ் முனகிக்கொண்டிருக்கும் உயிர், வெயிலில் வேகிறது; மழையில் நனைகிறது; பனியில் நடுங்குகிறது; இடியில் அதிர்கிறது; காற்றுச் செலுத்தும் திசையில் சென்று, அணுவாகிக் கலங்குகிறது. கேடு தரும் இந்த அவஸ்தை கேவலம் என்ற பெயர் பெறும். இஃது உயிர்க்கு உடல் இல்லாத நிலை.

குடி மனை

அதுகண்டு உய்தி நேர எண்ணுகின்றான், உமையாள் குமரன். அவ்வளவில், மாயை உலகாய் மலர்கிறது. உலகிலிருந்து உண்டாகின்றது உடல். கால தத்துவமும், சிற்சக்தியும் காட்டிய உடலைக் காண்கிறது. ஆதரவாகத் தோன்றிய ஆக்கையில், குடி புகுகின்றது ஆன்மா.

இந்நிலையில், பகலில் ஒளியை, இரவில் இருளைப் பார்க்கிறது. மறதியும் நினைவும் மாறி வருதலை உணர்கிறது. அறிவும் அறியாமையும் விரவுதலை யறிகிறது. துன்பமும் இன்பமும் தொடர்கிறது. உடல் புகுந்தபின், உயிர்க்கு உடன் பாடும் எதிர்மறையுமாக வரும் இந்த அவஸ்தை, சகலநிலையெனப் பெறும்.

கேவலாவத்தையை விட இது எவ்வளவோ சிறந்தது. எனினும், ஒளியும் நினைவும், அறியும் அறியாமையும், இன்பமும் துன்பமும் மாறிமாறி வருதலின், தடுமாறுகின்றது உயிர்.

முடிந்த நிலை

இருள் கலவா ஒளி நிலையம்; மறதி புணரா நினைவுலகம்; அறியாமை செறியா அறிவுத் தலம்; துன்பு கலவா இன்ப இடம் ஒன்று உண்டு. சகலம் கேவலம் சாராத அது, சுத்தாவஸ்தை யென்ற பெயர் பெறும். அது பதமுத்தித் தலம்; அதையும் கடந்த பரமுத்தி நிலம் என்று ஒதுகின்றது வேதம்.

‘நீடார் ஷடாதரத்தின் மீதே பராபரத்தை நீ காண் எனா’

அப் பரமுத்தியைக் கனிவொடு காட்டுபவன் ஸ்ரீ கந்தப் பெருமான். அரிய இந்த உளவை, அநுபூதி பெற்ற மேலோர் அறிவிப்பர். விநய சிரவணத்தால் அதை அறிய வேண்டும். உணர்ந்து, அப்பேறு வாய்க்கும் வழியில் வாழ வேண்டும் ஆன்மா.

தடுமாற்றம்

அறிந்தால்தானே நலம். அதற்கு மாறாக, மாயா விசித்திர உலகில் லயித்து மதிமயங்கும்; வந்த வேலையை மறக்கும்; பந்தக்காலைப் பற்றும். வினைகள் பலவற்றை விளைக்கும்; தான் விளைத்த வினைப் பயனைத் தானே அநுபவிக்கும். பெருமையும் சிறுமையும் தான்தர வருமே என்பதை நினைந்து

மறக்கும். தலைவிதி யென்று சொல்லித் தடுமாறும்:
என்னே இந்தப் பரிபவம்!

உண்மைக் கதை

செம்பில் களிம்பு சேர்ந்தது போல, ஆன்மாவை அநாதியே பற்றிய ஆணவ மனையாள், உயிர்க்குச் சிவ நிறைவு தோன்றா வண்ணம் உள்சுவர் எழுப்பி, இருளை நிறைத்தாள். இரவும் பகலும், இன்பும் துன்பும், ஒளியும் வெளியும் உணரா வண்ணம் இருக்கும் அரக்கியிவள், அலக்கழிக்கும் அஞ் ஞானம் என்னும் பேய்ச்சேய் ஒன்றைப் பெற்றாள்.

எண்ணும் எழுத்தும் உணரான். தன்னையும் காட்டான். தந்தைக்குத் தருவான் தடுமாற்றம். மருள் தரும் இம் மைந்தனால், உயிரின் துயரம் ஒரு கோடி.

மாயைச் சேர்வு

இவளாலேனும் இன்புற்றிரு என்று இறையருள் ஊக்க, இனிது வந்தாள் மாயை. அவளொடு கலந்தது ஆன்மா. பின்னவள் சாகசம் மிகவும் பெரியது. அளவிலா உருவால் அணைத்துக் கெடுப்பள். வகை வகையாக உடலம் வனைவள். வையகம் எல்லாம் வாயில் இடுவள். இரவில் பகலை, பகலில் இரவை எவர்க்கும் காட்டுவள். பொய் மெய்யாக, மெய் பொய்யாக்குவள்” என்பார் குகனீ பு.பா.ரசபதி அவர்கள்.

ஊழ்வினையைப் போக்கி உடல் அறுபத்தெட்டும் நிலம் ஏழும் அத்து வாக்கள் இருமூன்றும் - பாழாக 25

ஆணவ மான படலம் கிழித்தறிவில்

காணரிய மெய்ஞ்ஞானக் கண்காட்டிப் - பூணும் 26

அடிஞானத் தால் பொருளும் ஆன்மாவும் காட்டிக்

கடியார் புவனம் முற்றும்காட்டி - முடியாது 27

(ஊழ்வினையை — பழ வினையை: போக்கி — நீக்கி: உடல் அறுபத்தெட்டும் — உடம்பு வருவதற்குக் காரணமான அறுபத்தெட்டும்; நிலம் ஏழும் — ஏழு உலகங்களும்; அத்துவாக்கள் இரு மூன்றும் — அத்துவாக்கள் ஆறும்: பாழாக — பாழ்படும்படி; ஆணவம் ஆன — ஆணவமாகிய; படலம் — திரைச் சீலைகளைக் கிழித்து; பூணும் — பொருந்திய: அடிஞானத்தால் — பதி ஞானத்தால்; பொருளும்— பதிப் பொருளையும்; ஆன்மாவும் — பசுப் பொருளையும்: காட்டி — காட்டி: முடியாது — முடிவு பெறாது.

நல்ல ஆச்சார்யனாக அமையும் குருநாதரின் திருவருள் கூட்டுவதால்தான் மெய்ஞ்ஞானம், அருள் ஞானம், மலக்கழிவு, உண்மை உணர்தல், தன்னை அறிதல் போன்றன உண்டாகின்றன. அதனால் குருவருள் கூட்டத் திருவருளும் கிட்டும் என்றோம்.

தேக்கு பரமானந்தத் தெள்ளமுதம் ஆகி எங்கும்

நீக்கமற நின்ற நிலைகாட்டிப் - போக்கும் 28

(தேக்கு — எங்கும் நிறைந்த: பரமானந்தம் — பரமானந்தமாகிய: தொள் அமுதம் ஆகி — தெளிந்த அமுதமுமாகி: எங்கும்—எவ்விடத்தும்; நீக்கமற நின்ற — நீங்குதல் இல்லாது நின்ற; நிலை காட்டி— நிலையை அறிவித்து.)

சக்கரம் போல் சுழன்று வரும் பிறப்பு, இறப்பு என்பன அறுபட்டு நிற்கிறது. நினைப்பாகிய சகலாவஸ்தையும், மறப்பாகிய கேவலாவஸ்தையும் கழலச் செய்கின்றன. பகலும் இரவும் இல்லாத காலத்தைக் கடந்து, என்றும் அழிந்திடாத நிரந்தரப் பேரின்பத்தைத் தந்துதவுகிறது. இவை கிட்ட குருநாதரின் தன்னருளே காரணமாகின்றது.

வரவும் நினைப்பும் மறப்பும் பகலும்

இரவும் கடந்துலவா இன்பம் - மருவித்து

29

(போக்கும்வரவும் — போதலையும் வருதலையும்; நினைப்பும் மறப்பும்— நினைப்பதையும் மறப்பதையும்; பகலும் இரவும் — பகலும் இரவும்; கடந்து — கடந்து; உலவா இன்பம் — அழியாத இன்பம்; மருவித்து — அடையச் செய்து)

(இங்கே ஒரு கருத்தை விளக்குவன். தொடர்பு இல்லை எனினும், தொடர்பிற்கு உதவுகிறது.

பிறப்பு, இறப்பு இரு சொற்களையும் காணுங்கள். முதல் எழுத்துகளைத் தவிரப் பிற மூன்று எழுத்துகளும் ஒன்றே. பிறப்பில் — உயிர் இரண்டும் கூடி உயிர்மெய்—பி. பிறப்பில் உயிரும் உடலும் உள்ளது. இறப்பு—இ என்ற உயிர் உள்ளது. உடல் இல்லை. உயிர் அழியாதது. உடல் அழியக் கூடியது. எனவே, உடல் இல்லை. என்னே தமிழர்களின் சொல் அமைப்பு!)

பக்குவம் பெறல்

தன் கண்கள் இரண்டினால் புறவுலகைக் கண்டு வந்தவன், குருநாதன் அருளால் அகக்கண் கொண்டு பார்க்கின்றான்.

‘அகந்தைக் கிழங்கை அகழ்ந்தெடுக்கும்

தொழும்பர் உளக்கோயிற் கேற்றும் விளக்கே’

என்ற நிலை பெறுகிறான். குருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து,

‘குருபர னாகிய கொள்கையை’

என்ற மணிவாகப் பெருமான் திருவாக்கிற் கிணங்க, மும்மலம் கழியப் பெற்று, இறைவனையே நாடி நிற்கின்றான்.

தெய்வ நம்பிக்கையே வாழ்க்கை. அக்குறிக் கோளினின்றும் வழுவாது மாறாது வாழ்வில் மலர்ச்சி பெறுகின்றான். பிறர் என்ன நினைப்பரோ என்ற எண்ணத்தைக் களைந்து, நம் குறியை நோக்கி வீறுநடை கொள்ளவேண்டும்.

யான் எனது எனினும் செருக்கற்று வாழ வேண்டும். அம்முறையால் வாழின் வானோர் வாழும் உயர்ந்த உலகம் கிட்டும்.

யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்

அதனின் அதனின் இலன்

341.

என்ற குறள் நெறியே உயர்ந்த நெறி. பற்றற்று வாழ இது வழிகோலுகிறது. குறளை மீண்டும் படியுங்கள். உதடுகள் ஒன்று சேரா. பற்றற்ற நிலையை எப்படி உணர்த்தியுள்ளார் வான்புகழ் வள்ளுவர்.

இனி விட்ட இடத்திலிருந்து குமரகுருபரரிடம் வருகிறோம்.

கன்ம மலத்தார்க்கு மலர்க்கண் மூன்றும் தாழ்சடையும்
வன்மமூவும் மானுமுடன் மால்விடைமேல் - மின்னிடத்துப்
30.

பூத்த பவளப் பொருப்பொன்று வெள்ளி வெற்பின்
வாய்த்தனைய தெய்வ வடிவாகி - மூத்த 31.

கருமமலக் கட்டறுத்துக் கண்ணருள் செய்து உன்நின்று
ஒரு மலத்தார்க்கு இன்பம் உதவிப் - பெருகிளமு 32.

மூன்றவத்தை யும் கழற்றி முத்தருடனே இருத்தி
ஆன்ற பர முத்தி அடை வித்து தோன்றவரும் 33.

(கன்ம மலத்தார்க்கு — கன்ம பலமுடையவர்க்கு;
மன கண் மூன்றும் — செந்தாமரை யொத்த மூன்று
மலர்க்கண்களும்; தாழ்சடையும் — தாழ்வுற்ற நீண்ட
சடையும்; வண்ணமமூவும் — வலிமையான முப்
படையும்; மானம் — மான் கன்றையும் உடைய
வராய்; உடல் — பகைவரைக் சினக்கின்ற; மால்
விடைமேல்— பெரிய விடையின் மீது; இடத்துப்
பூத்த— இடப்பாகத்தில் பொருந்திய; பவளம்
பொருப்பு ஒன்று — ஒருபவளமலை; வெள்ளி
வெற்பில் — வெள்ளிமலைமேல்; வாய்த் தலையை
— ஏறிவந்தாற் போன்ற; தெய்வ வடிவு ஆகி —
தெய்வ வடிவம் கொண்டு வந்து; மூத்த —
மூதீர்ந்துள்ள; கருமலர்க்கட்டு — கண்மலர்க் கட்டை;
அறுத்து விடு — பட்டு; கண் அருள் செய்து —
திருவருள் பாரிபாலித்து; உள்நின்று — உள்ளே நிலை

பெற்று; ஒரு மலர்த்தார்க்கு — ஒரு மலத்தை உடையார்க்கு; இன்பம் உதவி— இன்பத்தைத் தந்து; பெருகி எழும் — பெருகி வருகின்ற; மூன்று அவத்தையும் — மூன்று அவத்தைகளையும்; கழற்றி — கழலச் செய்து; முத்தருடனே — சீவன்முத்தருடனே; இருத்தி — இருக்கும்படி செய்து ; ஆன்ற பரமுத்தி — பெரிய மேலாய முத்தியை; அடைவித்து — அடையச் செய்து; தோன்ற வரும் — காணும்படி வருகின்ற; யான் எனது என்ற — யான் எனது எனக் கூறப்படும் செருக்கு; அந்த இடமே — அற்ற இடமே; திருவடி ஆக — திருவடியாகவும்; மோன பர ஆனந்தம் — மோனநிலையால் விளங்குவ தாகிய பரமானந்தம்; ஞானம் — ஞானமே.

எல்லாம் அவனே!

அவனியில் அவனில்லா இடமேது! அவனின் திருவடிவும், வடியும் வேறா! அவன் திருமுடி அனைத்திற்கும் உயர்ந்தது. அவனின் முடியே உயர்வின் எல்லை. எல்லைக்கும் அப்பாற்பட்டது. திருவடி பாதாளம் ஏழினுக்கும் கீழ் விளங்குவது. முடியும் அடியும் எங்கு நிற்பன என யாராலும் கூறும் தர மன்று.

வாய் பேசாது இருக்கும் மௌனமும், மனம் இயங்காது இருக்கும் மனோமௌனமும், உடல் செயலற்றுக்கிடக்கும் மௌனத்தையும் கடந்தவன் மனோவாக்கு காயங்களுக்கு அப்பாற் பட்டவன். மோனநிலையை இறைவன் திருமுடி, எனலாம்; அவனின் உரு ஞானம்; அவன் திருவடி நான் என்ற செருக்கு அற்ற இடம்.

திருமுடி	— மோனநிலை
உரு	— ஞானம்
திருவடி	— நான் என்ற செருக்கு அற்ற நிலை
அவனின்	
முக்கண்கள்	— இச்சா சக்தி, கிரியாசக்தி, ஞான சக்தி.
திருக்கரம்	— செம்மையானது.
(திருக்கோயில்)	
சந்நிதி	— பெரிய உலகம்.
எப்படி	
உள்ளான்	— ஒப்புயர்வற்ற தனிச்சுடர்

யான் என தென்று அற்ற இடமே திருவடியா
மோன பரானந்தம் முடியாக - ஞானம்

34.

திருவுருவா இச்சை செயல் அறிவு கண்ணா
அருளதுவே செங்கை அலரா - இருநிலமே

35.

(யான் எனது என்ற — யான் எனது என்று
கூறப்படும் செருக்கு; அந்த இடமே — அந்த இடமே;
திருவடிஆக — திருவடியாகவும்; மோனபர ஆனந்தம்
— மோன நிலையில் விளங்குதாகிய பரமானந்தம்;
ஞானம்—ஞானமே; திரு உரு ஆக — திருவுருவாகவும்;
இச்சை செயல் அறிவு — இச்சையும் கிரியையும்
ஞானமுமே; கண்ணாக — மூன்று கண்களாகவும்;
அருளதுவே — அருளே; செங்கைஅலர் ஆக —
செம்மையான கரங்களாக வும்; இரு நிலமே —
பெரிய நிலமே; சந்நிதியாக — சந்நிதியாகவும்; நிற்கும்
— நிலைபெற்று விளங்கும்; தனிச்சுடரே —
ஒப்புயர்வற்ற சோதியே!

அவன் எத்தகையன்?

விருப்பு வெறுப்பு அற்றவன்; அனைத்து உயிர்
களிடத்தும் வேறு பாடின்றி நீக்கமற நிறைந்
திருப்பவன்.

சந்நிதியா நிற்கும் தனிச்சுடரே எவ்வுயிர்க்கும்

பின்னம் அறநின்ற பெருமானே

36

(சந்நிதி ஆக — சந்நிதியாகக் கொண்டு; நிற்கும்
— நிலைபெற்றிருக்கின்ற; தனிச் சுடரே — ஒப்பற்ற
சோதியே; எ உயிர்க்கும் — எல்லா உயிர்களுக்கும்;
பின்னம் அறநின்ற — வேற்றுமையற்று நின்ற;
பெருமானே — பெருமை உடையவனே)

இனி அவனின் (முருகனின்) திருவடிவத்தைக்
கூறப் போகின்றார்.

எம்பிரான் முருகனின் திருவுரு

(37 - 48)

தோய்ந்தநவ ரத்னச் சுடர்மணியால் செய்தபைம்பொன்

வாய்ந்த கிரண மணி முடியும் - தேய்ந்த பிறைத்

37

துண்டம் இருமூன்று நிரை தோன்றப் பதித்தனைய

புண்டரம் பூத்தநுதற் பொட்ட ழகும் - விண்ட 38

பருவமலர்ப் புண்டரிகம் பன்னிரண்டு பூத்தாங்கு

அருள் பொழியும் கண்மலர்ஈ ராறும் - பருதி 39 பலவும்

எழுந்து சுடர் பாலித்தாற் போலக்

குலவும் மகரக் குழையும் நிலவுமிழும்

40

புன் முறுவல் பூத்தலர்ந்த பூங்குமுதச் செவ்வாயும்

சென்ம விடாய் தீர்க்கும் திருமொழியும்-வில்மலிதோள்

41

- வெவ்வசுரர் போற்றிசைக்கும் வெஞ்சூர னைத்தடிந்து
தெவ்வர் உயிர் சிந்தும் திருமுகமும்-எவ்வுயிர்க்கும் 42
- ஊழ்வினையை மாற்றி உலவாத பேரின்ப
வாழ்வுதரும் செய்ய மலர் முகமும்-சூழ்வோர் 43
- வடிக்கும் பழமறைகள் ஆகமங்கள் யாவும்
முடிக்கும் கமலமுகமும் - விடுத்தகலாப் 44
- பாச இருள் துரந்து பல்கதிரிற் சோதி விடும்
வாச மலர்வதன மண்டலமும் - நேசமுடன் 45
- போகம் உறும் வள்ளிக்கும் புத்தேளிர் பூங்கொடிக்கும்
மோகம் அளிக்கும் முகமதியும் - தாகமுடன் 46
- வந்தடியில் சேர்ந்தோர் மகிழ வரம்பலவும்
தந்தருளும் தெய்வமுகத் தாமரையும்- கொந்தவிழ்ந்த 47

(மின் உருவம் — மின்னின் வடிவம்; தோய்ந்த — பொருந்திய; நவரத்னம் — நவரத்தினங்கள் எனக் கூறப்படும்; சுடர் மணியால் — ஒளியுள்ள மணிகளாலே; செய்த — செய்யப்பட்ட; பைம் பொன் வாய்ந்த — பசிய பொன்னால் அமைந்த; கிரணம் — ஒளியுள்ள; மணி முடியும் — அழகான மகுடமும்; தேய்ந்த பிறை துண்டம் — தேய்ந்த சந்திர துண்டங்களை; இரு மூன்று — பெரியனவான மூன்று; நிரைதோன்ற — வரிசையாய்த் தோன்ற; பதித்தனைய — பதித்தாற் போன்ற; புண்டரம் பூத்த — திரிபுண்டராமய் இட்ட; நுதல் — நெற்றியில்; பொட்டு அழகும் — பொட்டின் அழகும்; பருவம்

— பருவ காலத்தில்; விண்ட — மலர்ந்த;
 பன்னிரண்டு — பன்னிரண்டு; புண்டரிகமலர் —
 செந்தாமரை மலர்கள்; பூத்தாங்கு — பூத்தாத்
 போன்று; அருள் பொழியும் — கருணை பொழிகின்ற;
 கண்மலர் — கண்மலர்கள்; ஈர் ஆறும் — பன்னிரண்
 டும்; பரிதிபலவும் — (பன்னிரண்டு) ஆரியர்பலவும்;
 எழுந்து — தோன்றி; சுடர் பரவித்தால் போல் —
 ஒளியைப் பரப்பினாற் போல்; குலவும் — விளங்கு
 கின்ற; மகரம் குழையும் — மகரகுண்டலங்களும்;
 நிலவு உமிழும் — நிலவை வீசுகின்ற; புன் முறுவல்
 பூத்து — புன்சிரிப்பைக் கொண்டு; அலர்ந்த —
 விரிந்த; பூங்குமுதம் — செங்குமுத மலர்போலும்;
 செம்மை வாயும் — சிவந்த வாயும்; சென்மவிடாய்
 — பிறவியை விடாமல்; தீர்க்கும் — நீக்குகின்ற;
 திருமொழியும் — திருவார்த்தையும்; வில்தரிதோள்
 — வில்லினைக் கொண்ட தோள்களையுடைய;
 வெம்மை அசுரர் — கொடிய அரக்கர்; போற்று
 இசைக்கும் — வணங்கிச் செய்கின்ற; வெம்மை
 சூரனை — கொடிய சூரபன்மனை; தடிந்து —
 போரிலே அழித்து; தெவ்வர் உயிர் — பகைவர்
 உயிரை; சிந்தும் — வாங்குகின்ற; திருமுகமும் —
 அழகிய முகமும்; எ உயிர்க்கும் — எல்லா உயிர்
 களுக்கும்; ஊழ்வினையை மாற்றி — பழவினையை
 மாற்றி; உலவாத — அழியாத; பெருமை இன்பம்
 வாழ்வு — பேரின்ப வாழ்வை; தரும் — அருளு கின்ற;
 செய்ய மலர்முகமும் — செந்தாமரையொத்த முக
 மலரும்; சூழ்வோர் — சூழ்வோராகிய மறை யோர்;
 வடிக்கும் — தெளிவாகக் கூறுகின்ற; பழமை மறைகள்
 — பழமையான மறைகள்; ஆகமங்கள் —

சிவாகமங்களும்யாவும்; முடிக்கும் — யாவற்றையும் முடித்துக் காட்டுகின்ற; கமல முகமும் — செந்தாமரை மலர் போன்ற முகமும்; விடுத்து அகலாத — உயிர்களை விட்டு நீங்கப் பெறாது; பாச இருள் — பாசமாகிய இருளைத் துரந்து — போக்கி; பல் கதிரின் — பல்கதிரவர்கள்போல; சோதிவிடும் — ஒளிர்கின்ற; வாசம்மலர் — மண மிகுந்த செந்தாமரை மலர் போன்ற; வதன மண்டலமும் — திருமுக மண்டலமும் — நேச முடன் — அன்போடு; போகம் உறும் — போகத்தை அனுபவிக்கின்ற; வள்ளிக்கும் — வள்ளி அம்மைக்கும்; புத்தேளிர் — தேவர்களின் பூங் கொடிக்கும் — (அவர்களால் வளர்க்கப்பெற்ற) தெய்வ யானைக்கும்; மோகம் அளிக்கும் — இன்பத்தைத் தருகின்ற; முகம் மதியும் — முழு மதியையொத்த திருமுகமும்; தாகமுடன் வந்து — விருப்பத்தோடுவந்து; மகிழ் — மகிழும்படி; வரம் பலவும் — அவர்களுக்கு வரங்கள் பலவற்றையும்; தந்தருளும் — கொடுத்து உதவுகின்ற; தெய்வம் — தெய்வமாகிய; முகத்தாமரையும் — செந்தாமரையனைய முகத்தையும்)

என்றும் இளையவனாய் பேரழகில்சிறந்தோனாய் மயில் வாகனனாய் சேவற் கொடி கொண்ட வேலவனின் வடிவழகைக் கூற முற்படுகின்றார் குமரகுருபரர்.

பசும் பொன்னால் அடையப் பெற்றதில் நவ ரத்தினங்கள் பதித்த முடி. அம்முடி எப்படி உள்ளது? பிறைத் துண்டங்கள் ஆறினை வரிசையாகப் பதித்தது போல் உள்ளது. அந்நெற்றியில் அழகிய பொட்டு;

செந்தாமரை அனைய கரங்கள்; அருள் பொழியும் பன்னிரண்டு கண்கள்; பல்வேறு சூரியர்கள் ஒன்று சேர்ந்து விளங்கும் பன்னிரு மகர குண்டலங்கள்; திருச்செவியில் தொங்குகின்ற மகரமீனையொத்த காதணி; நிலவு போன்ற அழகிய தண்மையான புன் முறுவல்; குமுத மலர் போன்ற செவ்வாய்கள் பல்வேறு பிறப்புகளிலே வந்த தாபங்களைப் போக்கும் அருள்மொழி.

திருமுகங்கள்

சூரபன்மனை அழித்த முகம் ஒன்று
தீயவைகளை யான் அழிப்பேன் அஞ்சாதீர்
எனக்கூறும் வீரத்திருமுகம் ஒன்று:

உலகிலுள்ள மக்களின் ஊழ்வினையை
மாற்றி, மாறிடாத பேரின்பப் பெரு
வாழ்வினை அளிக்கும் அருள்முகம் ஒன்று
(இரண்டு)

மறைகளையும் ஆகமங்களையும் ஆராயும்
அறிவு முகம் ஒன்று (மூன்று)

இருளான அஞ்ஞானத்தையும் அகற்றி,
ஞானமாம் ஒளிவிளங்கும் முகம் ஒன்று
(நான்கு)

வள்ளியம்மையையும் தெய்வயானை
யையும் அன்பு மிகுதியாகப் பார்க்கும்
பார்வை ஒரு முகம் ஒன்று (ஐந்து)

தம் திருவடியை அடைந்து மகிழ்
வோர்க்கு வரங்கள் அளிக்கும் முகம் ஒன்று
(ஆறு)

அறுமுகனின் அறுமுகங்களின் பணி

கந்தர்கலி வெண்பா

திருப்புகழ்

திருமுருகாற்றுப்படை

1. கொடிய ரூபம்மனை
ஆதித்து, நல்வோரின்
இன்னவை நீக்கும்
ஒரு முகம்.	மயிலேறி விளையாடும்
ஒரு முகம்.	பேரிருள் சூழ்ந்த இவ்வுலகை,
மாசின்றி விளங்கப் பல்வேறு
கடர்களைத் தோற்றுவிக்கும்
ஒரு முகம்.
2. அனைத்து உயிர்களின்
வினைகளையும் நீக்கி,
ஆடியாப் பேரின்பம்
தரும் ஒரு முகம்.	ஈசருடன் ஞானமொழி
பேசும் ஒரு முகம்.	அடியார்களுக்கு இனிதாகத்
தோன்றி, அவர்களுக்கு
அன்போடு வரம் கொடுக்கும்
ஒரு முகம்.
3. பழையமையான மறைகள்,
ஆகமங்கள் பலவற்றை
யும் ஐயமின்றி
முற்றுப் பெறச்
செய்யும் ஒருமுகம்.	அடியார்கள் கூறும்
விளையைத் தீர்க்கும்
ஒருமுகம்.	நான்மறைப்படி அந்தணர்
நோற்கும் வேள்வியைக்
காக்கும் ஒருமுகம்.
4. பாசமான இருளை
நீக்கிப் பல சூரியக்
கதிர்கள் போல
ஒளி வீசும் ஒருமுகம்.	குன்றுருவ வேல் வாங்கி
நிற்கும் ஒரு முகம்	எஞ்சிய பொருள்களைச்
சான்றோர் களிப்புற உணர்த்திச்
சந்திரன் போலத் திசைகளை
விளக்கும் ஒருமுகம்.
5. வள்ளிக்கும் தெய்வ
யானைக்கும்
இன்பம் தரும்
ஒரு முகம்.	மாறுபடு குரரை
வதைக்கும்
ஒருமுகம்.	போர்க்களத்தில் பகைவரை
இடிபோல் நாக்கி ஆதித்து
வென்று, கள வேள்வி காக்கும்
ஒரு முகம்.
6. திருவடி சேர்ந்து வழி
படுவோர் நனி மகிழ்ப்
பல வரங்களைப் தரும்
ஒரு முகம்.	வள்ளியை மணம்புரிய
வரும் ஒருமுகம்.	கொடி போன்ற இடையுடைய
இளமையான வள்ளியொடு
மகிழ்ந்திருக்கும் ஒரு முகம்.

ஆறுதிருமுகங்களைக் கூறிய பெருமானார்
பன்னிரு கரங்களைக் கூற முற்படுகின்றார்.

(47 - 53)

... கொந்தவிழ்ந்த

வேரிக்கடம்பும் விரைக் குரவும் பூத்தலர்ந்த
பாரப் புயசயிலம் பன்னிரண்டும் - ஆரமுதம் 48

தேவர்க்கு உதவும் திருக்கரமும் சூர்மகளிர்
மேவக் குழைந்தணைந்த மென்கரமும் ஓவாது 49

மாரி பொழிந்த மலர்க்கரமும் - பூந்தொடையல்
சேர அணிந்த திருக்கரமும் - மார்பகத்தில் 50

வைத்த கரதலமும் வாமமருங்கின் கரமும்
உய்த்த குறங்கில் ஒருகரமும் - மொய்த்த 51

சிறுதொடி சேர்கையும் மணிசேர்ந்த தடம்கையும்
கறுவுசமர் அங்குசம் சேர்கையும் - தெறுபோர் 52

அதிர்கேட கம்சுழற்றும் அங்கைத் தழும்
கதிர்வாள் விதிக்கும் கரமும்.

(கொந்து அவிழ்ந்து — கொத்தாக விரிந்த; வேரி
கடம்பும் — மணமுள்ள கடப்ப மலரும்: விரை
குரவும் — மணமுள்ள குராமலரும்; பூத்து அலர்ந்த
— பூத்து அலர்ந்த: பாரம் புயசயிலம் — பருமை
யாகிய மலை போன்ற தோள்கள்: பன்னிரண்டும்
— பன்னிரண்டும்: ஆர்அமுதம்— பெறுதற்கரிய
அமிர்தத்தை தேவர்க்கு உதவும் — தேவர்க்குக்
கொடுத்தருளிய; திருக்கரமும் — திருக்கையும்: சூர்
மகளிர் — தெய்வமகளிர்: மேவ — தழுவுமாறு:
குழைந்து அணைந்த — குழைந்து அணைந்த; மென்
கரமும் — மென்மையான கரமும்; ஓவாது —

குறையாது: மாரி பொழிந்த — மழையைப் பெய்
 விக்கின்ற; மலர்க்கரமும் — செந்தாமரை மலர்
 போன்றுள்ள திருக்கையும்: பூந்தொடையல் —
 பூமாலைகளை; சேர அணிந்த — ஒருமிக்க அணிந்து;
 திருக்கரமும் — திருக்கையும்: மார்பகத்தில் திரு
 மார்பில்; வைத்த — அமைத்த; கரதலமும் — திருக்
 கையும்; வாம மருங்கில் — இடப்பக்கத்திருவரையில்;
 கரமும் — திருக்கையும்: குறங்கில் உய்த்த — திருத்
 தொடையின் மீது வைத்த; ஒரு கரமும் — ஒரு
 திருக்கரமும்; மொய்த்த — நெருங்கிய; சிறுமை
 துடிசேர் — சிறிய உடுக்கை சேர்ந்த; கையும் — திருக்
 கரமும்; பணிசேர்ந்த — மணி பொருந்திய: தடம்
 கையும் — பெரிய கையும்: நறவு — (பகைவரைச்)
 சினங்கொள்கின்ற; சமர் அங்குசம் — போர்
 செய்தற்குரிய அங்குசம்; சேர்கையும் — சேர்ந்துள்ள
 கையும்: தெறு — (பகைவரை) வெல்லுகின்ற: போர்
 அதிர் — போரில் ஒலிக்கின்ற கேடகம் சுழற்றும் —
 கேடகத்தைச் சுழற்றுகின்ற: அம் கைத்தலமும் —
 அழகிய கரமும்: கதிர்வாள் — ஒளி வீசும் வாளினை;
 விதிர்க்கும் — அசைக்கின்ற: கரமும் — திருக்கையும்)

பருத்துத் திரண்ட தன் பன்னிரு தோள்களில்,
 போகத்திற்குரிய கடம்பமாலையையும், மணம் வீசும்
 குராமலர் மாலைகளையும் அணிந்துள்ளான்.

பன்னிரு கரங்கள்

தேவர்களுக்கு உதவிடும் ஒரு கரம்
 தெய்வமகளிரை அணைத்து அங்கீகரிக்கும் ஒருகரம்
 மாரி பொழிந்திட அருள்செய்யும் ஒருகரம்

மலர்மாவைகளைச் சேர அணைக்கும் ஒருகரம்
 மார்பில் வைத்திருக்கும் ஒருகரம்
 இடப்பக்க இடுப்பினில் வைத்திருக்கும் ஒருகரம்
 மேல்தொடையைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒருகரம்
 வீரவளையை அணிந்திருக்கும் ஒருகரம்
 மணிகொண்டு விளங்கும் ஒருகரம்
 அங்குசப் படையினைத் தாங்கிநிற்கும் ஒருகரம்
 கேடகப் படையினைச் சுழற்றும் ஒருகரம்
 ஒளிவீசும் வாளைப் பற்றியிருக்கும் ஒருகரம்

பன்னிருகரங்கள்

கந்தர் கலிவெண்பா	திருவகுப்பு	திருமுருகாற்றுப்படை
1. கிடைத்தற்கரிய அமிழ்தத்தைத் தேவர்களுக்கு அளிக்கும்.	நோன்பு நோற்று வாழும் தவமுனிவரை வாழ்விக்கும்.	ஒருகை வீட்டுவகை அடையச் செல்லும் துறவோர்க்குப் பாதுகாவலாக உயர்ந்து காக்கும்.
2. தேவ மகளிர் விரும்பக் குழைந்து அணைந்து இருக்கும்.	இடையிலே பொருந்தி விளங்கும்.	ஒரு கை இடுப்பில் இருக்கும்.
3. வற்றா வளஞ்சுரக்க மழை பொழியச் செய்யும்.	தொடையின் மேல் அமர்ந்து விளங்கும்.	ஒரு கை அழகிய ஆடையணிந்த தொடைமேல் இருக்கும்.
4. மலர் மாவைகள் நெருங்க அணைக்கும்.	அங்குசத்தைப் பற்றிச் செலுத்தும்.	ஒரு கை அங்குசத்தைப் பிடித்துச் செயல்படுத்தும்.

5. அபயஹஸ்தம் போம்
மார்பினில் வைத்து
நிற்கும்.	கேடயத்தை ஏந்தி
நிற்கும்.	ஒரு கை
கேடயத்தைப் பற்றிச்
சுழற்றும்.
6. இடுப்பின்
இடப்பக்கத்தில்
விளங்கும்.	வேலாயுதத்தைச்
சுழற்றும்.	ஒரு கை
வேலாயுதத்தைச்
சுழற்றும்.
7. தொடையில் விளங்கும்.	மௌன நிலையில்
மார்பில் திகழும்.	ஒரு கை
அபயஹஸ்தம் போம்
மார்பில் தங்கி நிற்கும்.
8. வீரவானைப் பற்றி
இருக்கும்.	மாவை மீது
பொருந்தி ஒளிறும்.	ஒரு கை
மாவையோடு அழகு
பெறத் தோன்றும்.
9. மணியுடன் சேர்ந்து
ஒளிரும்.	தோள்அணி ஒலிக்க
மேலே சுழலும்.	ஒரு கை
மேலே உயரும் பொழுது
நழுவி வீழ விழும்
தொடியோடு
மேலே சுழன்று போர்க்கள
வேள்வியைக் காக்கும்.
10. அங்குசம் பற்றி
இருக்கும்.	கண்டா மணியை
ஒலிக்கும்.	ஒரு கை
மணியை மாறி மாறி
ஒலிக்கச் செய்யும்.
11. கேடயம் கொண்டு
விளங்கும்.	தேவ மகனீர் மீது
ஆகாயகங்கை நீரைத்
தெளித்து மகிழும்.	விண்ணின்று
மழைத் துளிகளைப்
பொழியச் செய்யும்.
12. ஒளி வீசும் வானைப்
பிடித்திருக்கும்.	தெய்வயானைக்கு
மாவை குட்டும்.	ஒரு கை
தெய்வ வனிதைகளுக்கு
மணமாவை குட்டி மகிழும்.

முருகவேளின் திருவருவ அணிச் சிறப்பு

(54 - 58)

... முதிராத

கும்பமுலைச் செவ்வாய்க் கொடியிடையார் வேட்டணைந்த
அம்பொன் கணிப்பூண் அகன்மார்பும் - பைம்பொற் 54

புரிநூலும் கண்டிகையும் பூம்பட் டுடையும்
அரைஞாணும் கச்சை அழகும் - திருவரையும் 55

நாதக் குழலும் நகுமணிப்பொற் கிண்கிணியும்
பாதத்து அணிந்த பரிபுரமும் - சோதி 56

இளம்பருதி நூறா யிரங்கோடி போல
வளந்தரு தெய்வீக வடிவும் - உளந்தனிற்கண்டு 57

ஆதரிப்போர்க்கு ஆருயிராய் அன்பரகத் தாமரையின்
மீதிருக்கும் தெய்வ விளக்கொளியே 58

(முதிராத — முதிராத: கும்பமுலை — குடம்
போன்ற நகில்களையும்: செவ்வாய் — சிவந்த
வாயையும்: கொடி இடையார் — கொடி போன்ற
இடைகொண்ட தெய்வ மகளிர்; வேட்டு—விரும்பி;
அணைந்த — அணைந்த: அம்பொன் மணி —
அழகிய பொன் போன்ற மணிகளால் செய்த: பூண்
— திருவாபரணங்களை அணிந்த: அகல் மார்பும் —
அகன்ற மார்பும்: பைம்பொன் — பசும் பொன்னால்
செய்த: புரிநூலும் — முப்புரி நூலும்: கண்டிகையும்
— திருக்கண்டிகையும்: பூம்பட்டு உடையும் —
பொலிவான பட்டாடையும் அரை ஞாணும் —
திருவரைஞாணும்: கச்சை அழகும் — கச்சையின்

அழகும்: திருவரையும் — திருவிடையும்: நாதக் குழலும் — ஒலிக்கும் வீரக்கழலும்; நடுமணிப் பொன் — விளக்கு முற்ற மணிகளாலும் பொன்னாலும் செய்யப்பெற்ற; கிண்கணியும் — கிண்கணியும்: பாதத்து அணிந்த — திருவடியில் அணிந்துள்ள: பரிபுரமும் — நூபுரமும்; சோதி — ஒளியையுடைய இளம்பருதி — இளஞ்சூரியன்; நூறாயிரம் கோடி போல — நூறாயிரங்கோடி போல; வளம்தரு — ஒளிவீசுகின்ற; தெய்வீக வடிவும் — தெய்விகமான திருவுருவமும்; உள்ளம் தன்னில் கண்டு—மனத்தில் கண்டு; ஆதரிப்போர்க்கு—விரும்புகின்றவர்க்கு: ஆர் உயிர் ஆய் — அரிய உயிராய்; அன்பர் — அன்பரது; அகத் தாமரையின் மீது — இருதயகமலத்தின்மீது; இருக்கும் — எழுந்தருளியிருக்கின்ற; தெய்வம் — தெய்விகமாய்; விளங்கும் ஒளியே — விளங்கிடும் ஒளியே)

ஆடல் வல்லானின் சிலம்பொலி கேட்ட பின்னர் தான் பூசை முடிப்பார் சேரமான் பெருமாள். இறைவனின் திருவடியில் ஒலிக்கப்பெறும் ஒலிக்கு அத்துணைப் பெருமை. அவனின் திருவடி ஒலிகேட்ட பின்னே உலகம் இயங்கத் தொடங்குகின்றது. முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் முதல் தத்துவமே நாதத் தத்துவம்.

நூறாயிரம் கோடி கதிரவன் வரின் எப்படி இருக்கும்? அதனினும் ஒளியோடு செம்மைத் திருமேனியோடு செவ்வேள் வருகின்றான். நம்மைப் போன்ற அமைப்பிலா முருகன் வருகிறான். அவன் தெய்வ உடம்பினன்; தெய்வத் தன்மையன்; சோதிப்

பிழம்பாய் விளங்குகின்றான். தெய்வ ஒளியினன்; தனிச் சுடரினன்: தேஜோமயமானவன். அவனின் பேரொளியால், அனைத்துப் பொருள்களையும் அறிந்து கொள்கின்றோம்.

முருகவேளின் பல்வேறு தோற்றங்கள்

(58 - 65)

... ஓதிய ஐந்து

ஒங்காரத்து உள்ஒலிக்கும் உள்ளொளியாய் ஐந்தொழிற்கும்
நீங்காத பேருருவாய் நின்றோனே - தாங்கரிய 59

மந்திரமே சோரியா வான்பதமே மாமுடியாத்
தொந்தமுறும் வண்ணமே தொக்காகப் - பந்தனையால் 60

ஒத்த புவனத் துருவே உரோமமாத்
தத்துவங்க ளேசத்த தாதுவா - வைத்த 61

களையே அவயவமாக் காட்டும் அத்துவாவின்
நிலையே வடிவமா நின்றோய் - பலகோடி 62

அண்டம் உருவாகி அங்கம் சராசரமாய்க்
கண்ட சத்தி மூன்றுட் கரணமாய்த் - தொண்டுபடும் 63

ஆவிப் புலனுக்கு அறிவளிப்ப ஐந்தொழிலும்
ஏவித் தனிநடத்தும் எங்கோவே - மேவ 64

வரும்அட்ட மூர்த்தமாம் வாழ்வே மெய்ஞ்ஞானம்
தரும்அட்ட போகத் தவமே 65

(ஓதிய — அறிவுடையார் கூறுகின்ற; ஐந்து ஓங்காரத்து — ஐந்தாகிய ஓங்காரத்தினுள்; உள் ஒலிக்கும் — உள்ளொலிக்கும்: ஒள்ஒலியாய் — உள்ளொலியாகி: ஐந்தொழிற்கும் — ஐந்து விதமான தொழில்களுக்கும்; நீங்காத — வேறுபடாத; பேர் உருவாய் — பேர் உருவாகி; நின்றோனே — நின்றவனே! தாங்கு அரிய — தாங்குதற்கு அரிய; மந்திரமே — மந்திரமே: சோரி ஆக — குருதியாவும்; வான் பதமே — மேலாகிய பதமே; மா முடியாக — பெரிய முடியாக; தொந்தம் உறும் — தொடர்பு பொருந்திய: வன்னமே — வன்னமே: தொக்குஆக—துவக்காகவும்; பந்தனையால் — பந்தத்தால்; ஒத்த புவனத்து உருவே — ஒத்த புவனத்து உருவே: உரோமம் ஆக — உரோமம் ஆக; தத்துவங்களே — தத்துவங்களே: சுத்ததாது ஆக — சுத்த தாதுக்களாகவும்; வைத்த கலையே — அமைந்த கலையே: அவயவம் ஆக — உறுப்புகளாகவும்; காட்டும் — காட்டுகின்ற: அத்துவாவின் நிலையே — அத்துவாவின் நிலையே; வடிவம் ஆக — உருவம் ஆக; நின்றாய் — நின்றோனே! பலகோடி — பல கோடி அண்டமும்: உருவு ஆகி — வடிவமாகி; சரா அசரம் — சராசரப் பொருள்கள்; அங்கமாய் — உறுப்புகளாய்; கண்ட—ஆராய்ச்சியால் அறிதற்குரிய; சத்தி மூன்று — சத்தி மூன்றும்; உன் காரணமாய் — அகக்காரணமாய்: தொண்டுபடும்— அடிமைப் படுத்துகின்ற; ஆசி புலனுக்கு — உயிராகிய புலனுக்கு: அறிவு அளிப்ப — அறிவைத் தர; ஐந்தொழிலும் ஏவி — ஐந்து தொழிலையும் ஏவி; தனி நடத்தும்— தனித்து நடத்துகின்ற; எம் கோவே—எம் இறைவனே! மேவ வரும் — பொருந்த வருகின்ற; அட்ட மூர்த்தம் ஆம்

— அட்ட மூர்த்தமாயுள்ள: வாழ்வே—செல்வமே!
மெய்ம்மை ஞானம்தரும்—உண்மையான
ஞானத்தைத் தருகின்ற; அட்ட யோகம் தவமே —
அட்டாங்க யோகத்தின் பயனே!)

முருகனின் உடம்பு எப்படி உள்ளது? ஆறு
அத்துவாக்களும் அவனின் உடல் உறுப்புகளாய்
உள்ளன. மந்திரமே குருதி! குருதி ஓடவில்லை
என்றால் உருவம் நிலைபெறுமோ? வெப்பம் இருக்
குமோ! கும்பாபிஷேகம் என்றால் என்ன? ஆலயங்
களில் இறைவனின் திருமேனியை நிறுவியவுடன்
செய்யப்படும் புனிதச் சடங்கே கும்பாபிஷேகம்
எனும் திருக்குட முழுக்கு. கும்பம் — குடம். யாக
சாலை அமைத்துக் கும்பத்தில் நறுநீரிட்டுப் பல்வேறு
மந்திர மூர்த்தங்களைக் கூறி, அதனைக் கும்பத்தில்
ஏற்றுவர். மந்திரம் கூறக்கூறக் கும்பத்திற்குப் புனித
தெய்வ சாந்நித்தியம் உண்டாகிறது. இந்த மந்திர
சாந்நித்தியமே இரத்த ஓட்டம். இதனை இறைவன்
திருமேனி மேல் ஊற்றக் குருதி ஓட்டம் தடைப்
படாமல் நிகழ்கிறது.

மந்திரங்களில் சிறந்த பதமே அவனின் திரு
முடி. வன்னம் அல்லது எழுத்தே அவனின் தோல்.

இந்த அத்துவாக்களை அவயவங்களாகக்
கொள்கிறான் செவ்வேள்.

கலாத்துவாக்களின்

சாந்தி யாதீத கலை

சாந்தி கலை

— திருமுடி

— திருமுகம்

வித்தை	— மார்பு
பிரதிட்டாகலை	— இரகசிய தானம்
நிவர்த்தி கலை	— முழந்தாளும், திருவடியும்

இவ்வைந்து கலைகளே அவன் உறுப்புகள்.

அவனின்	
உரோமங்கள்	— வன்னம் தோல்
மந்திரங்கள்	— இரத்தம்
பதங்கள்	— நரம்பு
தத்துவங்கள்	— எலும்பும் மஜ்ஜையும்

‘அவயவம் கலைகளாகும் ஆகிய புவனம் ரோமம் கவையுறு துலக்கு வன்னம் சோரி மந்திரம்தாகும் தவமுறு பந்தம் நரம்பு தத்துவம் தாது ஆகும். சவம் உயர் சதாசிவர்க்குச் சிறந்தஆ றுறுப்புத்தானே’ என்பது சாத்திரம்.

‘அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரித்தன’
என்பது திருவாசகத் திருவண்டப்பகுதி.

உலகமே எம் கந்தவேளின் உடல்; அதில்உள்ள சராசரங்களே அவனின் உறுப்புகள்.

முக்கரணங்கள் யாவை?

மனம், வாக்கு, காயம். மனத்தால் — நினைக்கின்றோம்: வாக்கால் — பேசுகிறோம்: காயம் — மெய்; உடம்பு — செய்கிறோம். நினைத்ததைப் பேசி அதனைச் செயல்படுத்துகிறோம். இறைவனும் இச்சா சக்தி, கிரியா சக்தி, ஞான சக்தி என்ற மூன்றினைப்

பெற்றுள்ளான். நம்மிடத்திலே இச் சக்திகள் கண்டமாக விளங்க, இறைவனிடம் அகண்டமாக உள்ளன.

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், திரோதித்தல், அனுக்கிரகித்தல் — இவ்வைந்து தொழில்களும் இறைவனின் ஆணை வழி நிகழ்கின்றன.

நல்ல உடலைக் கொடுத்த இறைவனுக்கு நன்றியை நவிலுகின்றோமோ? உருத்தெரியாக் காலத்தே உள்புகுந்து, உளம் மன்னி, கருணை யினால் கருத்திருத்தி நல்லுடலைத் தந்த இறைக்கு, வாழ்த்த வாயும், நினைக்க மடநெஞ்சும், தாழ்த்தச் சென்னியும், கூப்பக் கரமும், தந்தவனை வாழ்த்தாது, போற்றாது, அவன் திருவடியை வழுத்த முயலாது சிற்றின்பம் வெஃகி, அறனல்ல செய்து, சரீர இன்பம் பெற முற்படுகின்றோம்.

மண், நீர், காற்று, விண், தீ, சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா என்ற எட்டுமே அட்ட மூர்த்தங்கள். இவை ஒவ்வொன்றிலும் அவன் உள்ளான்.

நின்ற திருத்தாண்டகத்தில் அப்பர் பெருமான் முதல் திருத்தாண்டகத்திலேயே இதனைக் கூறு வார்கள்.

இரு நிலனாய்த் தீயாகி நீரும் ஆகி

இயமானனாம் ஏறியும் காற்றும் ஆகி

அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி

ஆகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகி

எனக் குறிப்பர்.

இறைவனிடத்தில் பக்தி கொள்ளல். இச்செயல் அனைவரிடமும், அனைத்து நாட்டினரிடமும் காணப்படும் ஒன்றாம். ஆனால், அட்டாங்க யோகம் என்பது நம் நாட்டிற்கே சொந்தமானது. இப்பொழுதுதான் பிற நாட்டினரும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அறிந்து வருகின்றனர். இந்த அட்டாங்க யோகத்தைப் பற்றிச் சிறிது அறிவோம்.

இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி இவையே அட்டாங்க யோக உறுப்புகளாம். இதனின் கடைசிப்படியே சமாதி நிலை.

இயமம் : நல்லொழுக்கம். 'ஓழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும். பக்தி.

நியமம் : வரைமுறையாகச் சாதனங்களைப் பயிலல்.

ஆசனம் : மனத்தை அடக்கல்.

பிராணாயாமம் : ரேசகம், பூரகம், கும்பம் எனக் காற்றை இடப்பக்க மூக்குத் துவாரத்தால் உள் இழுத்து, அதனை நிறுத்திப் பின்னர் மிக மென்மையாய் வலப்பக்கத் துவாரம் வழியே வெளியிடல்.

பிரத்தியாகாரம் : மனத்தினை அடக்கி நிறுத்திப் பொறிபுலன்களைப் புறத்தே செல்லாதபடி தன்வசப் படுத்தல்.

- தாரணை : இறைச்சிந்தனையை மனத்தில்
நிறுத்துதல்.
- தியானம் : கண்களை மூடி ஓங்காரத்து
உள்ளொளிக்குள்ளே கந்தனை
நிறுத்தி அவனைக் காணல்.
- சமாதிநிலை : இறந்தாற் போல் கிடத்தல்.
அசைவற்ற நிலை. பேரின்பப்
பெருவாழ்வின் எல்லை நிலை.

கந்தவேளின் தசாங்கம்

(66 - 74)

... பருவத்து

அகலாது பேரன்பு அடைத்தோர் அகத்துள்
புகலாகும் இன்பப் பொருப்பும் - சுகலவிதப் 66

பேரின்ப வெள்ளப் பெருக்காறும் மீதானம்
தேரின்ப நல்கும் திருநாடும் - பாரின்பம் 67

எல்லாம் கடந்த இருநிலத்துள் போக்குவரவு
அல்லாது உயர்ந்த அணிநகரும் தொல்லுலகில் 68

ஈறும்முதலும் அகன்றுஎங்கும் நிறைந்து ஐந்தெழுத்தைக்
கூறி நடாத்தும் குரகதமும் - ஏறுமதம் 69

தோய்ந்து களித்தோர் துதிக்கையினால் பஞ்சமலம்
காய்ந்த சிவஞானக் கடாக்களிறும் - வாய்ந்தசிவ 70

பூரணத்துள் பூரணமாம் போதம் புதுமலரா
நாரகத்துள் கட்டும் நறுந்தொடையும் - காரணத்துள் 71

ஐந்தொழிலும் ஓவாது அளித்துயர்ந்த வான்கொடியும்
வந்த நவநாத மணிமுரசும் - சந்ததமும் 72

நீக்கம்இன்றி ஆடி நிழல்அசைப்பான் போல்புவனம்
ஆக்கி அசைத்தருளும் ஆணையும்-தேக்கமழ்ந்து 73

வீசும் பனுவல் விடிதர் தனித்தனியே
பேசும் தசாங்கம் எனப் பெற்றோனே 74

(பருவத்தே — பக்குவத்தினின்றும்; அகலாத — விலகாத: பேர் அன்பு — பேரன்பை; அசைந் தோர் — அசைந்தவரது; அகத்து — சிந்தனையுள்; புகலாகும் — புகுதற்கு உரிய; இன்பப்பொருப்பும் — இன்பமலையும்; சுகலளித—சுகவெழில் பொருந்திய; பேரின்ப வெள்ள—பேரின்ப வெள்ளப் பெருக்காகிய; பெருக்காறும் — நதியும்; மீதானம் — மேலிடத் தாராகிய தேவரும்; தேர் — ஆராய்ந்து அறிதற்குரிய; இன்பம் நல்கும்—இன்பத்தை நல்கும்: திருநாடும் — திருநாடும்; பார் இன்பம் எல்லாம் — உலக இன்பம் அனைத்தையும்; கடந்த — கடந்த; இரு நிலத்தில் — பெரிய நிலத்தில்; போக்கு வரவு அல்லாது — போக்கு வரவு அற்று; உயர்ந்த அணி நகரும் — உயர்ந்து விளங்கும் அழகிய நகரமும்; தொல் உலகில்— பழைமையான உலகில்; ஈறும் முதலும் — முடிவும் முதலும்: அகன்று — நீங்கி; எங்கும் நிறைந்து — அனைத்து இடங்களிலும் பரவி; ஐந்து எழுத்தைக் கூறி — திருவைந்தெழுத் தினைச் சொல்லி; நடாத்தும்

செலுத்துகின்ற; குரகதமும் — குதிரையும்; ஏறுமதம்
தோய்ந்து — அதிகரித்து வருகின்ற மதத்தைப்
பொருந்தி; களித்து — இறுமாப்புற்று; ஓர் துதிக்கை
யினால் — ஒப்பற்ற துதிக்கையினால்; பஞ்சமலம் —
ஐம்மலத்தை: காய்ந்த — சினந்து அழித்த; சிவஞானம்
— சிவஞானம் என்னும்; கடாக்களிறும் — ஆண்
யானையும்; வாய்ந்த — பொருந்திய; சிவ பூரணத்துள்
— சிவ பூரணத்துள்; பூரணம் ஆம் — பூரணமாகிய;
போதம் — ஞானத்தை: புதுமலர் ஆக — புது
மலராகக் கொண்டு; நார் அகத்துள் — அன்பான
மன நாரினால்; கட்டும் — கட்டிய: நறுந்தொகையும்
— நறுமணமான மாலையும்: காரணத்துள்—
காரணத்துள்ளே; ஐந்தொழிலும்—ஐந்துதொழிலை
யும்; ஒவாது அளித்து — குறையாது அளித்து: உயர்ந்த
— மேலாய: ஆன் கொடியும் — இடபக் கொடியும்;
வந்த — தோன்றிய; நவநாத — நவவித நாதமுடைய;
மணி முரசும் — அழகான முரசும்: சந்ததமும் —
எல்லாக்காலங்களிலும்; நீக்கம் இன்றி — நீங்குதல்
இல்லாமல்; ஆடி நிழல் — கண்ணாடியில் தன்
நிழலை; அசைப்போன் போல — அசைத்துப்
பார்ப்பவன்போல; புவனம் ஆக்கி — உலகைப்
படைத்து; அசைத்து அருளும் — அதனை அசைத்து
அருளுகின்ற; ஆணையும் — திருவாணையும்; தே
கமழ்ந்து — அழகு மிளிர; வீசும் பனுவல் — வீசுகின்ற
நூல்களையுடைய; விபுதர் — அறிஞர்: தனித்தனியே
பேசும் — தனித் தனியாகப் பேசுகின்ற; தச அங்கம்
என— பத்து வித உறுப்புகளாக (தசாங்கமாக)
பெற்றோனே — பெற்றவனே) தசாங்கம். தசம் —
பத்து. அங்கம் — உறுப்புகள். பேரரசர்களையும்,

பெருந்தலைவர்களையும் பத்து அங்கங்களாய்ப் பிரித்துப் பாடும் பிரபந்தம் தசாங்கமாகும்.

உலகிற்கே பெரும் இறையாய், பெருந்தலைவனாய் விளங்கிடும் கந்தவேளைப் பத்து உறுப்புகளில் பாடி மகிழ்கின்றார் குமரகுருபரர்.

அனைவர்க்கும் கை, கால் போன்ற உறுப்புகள் உள்ளன. அங்கத்தை உடையவன் அங்கி. மூன்று விதமான அங்கங்கள் உண்டு என்பர். அங்கம், உபாங்கம், பிரத்தியங்கம் என்பன அம்முன்றாம் அங்கம். உடலில் கை ஓர் அங்கம். கையிலுள்ள விரல் உபாங்கம். கை ஒரு பிரிவு. அதனுள் ஒரு பிரிவு விரல். எனவே, அது உபாங்கமாகும். அங்கத்திற்குப் பிரதி நிதியாய் விளங்குவது உபாங்கம். பார்ப்போம். எழுதவிரும்புவோன் கை விரல்கள், ஒரு பென்சிலைப் பற்றியிருக்கும். பென்சில் பிரத்தியங்கம்.

கை—அங்கம்: அங்கத்தில் பிரிவு விரல்—உபாங்கம். விரல்கள் பற்றிய பென்சில்— பிரத்தியங்கம்.

நம்முடைய அங்கங்கள் மூப்பால், விபத்தால் குறையவும் களையவும் படும். ஆனால், ஆண்டவனுக்கு இந்நிலை என்றும் கிடையாது. என்றைக்கும் மாறாத, மங்காத, மாசுறாத, குறைவுபெறாத அங்கங்களை உடையவன் அவன். அத்தன்மையானவனைப் பாடுகின்றார் குமரகுருபரர்.

முதலில் மலை. குன்று தோறும் வீற்றிருப்பவன். தன் ஆடலைக் கொண்டவன். அடியாரை மகிழ்விப்பவன். மலையை மலைப்பாகக் கருதாமல் ஏறிவரும் மாண்பினரைப் போற்றுவான். அவனைக்

கண்ட அடியார்கள் வந்த களைப்பு, இளைப்பு நீங்கிப் பேரானந்தம் கொள்வர்; அவர்கள் பெரும் இன்பத் திற்கு அளவில்லை. அவ்விற்பம் நினைக்க நினைக்க இன்பம் தருவது. மலை பற்றி வாதவூர் வள்ளல், 'இருள் அகல வாள் வீசி இன்பமாகும் முத்தி அருளும் மலை என்பது நான் ஆய்ந்து' என்று (திருத்தசாங்கம். 5). கூறுவர்.

வெள்ளம் புகுந்து வருகிறது. விரைந்து ஓடுகிறது. மேடு பள்ளங்களைக் கடந்து செல்கிறது. இங்கே ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். தண்ணீரின் மேல் மட்டம் ஒரே சீராக —நிலையாக— உள்ளது. ஆனால், கீழே பள்ளங்களும், மேடுகளும், குழிகளும், குண்டு களும் உள்ளன. பதியெழு அறியாப் பழங்குடிபோலப் போக்கும் வரவும் கடந்துலவா இன்பம்.

ஐந்தெழுத்தின் பெருமையை எங்ஙனம் சிறப்பிப்பது? எப்படிப் போற்றுவது? சுந்தரர் வான் சென்ற யானையினும் சேரமான் பெருமாள் தன் குதிரையின் காதில் ஐந்தெழுத்தினைத் ஒத, அக் குதிரை நாவலூரர் சென்ற யானைக்கும் முன் சென்றது. அதே நிலைதான் ஈண்டும்.

இங்கே யானையைக் குறிக்கின்றார் குமரகுருபரர். அது சிவமாகிய யானை. இந்த யானை உயர்ந்த சிவமதத்தை மேற்கொள்கிறது. அதனால் மகிழ்ச்சி மீதுருகிறது. ஆனந்தப் பெருவெள்ளம். இதனை அநுபவிப்பவர்கள் துதிக்கையினால், அவர்களின் ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதயம் என்ற மலங்கள் அழிக்கப்படுகின்றன. மலங்கள் கழியச் சிவஞானம் பெறுகிறான்.

அனைத்தையும் அறிந்தவனே பரிபூரணன். சிலர் சிலவற்றை அறிவர்: பலர் பலவற்றை அறிவர். இறைவனே பரிபூரணன். அவன் அறியாதது ஒன்றும் இல்லை. இதனாலேயே மகாகவி பாரதியாரும், 'பரிபூரணனுக்கே அடிமை செய்து வாழ்வோம்' என்றார்.

அன்பாகிய நாரில் சிவபோத மலர்களைக் கட்டியமாலையை அணிந்து விளங்குகிறான் முருகன்.

அவனின் கையில் விளங்குவது சேவற்கொடி! சேவற்கொடி வேலவனே வா! வா! என்பர் அவனின் அடியார்கள். அவனின் ஐந்தொழில் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல். அன்று தொட்டு இன்றுவரை, ஏன் நாளையும் அவன் நாதம் என்ற தத்துவமான முரசினையே கொண்டு விளங்குகின்றான்.

பிரபஞ்சம் என்னும் கண்ணாடி முன் அவன் நிற்கின்றான். அவனின் ஆணை வழியே எல்லாம் நடைபெறுகின்றன. அவன் அசைய பிற யாவும் அசை கின்றன. சைக்கிளின் சீட்டின் மேல் அமர்ந்து பெடலை மிதிக்க வண்டி ஓடுகிறது. அவனின் பல உறுப்புகளைப் புகழ்ந்து தசாங்கம் அமைக்கின்றார் பெரும்புலவரான குமரகுருபரர்.

முருகவேளின் அவதாரம்

(75 - 85)

(இப்பகுதியிலிருந்து 75—110 வரை குட்டிக் கந்த புராணம் எனும் பெயரையும் இப்பகுதி பெறும்)

... தேசதிகழ்

- பூங்கயிலை வெற்பில் புனைமலர்ப்பூங் கோதைஇடப்
பாங்குறையும் முக்கட் பரஞ்சோதி - ஆங்கொருநாள் 75
- வெந்தகுவர்க்கு ஆற்றாத விண்ணோர் முறைக்கிரங்கி
ஐந்து முகத்தோடு அதோ முகமும் - தந்து 76
- திருமுகங்கள் ஆறாகிச் செந்தழற்கண் ஆறும்
ஒருமுகமாய்த் தீப்பொறி ஆறுஉய்ப்ப - விரிபுவனம் 77
- எங்கும் பரக்க இமையோர்கண்டு அஞ்சதலும்
பொங்கும் தழற்பிழம்பைப் பொற்கரத்தால் - அங்கண் 78
- எடுத்தமைத்து வாயுவைக் கொண்டு ஏகுதி என்று எம்மான்
கொடுத்தளிப்ப மெல்லக் கொடுபோய் - அடுத்ததொரு 79
- பூதத்தலைவ கொடுபோதி எனத் தீக்கடவுள்
சீதப் பகீரதிக் கே சென்றுய்ப்பப் - போதொரு சற்று 80
- அன்னவளும் கொண்டமைதற்கு ஆற்றான் சரவணத்தில்
சென்னியிற்கொண்டு உய்ப்பத் திருவுருவாய் - முன்னர் 81
- அறுமீன் முலையுண்டு அமுதுவிளை யாடி
நறுநீர் முடிக்கணிந்த நாதன் - குறுமுறுவல் 82
- கன்னியொடுஞ் சென்றவட்குக் காதல் உருக்காட்டுதலும்
அன்னவள்கண்டு அவ்வுருவம் ஆறினையும்-தன்னிரண்டு 83
- கையால் எடுத்தணைத்துக் கந்தன் எனப்பேர் புணைந்து
மெய்யாலும் ஒன்றாக மேவித்துச் - செய்ய 84
- முகத்தில் அணைத்துச்சி மோந்து முலைப்பால்
அகத்துள் மகிழ்பூத் தளித்துச் சகத்தளந்த 85
- வெள்ளை விடைமேல் விமலன் கரத்தளித்து
உள்ளம் உவப்ப உயர்ந்தோனே 86

(தேசதிகழ் — ஒளி விளங்குகின்ற; பூங்கயிலை வெற்பில் — அழகிய கயிலாய மலையில்; புனை — அலங்கரிக்கப்பட்ட: மலர் பூ கோதை—அழகிய பூமாலை அணிந்த உமாதேவி; இடப்பாங்கு உறையும் — இடப்பக்கத்தில் உள்ள: முக்கண் — மூன்று திருக்கண்களையுடைய; பரஞ்சோதி — பரஞ்சோதியாகிய சிவபிரான்: அங்கு ஒருநாள் — அவ்விடத்து ஒரு காலத்தில்; வெந்தகுவருக்கு — கொடுமை மிகுந்த அவுணர்க்கு; ஆற்றாத — சகியாத; விண்ணோர் முறைக்கு — தேவரது முறைப்பாட்டுக்கு; இரங்கி — இரங்கி; ஐந்து முகத்தோடு—(தம்)ஐந்து முகங்களோடு; அதோமுகமும் தந்து — அதோ முகத்தையும் உண்டாக்கி; திருமுகங்கள் ஆறு ஆகி — ஆறு திருமுகங்களையுடையவராய் நின்றிட; செந்தழல்கண் ஆறும் — சிவப்பாகிய தீக்கண்கள் ஆறும்; ஒரு முகமாய் — ஒருங்கே; ஆறுதீப்பொறி — ஆறு தீப்பொறிகளை: உய்ப்ப — சிந்த (அவை); விரிபுவனம்—இடமகன்ற உலகனைத்தும்; பரக்க — அவ்வாறு பரவுதலைக் கொள்ள; இமையோர் கண்டு — தேவர்கள் நோக்கி; அஞ்சதலும் — பயப்படுதலும்; பொங்கு — மிகுதியாயுள்ள; தழல் பிழம்பை — நெருப்புத்திரளை; பொன் கரத்தால் — தம் பொன்போன்ற திருக்கரத்தால்; அங்கண் — அவ்விடத்தினின்று; எடுத்து அணைத்து — வாரி அணைத்து; வாயுவை கொண்டு — வாயுவை நோக்கி 'நீ': ஏகுதி என்று — இந்தப் பொறிகளை எடுத்துக்கொண்டு போகக் கடவாய்' என: எம்மான் — எம்மிறைவன்: கொடுத்து அருள — தந்தருள; மெல்ல கொடு போய் — (வாயுக் கடவுள்) மெல்ல அதனைக் கொண்டு சென்று; அடுத்து — அடுத்து

நிற்பானாகிய அக்கினியை நோக்கி; ஒரு பூதத் தலைவ — ‘பூதங்களுக்குள்ளே ஒரு தலைவனே: கொடு போதி என — இப்பொறிகளைக் கொண்டு போகக் கடவை’ என்று கூற; தீக்கடவுள — தீக் கடவுளான அக்கினி தேவனும்; சீத பகீரதிக்கு — குளிர்ச்சி பொருந்திய கங்கா நதியில்: சென்று உய்ப்ப — கொண்டு சென்று விட; அன்னவளும் — அக்கங்கா தேவியும்; ஒரு சற்றுப்போது — ஒரு சிறு பொழுது; கொண்டு — தன்னிடத்து ஏற்றுக் கொண்டு இருந்தாள்; அமைதற்கு ஆற்றாள் — அமைந்திருத்தற்கு ஆற்றாதவளாய்; சென்னியில் கொண்டு — சிரசின்மீது கொண்டு சென்று சரவணத்தில் உய்ப்ப — சரவணப் பொய்கையில் விட; திருவுருவாய் — திருவுருக்கொண்டு: முன்னர் — முற்காலத்தில்; அறுமீன் — அறுமீன் என்னும் கார்த்திகையின்; முலை உண்டு — முலைப் பாலுண்டு; அழுது விளையாடி — சிலபோது அழுதும், சிலபோது விளையாடியும்; நறுநீர் — நல்லகங்கையை; முடிக்கு அணிந்த — சடாமுடியின்கண் அணிந்த; நாதன் — சிவபிரான்; குறு முறுவல் — புன்சிரிப்புடைய கன்னியொடும் சென்று — உமையம்மையுடனும் போய்; அவட்டு — அவ்வுமாதேவிக்கு; காதல் உரு — விருப்பத்தை விளைவிக்கும் அவ்வுருவினை; காட்டுதலும் — காண்பிக்கவும்; அன்னவள் கண்டு — அவ்வுமா தேவியாரும் பார்த்து: அ உருவம் ஆறினையும் — அந்த ஆறு உருவங்களையும்; தன் இரண்டு கையால் — தன் இரண்டு கைகளாலும்; எடுத்து அணைத்து — எடுத்தணைத்து; கந்தன் என — கந்தன் என்று; பேர் புனைந்து — திருப்பெயரைச் சூடி: மெய் ஆறும் —

ஆறு திருவுடல்களையும்: ஒன்றாக — ஒன்றாகுமாறு;
மேவித்து — பொருந்தச் செய்து; செய்ய முகத்தில்
— செவ்விய திருமுகத்தில் அணைத்து — சேர்த்து;
உச்சி மோந்து — உச்சியை மோந்து; முலைப்பால்
அளித்து — முலைப்பால் தந்து; சகத்து அளந்த —
உலகை அளந்த திருமாலாகிய; வெள்ளை விடைமேல்
— வெள்ளை விடை மீது ஏறி வருகின்ற; விமலன்
— சிவபெரு மானின்; கரத்தில் அளித்து — திருக்
கரத்தில் தந்து; உள்ளம் உவப்ப — மனம் மகிழ்;
உயர்ந்தோனே — சிறந்தோனே!)

இத்தொடரிலிருந்து கந்தனின் தோற்றத்தைக்
கூறுகிறார். (75—86) 75 — 110 கண்ணிகள் குட்டிக்
கந்தபுராணமாக இருக்கும்.

விண்ணில் விண்ணோர் நலமாக வாழ்ந்து
வந்தனர். இந்நலத்திற்குக் காரணம், சிவபிரானின்
அருளே என்பதனை மறந்தனர். அந்நிலையில் தக்கன்,
சிவனாரை அழைக்காமல் பிற தேவரை அழைத்து
ஒரு யாகம் செய்ய முற்பட்டான். அதன் பயனாய்ச்
சூரபன்மன் போன்றோர் தேவர்களுக்குத் துன்பம்
இழைக்கலாயினர். அவர்களைச் சிறையிலும் அடைத்
தான் சூரன். இந்திரன் மகனான சயந்தனையும்
சிறையில் அடைத்தான். இந்திரன் மனைவியோ
மேருமலை சென்றாள்; இந்திரன் சீகாழி அருகே ஒரு
மூங்கில் காட்டில் மறைந்தான். அக்கினி, வாயு,
வருணன் போன்றோர், சூரனின் குற்றேவலர்களாக
மாறினார்கள்.

இடர்களைத் தாங்காத தேவர்கள் நலம்பெற
வேண்டிக் கயிலாயம் சென்று, சிவனிடம் குறைகூறி

முறைபெறச் சென்றார்கள். சிவனாரோ யோகத்தில் இருந்தார். பெருமானாரின் யோகம் களையத் தேவர்கள் மன்மதனிடம் சென்று, அவரின் யோக நிஷ்டையைக் கலைக்க வேண்டினர். காமனோ அஞ்சி நடுங்கினான். தேவர்கள் விடாது வற்புறுத்தவே, காமனும் மலர் அம்பை இறைவன் மேல் விடுக்கப் பெருமானாரின் யோகம் களைந்து, அதற்குக் காரணமாக இருந்த காமனை நோக்க, அவரின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்த தீப்பொறி அவனைச் சுட்டெரித்தது. அத்தீப்பொறியின் வெம்மையை எவரும் தாங்கிற்றிலர்.

கூடிநின்றோர், 'இறைவா அபயம். எங்களைக் காத்தருள்க! அசுரர்களின் கொடுமை தாங்க முடிய வில்லை என்றனர்.

ஆதியும் நடுவும் ஈறும் அருவமும் உருவும் ஒப்பும் ஏதுவும் வரவும் போக்கும் இன்பமும் துன்பமும் இன்றி வேதமும் கடந்து நின்ற விமலஓர் குமரன் தன்னை நீ தரல்வேண்டும் நிற்பால் நினைனையே நிகர்க்க என்றார்

(கந்த. திருஅவதாரம். 4)

தாங்கற்கரிய அத்தீவெம்மையை வாயு தேவன் பெற்றுத் தாங்க முடியாமல் தீக்கடவுளிடம் கொடுத்தான். அதனை அக்கினித் தேவன் குளிர்ந்த கங்கையாற்றில் விட்டான். அதனை ஏற்ற கங்கை, இமய மலையிலுள்ள சரவணப் பொய்கையிலிட்டாள்.

அப்பொய்கையிலுள்ள தாமரை மலர்களில் ஆறு பொறிகளும் ஆறுமுகங்களாகத் தோன்றின. பெருமானிடம் மறைந்திருந்த பேருரு, இன்று ஆறு

திருமுகங்களாய் பன்னிரு கரங்களாய்த் தோன்றி
னான்.

'பத்தித் திருமுகம் ஆறுடன்
பன்னிரு தோள்களுமாய்த்
தித்தித்திருக்கும் அமுது கண்டேன்'

என்று அருணகிரியார் பாடுகின்றார். ஆம்! அவர்
கண்டார். கண்டேன் என்று இறந்த காலத்தால்
கூறியதை நோக்குக. கண்ட ஒருவரே காணா நம்
போன்றோரைக் காணச் செல்ல ஆற்றுப்படுத்து
கின்றார். எரியும் விளக்குத்தானே மற்றொரு விளக்கை
ஏற்றும்.

ஏழு முனிவர்களைச் சப்தரிஷிகள் என்பர். அம்
முனிவர்களின் பத்தினி மாதர்களே சப்த மகளிர்
என்பர். அவர்களில் அருந்ததியைத் தவிரப் பிற
அறுவரும் கார்த்திகை மீன்களாக உள்ளனர். அப்
பெருமாட்டிகள் எம்பெருமான் முருகனை வளர்க்க
வேண்டுமென்று பெருந்தவம் கொண்டிருந்தனர்.
அவர்கள் சரவணப் பொய்கை வந்து பிரிந்து தனித்
திருக்கும் அக்குழந்தைகளுக்கு முலைப்பால் ஊட்டி
மகிழ்ந்தனர். அவர்களால் வளர்க்கப் பெற்றதால்,
கார்த்திகேயன் என்ற பெயரும் பூண்டான். முருகனின்
நட்சத்திரம் விசாகம் எனினும், அவனை வளர்த்த
அம்மக்கள் நினைவையே மக்கள் போற்றும்படி
செய்தான் செவ்வேள். என்னே செய்ந்நன்றி
மறவாமை!

இக்குழந்தைகள் விளையாடும் நிலையைக்
கண்டான். தன் அருளால் தோன்றிய குழந்தைக்கு
அருள் சேரவேண்டும், சக்தி கிட்டவேண்டும் என்ற

நினைப்பில் அப்பன் அம்மையை அழைத்து, 'இதோ பார். விளையாடும் குழந்தைகளை — எடுத்து வா' என்றான்.

பராசக்தியும் ஆறு குழந்தைகளையும் எடுத்து ஒன்றாக அணைக்க, ஆறு திருமுகங்களும் ஒன்றாகி ஆறுமுகங்களாய், பன்னிரு கரங்களாய் விளங்கினான்; கந்தன் என்ற பெயரும் பெற்றான்.

குழந்தையை உச்சி மோந்து, முலைப்பால் ஊட்டி, இறைவன் திருக்கரத்தில் அளித்தான்.

மிக நீண்ட கந்தபுராண வரலாற்றைக் கருத்துப் பெட்டகமாய்க் கந்தனின் வரலாற்றைக் குமர குருபரர் அழகுபடக் கூறினர். ஆம்! அவன் அருளால் பாடியவர் அல்லரோ இவர்!

முருகனின் திருவிளையாடல்கள்

(87 - 93)

கிள்ளை மொழி

மங்கை சிலம்பின் மணிஒன் பதில் தோன்றும்

துங்க மடவார் துயர் தீர்ந்து - தங்கள்

87

விருப்பால் அளித்தநவ வீரருக்குள் முன்னோன்

மருப்பாயும் தார் வீரவாகு - நெருப்பில் உதித்து

அங்கட் புவனம் அனைத்தும் அழித்துலவும்

செங்கட் கிடாயதனைச் சென்று கொணர்ந்து எங்கோன் 89

விடுக்குதியென்று உய்ப்ப அதன் மீதிவர்த்து எண்திக்கும்

நடத்தி விளையாடும் நாதா - படைப்போன்

90

அகந்தை உரைப்ப மறையாதி எழுத்தொன்று

உகந்த பிரணவத்தின் உண்மை - புகன்றிலையால்

91

சிட்டித் தொழிலதனைச் செய்யதெங்ஙன் என்று முனம்
குட்டிச் சிறை இருத்தும் கோமானே - மட்டவிழும் 92

பொன்னங் கடுக்கைப் புரிசடையோன் போற்றிசைப்ப
முன்னம் பிரமம் மொழிந்தோனே 93

(மங்கை — உமையம்மையின்; சிலம்பின் மணி
ஒன்பதில் — சிலம்புமணி ஒன்பதில்; தோன்றும் —
தோன்றிய: துங்க மடவார் — தூய்மையான மகளிர்;
துயர் தீர்ந்து — துன்பம் நீங்கி; தங்கள் விருப்பால்—
தம் விருப்பத்தினால்; அளித்த—பெற்ற; நவவீரருக்குள்
— ஒன்பது வீரருக்குள்; முன்னோன் — முன்னவ
னாகிய; மருபாயும் — மணம் வீசுகின்ற; தார்
வீரவாகு — பூமாலை அணிந்த வீரவாகு தேவர்;
நெருப்பில் உதித்து — வேள்வித் தீயில் தோன்றி;
அங்கண் — அழகிய இடத்தை உடைய; புவனம்
அனைத்தும் உலகமனைத்தும்: அழித்து உலவும் —
அழித்து உலாவுகின்ற; செம்மைகண் — சிவப்பாய
கண்களைக் கொண்ட: கடா அதனை — ஆட்டுக்
கடாவை; சென்று கொணர்ந்து — போய்க் கொண்டு
வந்த; எம்கோன் — எம் இறையே! என்று உவப்ப
— என்று விட: அதன்மீது — அவ்வாட்டுக் கடாமீது:
இவர்ந்து — அதன்மேல் ஏறி; எண்திக்கும் — எட்டுத்
திசைகளிலும் நடத்தி விளையாடும் — செலுத்தி
விளையாடுகின்ற: நாதா—தலைவனே! படைப்போன்
— உலகைப் படைப்போனாகிய நான்முகன்;
அகந்தை உரைப்ப — அகங்காரமாய்ப் பேசிட; மறை
ஆதி — வேதமுதலில்; எழுத்து ஒன்று உகந்த — ஓர்
எழுத்து உருவம் கொண்டுள்ள; பிரணவத்தின்

உண்மை — பிரணவச்சொல்லின் உண்மைப் பொருளை: புகன்றிலை — கூறினான் இல்லை; ஆங்—ஆதலால் சிட்டி தொழில் அதன்ன—படைக்குந் தொழிலை; செய்வது—நீ செய்வது; எங்ஙன் என்று — எவ்வாறு என்று கூறி; முன்னம் குட்டி — முற்காலத்தில் அவன் தலையில் குட்டி; சிறை இருந்தும் — அவனைச் சிறைவைத்த; கோமானே — இறைவனே! மட்டு அவிமும் — தேனொடு மலர்கின்ற: பொன்— பொன்போலுள்ள அம்கடுக்கை—அழகிய கொன்றை மலர் மாலையை அணிந்த; புரிசடையோன் — புரியாகிய சடையினை யுடைய சிவனார்; போன்று இசைப்ப — வணங்கு தலைச் செய்ய; முன்னம் — முற்காலத்தில்; பிரமம் — பிரமப் பொருளை; மொழிந்தோனே — அவனுக்கு உபதேசித்தவனே)

கயிலை வந்த நான்முகன் சிவபிரானை வணங்கிக் கீழ் வந்தார். அங்கே அழகே குடி கொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்ற எழில்மிகு பாலகனைக் கண்டும் காணாதவராய், பார்த்தும் பாராமுகத்தினராய் அவன் சிறுவன் என எக்காள மனங்கொண்டு சென்றான். ஏன், நாம் படைக்கும் கடவுள். இச்சிறுவன் யாரோ? என்ற செருக்கான நினைப்பு. படைக்கும் பணி கொண்ட பிரமன் தன்னை மதியாது செல்வதைக் கண்ட அக்குழந்தை அவரை அழைக்க, அவரும் வந்தார்.

குழந்தை — நீவிர் யார்? இவண் வரக் காரணம் என்ன?

நான்முகன் : நான் படைக்கும் பணியை மேற் கொண்டவன். சிவபிரானை வணங்க வந்தேன்.

குழந்தை : ஓ! படைக்குந் தொழிலைக் கொண்டவரோ? தாங்கள் படித்து இருக்கின்றீர்களோ?

நான்முகன் : நான்கு வேதங்களைக் கற்றவன். ஆகமங்கள் அறிந்தவன்.

குழந்தை : சரி. நன்று. தாங்கள் கற்ற மறையில் ஒரு இருக்கினைக் கூறுங்கள்.

நான்முகன் : இருக்கினைக் கூறும் முன் 'ஓம்' என்று கூறி இருக்கைக் கூறத் தொடங்கினான்.

குழந்தை : நிறுத்து. நீ கூறிய 'ஓம்' என்ற பிரவணத்தின் பொருளைக்கூறி மேற்செல்.

பொருள் தெரியாத நான்முகன் அயர்ந்து நிற்க, அவன் அவன் தலையில் குட்டி, 'பொருள் தெரியாத நீ ஆணவத்தால் படைப்பதால் நீ படைக்கும் மக்களும் அதுபோன்றே இருப்பர்' எனக்கூறிக் கந்த வெற்பிலுள்ள ஒரு குகையில் சிறையிட்டான்.

நாம் எத்துணைப் பெரியவராய் இருப்பினும் அகந்தை கூடாது சிற்றுளியால் கல்லும் தகரும்; அலர்கதிர் ஞாயிற்றைக் கைக்குடையும் காக்கும்; பெருந்தேரைச் சிறுஅச்சாணி காப்பதினை நினைவு கொண்டு பணிவு வேண்டும் என்பதனை இச்

சம்பவம் வற்புறுத்துவதை அறிக. அதனாலன்றோ வான்புகழ் வள்ளுவர், பணிவும் இன்சொல்லும் ஒருவனுக்கு அணி என்றார். சிலர் இவ்வணியைப் பெறாது, வேறு அணிகலன்களை மேற்கொண்டு வானாத் திரிவர்.

படைக்கும் தொழில் தடைப்பட்டது. அதனையும் குமரனே ஏற்றான். அவனால் படைக்கப்படும் பொருள்கள் ஞானத்தின் மீதூரலால் சிறந்து விளங்கியதால் காக்கும் திருமாலின் தொழிலும், அழிக்கும் உருத்திரன் பணியும் தடைகொண்டன. விண்ணோர், செய்வது அறியாது திகைத்தனர். சிவபிரானிடம் சென்று நான்முகனை விடுவிக்கக் குமரனிடம் கூறுமாறு வேண்டினர். சிவனும் நந்தி தேவரைக் குமரனிடம் அனுப்ப, நந்தியார் வந்த செய்தியறிந்த குமரன் சினந்திட, நந்தியார் திரும்பி வந்தார். சிவனே தம்மைந்தனிடம் புறப்பட்டார். 'தம்மினும் தம்மக்கள் அறிவுடைமை' நினைந்து வியந்து, குமரனிடம் சென்றார் தந்தையார்.

'குமரா பிரணவத்திற்கு உனக்குப் பொருள் தெரியுமா? தெரிந்தால் யான் அறிய நீ கூறுவாயாக' என்றார். இதனைக் கேட்ட குமரன்,

'உடையார் முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றும் கற்றார்' (குறள். 395) என்ற நிலை கொள்ளின் பொருள் கூறுவோம் என்றார்.

இந்நிலையைக் கந்தபுராணம் கூறுவதையும், அருணை மாமுனிவர் கூறுவதையும் கேட்போம். முதலில் கச்சியப்பர் கூறுவதைப் பார்ப்போம்.

காமரு குமரன் சென்னி

கதுமென உயிர்த்துச் செக்கர்த்

தாமரை புரையும் கையால்

தழுவினே அயனும் தேற்றா

ஓமென உரைக்கும் சொல்லின்

உறுபொருள் உனக்குப் போமோ

போமெனின் அதனை இன்னே

புகலென இறைவன் சொற்றான்

(கந்த. அயனைச் சிறை நீக்கு 37)

(காமரு — அழகிய; கதுமென — விரைவாக;
உயிர்த்து — மோந்து; செக்கர் — சிவப்பு; போமோ
— வருமோ.)

‘தாயிடம் யாரும் அறியக்கூடாது, தெரியக்
கூடாது என்ற மந்தணமாய் (இரகசியமாய்)க்
கூறினீர்கள். இப்போது நீங்களே இம்முறையை மாற்றி,
வெளிப்படையாய்க் கூறச் சொல்கின்றீர்களே?
எங்ஙனம் கூறமுடியும் என்றான் குமரன்.

‘ஓ! அப்படியா! நன்று’ எனத் தான் கீழே நின்று
செவிசாய்த்து நிற்கச் செவ்வேள் பிரணவத்தின்
பொருளைக் கூறினான் என்கின்றார் கச்சியப்பர்.

என்றலும் நகைத்து நைந்து

எமக்கருள் மறையின் என்னாத்

தன்திருச் செவியை நல்கச்

சண்முகன் குடிலை என்னும்

ஒன்றொரு பதத்தின் உண்மை

உரைத்தனன் உரைத்தல் கேளா

நன்றருள் புரிந்தான் என்ப

ஞான நாயகனாம் அண்ணல்

(கந்தபுராணம். அயன், சிறை நீக்கு 39)

பெருமான் செவியைக் கொடுக்கச் செவ்வேள் தன் தந்தைக்குப் பிரணவப் பொருள் கூறித் 'தகப்பன் சாமி' என்ற பட்டத்தையும் பெற்றார்.

இனி அருணகிரியார் கூறுவதைக் கேட்போம். வாக்கிற்கு அருணகிரி அல்லரா. சற்று நயம்படக் கூறுகின்றார்.

பரமேசுவரன் தன் அரிய சேயைத்தன் கரத்தில் மேலே தூக்கி வைத்துக்கொண்டு, 'குரு நாதா இனி அருளும்' என்றார்.

'நாதா குமரா நம என்று அரனார்

ஓதாய் என ஓதியது எப்பொருள்தான்'

(கந்தரநுபூதி 36)

தனக்குத் தன் பிள்ளையே உபதேசம். இதனி னும் பெருமை வேண்டுமோ. அதனாலன்றோ தெய்வப் புலவரான திருவள்ளுவர் 'தம்மினும் தம் மக்கள் அறிவுடைமை' என்றார். ஒருகாது இன்பம் உற்றது. மற்றொருகாதும் அப்பெருமைபெற வேண்டாமா. இருசெவியும் கேட்டும் பயன்பெற வேண்டும்; இன்பம் துய்க்க வேண்டும் அல்ல லாக்கால் 'கேட்பினும் கேளாத் தகையன கேள்வி யால் தோட்கப்படாத செவி' (418) யாகுமே என்ற காரணத்தால் மற்றொரு காதினையும் காட்டினா னாம் சிவபிரான்.

'சிவனார் மனம் குளிர உபதேசம் மந்தரம்குரு
செவிமீதிலும் பகர்செய் குருநாதா

(திருப்புகழ்)

பிரணவப் பொருள் அறிந்த பரமனும், பிரமனை விடுவிக்கக்கூற, முருகனும் நான்முகனை விடுவிக்க; அகங்கார ஆணவம் அழியப் பெற்ற பிரமன் சிறு குழந்தை என முருகனை இகழாது வணங்கி வேண்டித் தன் தொழிலைத் தொடங்கினான்.

பிரணவம்

திருவைந்தெழுத்தான ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தையும் 'ஓம்' என்ற பிரணவத்தின் பொருளையும் தீட்சை பெறும் குருநாதன் மூலம் அறியவேண்டும். எனினும், சிறிது குறிப்பாய்ப் பார்ப்போம்.

'ஓம்' என்ற சொல் ஒலியும் ஒளியும் கொண்ட பெருஞ்சொல். பெரு மைதானத்தின் நடுவே நின்று பாருங்கள். 'ஓம்' என்ற சொல் ஒலிக்கும். சிறு துவாரமும் அற்ற ஒரு பாத்திரத்தைச் செவியில் வைத்துப் பாருங்கள். ஓம்கார ஒலி கேட்கும்.

அ, உ, ம, நா, வி என ஐந்தாகப் பிரிக்கலாம்.

அகாரம், உகாரம், மகாரம், நாதம், விந்து என்பன.

அகாரம் — படைத்தல்; உகாரம் — ஸ்திதி; மகாரம் — அழித்தல்; நாதம் — ஒலி; விந்து — ஒளி.

அ — அங்காப்புடைய வாயைத் திறக்கிறோம்.
படைத்தல்

உ — உதடுகள் குவிகின்றன. ஸ்திதி.

- ம் — உதடுகள் முடுகின்றன. அழித்தல்
 நா — இவற்றுடன் இணைந்து தனக்குள்
 அனைத்தையும் அடக்குகிறது.
 வி — எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளொளியாய்
 அமைபவன்.

இதனையே நம் குமரகுருபரர், முன்னர் ஓதிய ஐந்து 58

ஓங்கார்த்து உள்ஒலிக்கும் உள்ளொளியாய் ஐந்தொழிற்கும்
 நீங்காத பேருருவாய் நின்றோனே 59

என்றார்.

சூரபன்மன் போன்றோர் அழிவு

(94 - 104)

- கொன்னெடு வேல்

- தாரகனும் மாயத்தடங்கிரியும் தூளாக
 வீரவடிவேல் விடுத்தோனே - சீரலைவாய்த் 94
 தெள்ளு திரைகொழிக்குஞ் செந்தூரில் போய்க்கருணை
 வெள்ளம் எனத்தவசின் வீற்றிருந்து - வெள்ளைக் 95
 கயேந்திரனுக்கு அஞ்சல் அளித்துக் கடல்கூழ்
 மயேந்திரத்தில் புத்திமையோர் வாழச் - சயேந்திரனாம் 96
 சூரனைச் சோதித்து வருகென்று தடந்தோள் விசய
 வீரனைத் தூதாக விடுத்தோனே - காரவுணன் 97
 வானவரை விட்டு வணங்காமையால் கொடிய
 தானவர்கள் நாற்படையும் சங்கரித்துப் - பானுப் 98

பகைவன் முதலாய பாலருடன் சிங்க
 முகனை வென்று வாகை முடித்தோய் - சகம் உடுத்த 99
 வாரி தனிற்புதிய மாவாய்க் கிடந்தநெடும்
 சூருடலம் கீண்ட கடர்வேலோய் - போர்அவுணன் 100

அங்கம் இருகூறாய் அடல்மயிலுஞ் சேவலுமாய்த்
 துங்கமுடன் ஆர்த்தெழுந்து தோன்றுதலும் - அங்கவற்றுள் 101

சீறும் அரவைப் பொருத சித்ரமயில் வாகனமா
 ஏறி நடாத்தும் இளையோனே - மாறிவரு 102

சேவற் பகையைத் திறல்சேர் பதாகையென
 மேவத் தனித்துயர்த்த மேலோனே - மூவர் 103

குறைமுடித்து விண்ணம் குடியேற்றித் தேவர்
 சிறைவிடுத்தாட் கொண்டளித்த தேவே 104

(கொல்—கொல்லுந் தொழிலமைந்த: நெடுமை
 வேல்—நெடிய வேலையுடைய; தாரகனும் மாய —
 தாரகனும் அழிய; தடம் கிரியும் — பெரியதான
 கிரௌஞ்சமலையும்: தூள்ஆக—துகள்களாகமாற;
 வீரவடிவேல்—வீரமாக வடித்தவேலை: விடுத்தோனே
 — ஏவினவனே; சீரலைவாய்—திருச்சீரலைவாய்
 என்னும்; தெள்ளும் திரை—தெள்ளிய அலைகள்:
 கொழிக்கும் — கொழிக்கின்ற; செந்தூர்ப்போய் —
 திருச்செந்தூர் சென்று; கருணை வெள்ளம் என —
 கருணை பெருக்கெடுத்தோடும் வெள்ளம்போல்;
 தவசின் வீற்றிருந்து — சிம்மாசனத்தின் மேல் எழுந்
 தருளி; வெள்ளை கயேந்திரனுக்கு — வெள்ளை

யானையையுடைய இந்திரனுக்கு: அஞ்சல் அளித்து
— அபயம் கொடுத்து: கடல் சூழ்—கடலால் சூழப்
பெற்ற; மயேந்திரத்தில் புக்கு — மயேந்திரத்தில்
புகுந்து; இமையோர் வாழ — தேவர் வாழும்படி;
சயேந்திரனாம் — வெற்றி வேந்தனாகிய; சூரனை
— சூரபன்மனை: சோதித்து வருக — சோதித்து வரக்
கடவாய் எனக்கூறி தடந்தோள் விசயவீரனை;
திண்மை பொருந்திய தோளாண்மை கொண்ட
வீரவாகுவை; தூதாக விடுத்தோனே — தூதராக
அனுப்பியவனே; கார் அவுணன் — கருமை நிறங்
கொண்ட அவுணனாகிய சூரபன்மன்;வானவரை
விட்டு — தேவர்களைச் சிறையினின்றும் நீக்கி:
வணங்காமையால் — வணங்காது இருந்தமையால்;
கொடிய தானவர்கள் — கொடுமை வாய்ந்த தான
வரது: நால்படையும் — நால்வகைப் படையும்;
சங்கரித்து — அழித்து; பானுகோபன் முதலாய
பலருடன் — பானுகோபன் முதலான மக்களுடன்;
சிங்கமுகனை வென்று — சிங்கமுகாசரனையும்
வென்று; வாகை — வாகை மலர்மாலையை: முடித்
தோய் — சூடியவனே! சகம் உடுத்த— நிலமகள்
ஆசையாகக் கொண்ட: வாரிதனில்— கடலினி
டத்தில்; புதிய — புதுவதாகிய; மா ஆய் கிடந்த —
மாமரமாக நின்ற; சூர் நெடுமை உடலம் நீண்ட—
சூரபன்மனின் கொடிய உடலைப் பிளந்த; சுடர்
வேலோய் — ஒளிகொண்ட வேற்படையை
உடையவனே! போர் அவுணன்—போர்த் தொழிலில்
வல்லோனாகிய சூரபன்மனின்; அங்கம் — உடம்பு;
இரண்டு கூறாய் — இருபாகங்களாய்; அடல்மயிலும்
— வெற்றி கொண்ட மயிலும்; சேவலும் ஆய் —

சேவலுமாக; துங்கமுடன் — மேன்மையோடு; ஆர்த்து எழுந்து — ஆரவாரித்து எழுந்து; தோன்றுதலும் — காணப்படுதலும்; அங்கு அவற்றுள்—அவ்விடத்துத் தோன்றிய அவ்விரண்டினுள்; சீறும்—சீறுகின்ற: சித்தமாய் — விசித்திரமான மயிலை; வாகனமாக — அதனை வாகனமாகக் கொண்டு; ஏறி நடாத்தும் — ஏறி நடத்துகின்ற: இளையோனே—முருகோனே! மாறி வருமாறுபாடு கொண்டு வந்த: சேவல் பகையை—சேவலாகிய பகைவனை: திறல் சேர்— வெற்றியமைந்த: பதாகை என — கொடி என்று; மேவ — வந்து பொருந்த: தனித்து உயர்த்த — தனிமையாக உயர்த்திய; மேலோனே — மேன்மையுடையவனே! மூவர் — மும்மூர்த்திகளின்; குறை முடித்து — குறையை முடித்து; விண்ணம் — விண்ணுலகின்; குடி ஏற்றி — குடியேறச்செய்து; தேவர் — தேவர்களின்; சிறைவிடுத்து — சிறையை விடுவித்து; ஆட்கொண்டு — அவர்தம்மை அடிமை கொண்டு: அளித்த — அருள்செய்த; தேவே! — தேவனே!)

நால்வர் பெருமக்களின் திருப்பாடல்களில் மேரு மலை இடம் பெறல் போன்று, எம்பெருமான் கந்தவேள் கதையில், கிரௌஞ்சமலை இடம் பெறும்.

தாரகாசுரன் அழிவு

சூரபன்மனை அழிக்கப் புறப்பட்டார் முருகன். வரும் வழியில் கிரௌஞ்ச மலை குறுக்கிட்டது. அம்மலைமேலுள்ள மாயாபுரியில் சூரபன்மனின் இளவல் தாரகாசுரன் இருந்தான். 'இவன் யானை முகத்தான். இவனின் கொடுமைக்கு அளவே இல்லை.

இவனைக் கொன்றால் இவனின் அண்ணனான சூரபன்மனைக் கொல்லுதல் எளிது. இவனுக்குக் கவசமாக இருப்பது இம்மலை. இதனையும் அழிக்க வேண்டும்.' என்று நாரதர் மூலம் அறிந்தான் முருகன்.

முருகனும் வீரவாகுவை நோக்கி, 'நீ அங்குச் சென்று, அவனுடன் போரிட்டு, அவனை வெல்; உன்னால் இயலவில்லையெனில், யான் வருவேன்' என்றான்.

வீரவாகு படையோடு வருவதை அறிந்த தாரகன். வீரவாகுவிற்கும் தாரகனுக்கும் கடும் போர் நிகழ்ந்தது. வீரவாகுவை ஒன்றும் செய்ய இயலாத தாரகன், வலு இழந்து போர்க்களத்தை விட்டு ஓடத்தொடங்கினான்.

புறமுதுகிட்டு ஓடுவானைக் கொல்ல மன மில்லாத வீரவாகுவும், அவனை உயிரோடு பிடித்து முருகனிடம் நிறுத்த முற்பட்டுப் பின் தொடர்ந்தார்.

கிரௌஞ்சமலைக்குள் புகுந்தான் தாரகன். வீரவாகுவும் சென்றார். மயக்கமுற்றுக் கீழே வீழ்ந்தார் வீரவாகு.

இவை யாவற்றையும் அறிந்த கந்தவேள், நேராகக் கிரௌஞ்ச மலை வந்து அம்பு தொடுக்க, மலை தூள் தூளாக மாறியது. தாரகனும் கொல்லப் பட்டான்.

வீரவாகுவின் தூது

தாரகனைக் கொன்ற செவ்வேள், பல தலங்கள் சென்று, தென்னாடு வந்தார். மண்ணியாற்றங்கரையிலுள்ள ஊர்வந்த சிவனாரை வழிபட்டார். அவ்வூரே திருச்சேய்ஞலூர். (சண்டிகேசுவரரின் பிறப்புத்தலம்—திருப்பனந்தாள் அருகில் உள்ளது)

சூரபன்மனைக் கொன்று விடுவதைவிட அவனைத் திருத்த முற்பட்டார் முருகன். அதற்காக வீரவாகுவைத் தூதுவனாக அனுப்ப எண்ணினார். சூரபன்மன் சிறைப்பிடித்த தேவர்களை விடுதலை செய்யவேண்டும். தன் நாட்டை நன்கு ஆளட்டும் இல்லையேல் சக்திவேல் உன்னைச் சங்காரம் செய்யும்' என்று கூறு எனத் தூதுவனாக வீரவாகுவை அனுப்பினார்.

வீரவாகுவும் சூரனிடம் சென்றார். அவர் அமரக் கூட அவன் இடம் தரவில்லை. தன் தலைவனை நினைக்க, இரத்தின சிம்மாசனம் வந்தது. அதில் அமர்ந்து அவன் பேசத் தொடங்கினான். அவன் யார்? என்றே ஒருவரும் தெரியாமல் விழித்து, ஆளுக்கு ஒரு செய்தி கூறினர்.

தனக்குச் சரியாக அமர்ந்த வீரவாகுவைப் பார்த்த சூரன், 'நீ யார்?' எனச் சினம் பறக்கக் கேட்டான்.

'நான் அறுமுகனின் தூதன் என்றார்,' வீரவாகு.

'நீ வந்த காரணத்தைக் கூறு?' என ஆணையிட்டான் சூரன்.

'நீ சிறைப் பிடித்த தேவர்களை விடுதலை செய். இல்லையேல் கிரௌஞ்ச மலை அழிந்து, உன் தம்பி தாரகன் மாண்டதுபோல், நீயும் எங்கள் முருகனின் வேலுக்கு இரையாவாய்' என்றார்.

இதனைக் கேட்ட சூரன், எக்காளமிட்டுச் சிரித்துப் பற்களை நறநறவெனக் கடித்து, 'பால் மணம் மாறா அச்சேயின் பேச்சினைக் கேட்டு நீயும்

வந்தனை. அதற்காக நான் வருந்துகிறேன். உயிர்மேல் ஆசையிருந்தால் ஓடிவிடு' என்றான்.

அதனை எதிர்த்து முருகனின் பெருமையைப் பேசிய வீரவாகுவை, அசுரர்கள் அழிக்க முற்பட்டுச் சூரபன்மனின் மகன் வச்சிரவாகு, யாளி முகன் அவர்களைக் கொன்று, பிறரையும் அழித்துச் செவ்வேள் தங்கியிருந்த திருச்செந்தூரை அடைந்த அவரின் திருவடியை வணங்கி நின்றார்.

சமாதானத்திற்குச் சூரன் வரமாட்டான் என்பதை அறிந்த முருகன், படைகளோடு சூரனுடன் போரிட ஏமகூடம் வந்தான்.

சிங்கமுகாசுரன்

தன் மகன் வச்சிரவாகுவின் மரணத்தைக் கேட்டு மிக்கத் துயர் கொண்ட சூரன், முருகனின் படைப் பலத்தை அறிய, அமைச்சரவையைக் கூட்டினான்.

மகிடன் என்பான் உடன் முருகனுடன் போர் தொடக்க வேண்டுமென்றான்; துர்க்குணன் 'சிறு பிள்ளையை எதிர்த்துப் போர்புரிய நீங்களா? நின் படைத்தலைவன் ஒருவன் போதும்?' என்றான். பலர் பலவாறு பேசினர். அந்நிலையில் சிங்கமுகாசுரன் வந்தான். அவன் இராமாயண இராவணனின் இளவல் கும்பகருணனை ஒத்தவன். பல அறங்களைச் சொன்னான். அவையோரும் சூரனும் சினம் கொண்டு சூடாயினர். இறுதியில் சிங்கமுகாசுரன், சூரனின் காலில் விழுந்து, 'போர் வருமானால் உன் பக்கம் இருந்து வெற்றிக்கு உழைப்பேன்' எனக் கூறிச் சென்றான்.

பானுகோபகன்

ஏமகூடம் வந்து தங்கிப் போருக்கு ஆயத்தமாக இருந்த முருகனிடம், தன் மகன் பானு கோபனை அனுப்பினான். முருகனின் போர்ஆற்றல் கண்ட பானுகோபன், தன் உயிருக்கு அஞ்சி ஓடிமறைந்தான்.

மறுநாள் போரில் சூரனே பெரும்படையோடு கந்தனை எதிர்க்க முன்வந்தான். அவனும் ஓடினான். அவன் மகனான பானுகோபனும் தன் பாட்டியிடமிருந்து மாயப்படைக் கலத்தைப் பெற்று வந்து, மூன்றாம் நாள் போரை நிகழ்த்தினான். அதில் வீரவாகு போன்றோர் மயங்கி வீழ்ந்தனர். இச் செய்தியைத் தன் தந்தையிடம் கூறப் பானுகோபன் சென்றான்.

முருகன் தன் வேலை ஏவ அது அனைவரையும் உயிர்பெறச் செய்தது.

மீண்டும் போரிட வந்த பானுகோபனை மிக்க எழுச்சியோடு போர் செய்த வீரவாகுத் தேவர் அவனை அழித்தார்.

மீண்டும் சிங்கமுகாகரன்

தன் மகன் வீழ்ந்த செய்தி அறிந்த சூரன், மிக வருந்தித் தன் இளவலான சிங்கமுகனுக்குச் செய்தி விடுத்தான். 'பட்டமரமாய் நிற்கும் நீ இன்னும் திருந்தவில்லை. ஆலின் சிறு விதையிலிருந்து பெருமரம் தோன்றுவது போல், சிறு சேயான முருகன் பெருவெற்றி பெறுவான். இதை அறியவில்லை. யான் போருக்குச் சென்று உன் வெற்றிக்கு உழைப்

பேன்; உயிருடன் இருப்பேன்; மீண்டும் உன்னைச் சந்திப்பேன்' என்று கூறிப் போருக்குப் புறப்பட்டான். பெரும்போர். வீரவாகுவின் போர் ஆற்றலைக் கண்டு வியந்த சிங்கமுகன், தன் வீரமெல்லாம் வெளிப்படப் போர் செய்தான். மாயவித்தைகள் செய்தான். இறுதியின் முருகனின் வச்சிராயுதத்தால் மாண்டான்.

சூரசம்காரம்

அனைவரையும் இழந்த சூரன், தனிமரமாய் நின்றான். தான் ஒருவனே என்பதையும் அறிந்தான். எனினும், முருகனோடு போர் புரிய எண்ணங் கொண்டான்.

சூரனின் மாயச் செயல்கள் முருகனிடம் எடுபடவில்லை. விசுவரூபம் எடுத்தான் செவ்வேள்.

'கோலமா மஞ்ஞைமீதில்

குலவிய குமரன் தன்னைப்

பாவென் நிருந்தேன் அந்நாள்

பரிசிலை உணர்ந்திலேன்யான்

மாலயன் தமக்கும் ஏனை

வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்

மூலகாரணமாய் நின்ற

மூர்த்திஇம் மூர்த்தி அன்றோ'

என்று அவனையும் அறியாமல் அவன் வாய் மொழிந்தது. முருகன் திருவுருவைக் காண வேண்டும் எனத் தவம் கிடக்கும் அடியார்களுக்குக் கிட்டாத பெருவாய்ப்பு சூரனுக்குக் கிட்டியது. எளியேனை ஆட்கொள்ள வந்த வள்ளல் என்று

எண்ணினான். அதனாலன்றோ என்னைப் போர்க்
களம் வரச்செய்தான். அவன் திருவருள்தான்
என்னே! என நினைத்தபோது அவனுக்கு ஞானமும்
உண்டாகியது. அவனைப் புகழ்ந்துபாட
எண்ணினான்.

போயின அகந்தை போதம்
புகுந்தது வலத்து வான
தூயவாம் தோளும் கண்ணும்
துடித்தன புவனம் எங்கும்
மேயின பொருள்கள் முற்றும்
வெளிப்படுகின்ற விண்ணோர்
நாயகன் வடிவம் கண்டேன்
நற்றவப் பயன்ஈ தன்றோ!

என அவன் அழகில் மயங்கினான். அந்நிலையில்
முருகன் தன் பேருருவினை மாற்றினான். சூரனின்
அறிவும் மாறியது. மாயத்தால் மாமரமானான்.
வேலினை விடுத்து, அதனை இரண்டாகப் பிளந்தான்
முருகன். 'மாறுபடு சூரரை வதைத்த முகம் ஒன்றே'
என்று இதனை அருணகிரியார் குறிப்பர். இரண்
டாகப் பிளந்த மரம் ஒன்று சேவலாகவும், பிறி
தொன்று மயிலாகவும் மாறியது. சேவலைக்
கொடியாகவும் மயிலை வாகனமாகவும் கொண்
டான் கந்தவேள். எத்துணை கொடுமையாளன்
சூரன். ஆனால், அவனைத் தஞ்சம் அடைந்தால்
அவர்களை நல்வழிப்படுத்துவான் அவன் என்பதனை
இச்செயல் விளக்குகிறது. இதனைச் சற்று விரிவாகப்
பார்ப்போம்.

சேவல் எங்ஙனம் கூவுகிறது? 'கொக்கறகோ' என்றல்லவா ஒலி விழுகிறது. கொக்கு அறு கோ. ஆம்! கொக்கு—மாமரம்: அறு—அறுத்த; — கோ — தலைவன். மாமரமாக நின்ற தீமையை அழித்த தலைவா என்று சேவல் கூவுகிறது. எந்தச் சேவல்? சூரனாக இருந்த சேவல்.

உலக மக்களே! துயில் நீங்கி எழுங்கள். நீங்கள் கவலை கொள்ளவேண்டா; தீமையானவற்றை அழிக்க—ஒழிக்க—நீக்க—என் தலைவன் உள்ளான் அஞ்சாதீர். எழுமின், விழிமின், குறி சாலும் வரை — செல்மின் எனச் சேவல் கூவுகிறது.

மயில். அதன் பீலி (இறகு) எத்துணை உயர்ந்தது. அதனைப்போல் செயற்கையில் செய்ய முடியுமோ? இயற்கையே இன்பமுருகனைத் தாங்குகிறது. இயற்கையோடு இயைந்து வாழுங்கள் என அது அறிவிக்கின்றது. உயிர் இருக்கும்வரை சூரன் செய்த பொல்லாங்குகள், அவன் இறப்பிற்குப்பின் மறைந்தன. குறையையும் குணமாகக் கொள்ளும் பண்பாளன் குமரன். அவனின் திருவடியே நமக்குக் குறி.

எல்லாம் முடிந்தது. வெற்றி அபிஷேகம் கொண்டான். அனைவரையும் காத்தான்.

கந்தனின் காதல் மணம்

(105 - 108)

...மறைமுடிவாம்

சைவக் கொழுந்தே! தவக்கடலே! வான்உதவும்
தெய்வக் களிற்றைமணஞ் செய்தோனே - பொய்விரவு 105

- காமம் முனித்த கலைமுனிவன் கண்ணருளால்
வாமமட மானின் வயிற்றுதித்துப் - பூமருவு 106
- கானக் குறவர் கனிகூரப் பூங்குயில்போல்
ஏனற் புனங்காத்து இனிதிருந்து - மேன்மைபெறத் 107
- தெள்ளத் தினைமாவும் தேனும் பரிந்தளித்த
வள்ளிக் கொடியை மணந்தோனே 108

(மறை முடிவுஆம்—வேதத்தின் முடிபொருளாக விளங்குகின்ற; சைவக் கொழுந்தே—சைவக் கொழுந்தே! தவக்கடலே — தவமாகிய கடலே! வான் உதயம் — சுவர்க்க உலகம் தன் மகளாய்ப் பெற்ற; தெய்வக்களிறறை — தெய்வ யானையை; மணம் செய்தோனே — மணம் செய்து கொண்டவனே! பொய் விரவு — பொய் கலந்த; காமம் முனிந்த — காமத்தைக் கோபித்த; கலைமுனிவன்—கலைகளில் வல்லோனாகிய சிவமுனி வரின்; கண் அருளால் — அருள் நோக்கால்; வாமம் — அழகாகிய; மடம் மானின்—இளமையான மானின்; வயிறு உதித்து—வயற்றில் பிறந்து: பூமருவு — நிலவுலகத்துள்ள; கானம் குறவர் — காட்டுக் குறவர்களின்; கனிகூர — மகிழ்ச்சி மிக அடையுமாறு; பூகுயில் போல் — அழகான மயில் போல: ஏனல் — தினையின் புனங்காத்து — புனத்தைக் காத்து; இனிது இருந்து — இனிமையாய் இருந்து; மேன்மைபெற — மேன்மையுடைய; தெள்ளி — தெள்ளி: தினைமாவும் — தேனும் தினை மாவினையும் தேனையும் பரிந்து; அளித்து — விரும்பிக்கொடுத்து; வள்ளிக்கொடியை — வள்ளி யெனும் கொடியனை யானை மணந்தோனே — மணந்தவனே!)

தெய்வயானை திருமணம்

அனைவரையும் காத்த கந்தவேள், திருப்பரங் குன்றம் அடைந்தான். தன்னையும், தேவரையும் விண்ணுலகினையும் காத்த கந்தனுக்கு, இந்திரன் நன்றிக்கடன் செய்ய எண்ணினான்.

அமிர்தவல்லி, சுந்தரவல்லி என்ற இரு பெண்கள் திருமாலுக்கு உண்டு. அவ்விருவரும் ஆறுமுகனைக் கணவனாக அடைய விரும்பிச் சரவணப் பொய்கையில் கடுந்தவம் கொண்டனர்.

அவர்கள் தவத்தைக் கண்டு வியந்து, 'நீ இந்திரன் மகளாய்ப் பிறந்து வளர்வாய். நான் உன்னைக் கடிமணம் கொள்வேன்' என்றார்.

சுந்தரவல்லியை நோக்கி, 'நீ மண்ணுலகில் சிவமுனிக்குப் பெண்ணாகப் பிறப்பாய்; வேடர்களால் வளர்க்கப்படுவாய். பின்னர் நான் உன்னைத் திருமணம் செய்வேன்' என்றார்.

அந்த அமிர்தவல்லியே இந்திரனின் மகளாய்ப் பிறந்து, தெய்வயானை என்ற திருப்பெயருடன் வளர்ந்து வருவாளாயினள்.

இந்திரன் குமரனிடம் வந்து தன் கருத்தைத் தெரிவிக்க, அவனும் அதற்குச் சம்மதித்தான்.

அம்மையும் அப்பனும் திருமணத்திற்கு வந்தனர். இந்திரன் தாரை வார்த்துத் தன்மகளை வேதமந்திரம் முழங்க, எல்லாம் வல்ல கந்தவேளுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தான்.

வள்ளித் திருமணம்

வள்ளித் திருமணம் அறியார் யார்? வேடனாய், விருத்தனாய், வேலனாய் வந்து வள்ளியை மணந்த முருகனின் வரலாறு தமிழகத்தில் பிரசித்தம்.

'வள்ளி பதம் பணியும்'

6: 22

'மதிவாள் நுதல்வள்ளியை அல்லது பின் துதியா' 35

'வேடர் குலப்பிடி தோய்மலையே'

32

என அநுபூதியிலும், தான் பாடிய கந்தரலங்காரத்தில் பதின்மூன்று இடங்களிலும் அருணகிரிப் பெருமான் வள்ளியம்மையைக் குறிப்பர்.

கோலக்குறத்தியுடன் வருவான்

26

வேடிக்கி கொங்கை விரும்பும் குமரனை

53

வள்ளி முற்றாத் தனத்திற்கு

58

விளங்கு வள்ளி காந்தனை

72

வள்ளியை வேட்டவன்

94

என வள்ளியம்மையை அருணை மாமுனிவர் குறிப்பது காண்க.

தமிழ் இலக்கணம் இரு வழிக்காதலைக் கூறும். 'அவை களவும் கற்பும் கற்பு இரு வகைத்தே' என்பதாம்.

தாய் தந்தையர் பார்த்துத் திருமணம் முடித்தல் கற்பு. தெய்வயானை. களவு வழி நின்று திருமணம்.

தானே பார்த்து மணம் முடித்தல் — வள்ளி

வள்ளலுக்கு ஏற்ற வள்ளி அவள். வள்ளி மணாளனாய் விளங்கும் வள்ளலை வணங்குவோம்.

திருச்செந்தில்பதியிலும் அடியார் உள்ளங்களிலும் எம்பிரான் எழுந்தருளி இருத்தல் (109 - 110)

...உள்ளமுவந்து

ஆறு திருப்பதிகண்டு ஆறெழுத்தும் அன்பினுடன்
கூறுமவர் சிந்தைகுடி கொண்டோனே நாறுமலர்க் 109
கத்திப் பொதும்பர் எழுகார் அலைக்கும் சீரலைவாய்ச்
செந்திப் பதிபுரக்குஞ் செவ்வேளே!

(உள்ளம் உவந்து — மனம் மகிழ்ந்து; ஆறு திருப்பதி
கண்டு—அறுபடை வீடுகளைக் கண்டு; ஆறு எழுத்தும்
—ஆறெழுத்தையும்; அன்பினுடன் — அன்போடு;
கூறுமவர்—கூறுகின்றவர்களது; சிந்தை—உள்ளத்தில்;
குடிகொண்டோனே — குடி கொண்டு இருப்பவனே;
நாறும் — மணம் வீசுகின்ற; மலர் — மலர்களை
யுடைய; கந்தி பொதும்பர் — கமுகஞ்சோலையானது;
எழுநார்—சந்த மேகங் களையும்: அலைக்கும் —
அலைக்கின்ற; சீரலைவாய் — திருச்சீரலைவாய்
என்னும்; செந்தில் பதி—திருச்செந்தூரை; புரக்கும் —
காவல் செய்கின்ற; செவ்வேளே — முருகனே!

ஆறு திருப்பதியும் விளக்கமும்

1. திருப்பரங்குன்றம் — மூலாதாரம்
2. திருச்செந்தூர் — சுவாதிட்டானம்
3. திருஆவினன்குடி — மணிபூரகம்
4. திருவேரகம் — அநாகதம்
5. குன்றுதோர் ஆடல்
குன்று இருக்கும்
இடம் எல்லாம் — விசுத்தி
6. பழமுதிர்சோலை — ஆக்ளை.

மந்திரம்

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப

(தொல்காப்பியம்)

நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்

(குறள் 28)

அருளிக் கூறினும் வெகுண்டு கூறினும் அவ்வப்
பயன்களைப் பயந்தேவிடும் மறைமொழி என்று குறள்
28இல் பரிமேலழகர் கூறுவர்.

மந்—நினைப்பது; திரம் — போக்குவது. யார்
அவனை நினைக்கின்றனரோ, அவர்கள் துன்பத்தை
அவன் போக்குவான்.

ஆறு எழுத்து மந்திரம் — சரவணபவ, குமாராய
நம.

‘ஆறெழுத்து அடக்கிய அருமறைக் கேள்வி
நாவியல் மருங்கின் நவிலப் பாடி’

திருமுருகாற்றுப்படை.

‘குமரா நமஎன்று கூறின் ஒருகால்
அமரா வதிசென் றரசாள்வர் - எமராசன்
கைபுகுதார் போரூரான் கால்புகுவார் தாயுதரப்
பைபுகுதார் சேரார் பயம்

என்பார் சிதம்பர சுவாமிகள்.

**கந்தக் கடம்பனிடம்
அடியார்கள் வேண்டுவன சந்ததமும்
(111 - 122)**

- பல்கோடி சன்மப் பகையும் அவமிருந்தும்
பல்கோடி விக்கினமும் பல்பிணியும் - பல்கோடி 111
- பாதகமும் செய்வினையும் பாம்பும் பசாசுமடற்
பூதமும் தீ நீரும் பொருபடையும் - தீதகலா 112
- வெவ்விடமும் துட்ட மிருகமுத லாம்எவையும்
எவ்விடம்வந் தெம்மை எதிர்த்தாலும் - அவ்விடத்தில் 113
- பச்சை மயில் வாகனமும் பன்னிரண்டு திண்தோளும்
அச்சம் அகற்றும் அயில்வேலும் - கச்சைத் 114
- திருவரையும் சீறடியும் செங்கையும் ஈராறு
அருள்விழியும் மாமுகங்கள் ஆறும் - விரிகிரணம் 115
- சின்தப் புனைந்த திருமுடிகள் ஓராறும்
எந்தத் திசையும் எதிர்தோன்ற - வந்திடுக்கண் 116
- எல்லாம் பொடிபடுத்தி எவ்வரமும் தந்துபுகுந்து
உல்லாச மாக உளத்திருந்து - பல்விதமாம் 117
- ஆசுமுதல் நாற்கவியும் அட்டாவ தானமும் சீர்ப்
பேசும்இயல் பால்காப் பியத்தொகையும் - ஓசை 118
- எழுத்து முதலாம் ஐந்திலக்கணமும் தோய்ந்து
பழுத்த தமிழ்ப்புலமை பாலித்து - ஒழுக்கமுடன் 119
- இம்மைப் பிறப்பில் இருவா தனை அகற்றி
மும்மைப் பெருமலங்கள் மோசித்துத் - தம்மைவிடுத்து 120

ஆயும் பழைய அடியாருடன் கூட்டித்
தோயும் பரபோகம் துய்ப்பித்துச் - சேய

121

கடியேற்கும் பூங்கமலக் கால்காட்டி ஆட்கொண்டு
அடியேற்கு முன்னின்று அருள்.

122

(சந்ததமும் — எப்பொழுதும்: பல்கோடி — பலகோடி; சன்மப்பகையும் — பிறவிப்பகையும்; அவமிருந்தும் — அகாலமரணமும்; பல்கோடி — பலகோடி; விக்கினமும் — இடையூறுகளும்; பல்பினியும் — பலவிதமான நோய்களும்; பல்கோடிபாதகமும் — பலகோடி பாதகங்களும்; செய்வினையும் — பில்லி சூனியம் போன்று செய்யப்படுகின்ற தீயவினைகளும்; பாம்பும் — பாம்புகளும்; பசாசம் — பிசாசுகளும்; அடல் பூதமும் — வலிமை கொண்ட பூதங்களும்; தீநீரும் — நெருப்பும் பெருவெள்ளமும்; பொருபடையும் — போர் செய்யும் படைகளும்; தீது அகலாத — தீமை நீங்காத; வெம்மை விடமும் — கொடிய நஞ்சும்; துட்டமிருகம் முதலாம் — தீமைதரும் கொடிய விலங்குகளாலும்; எவையும் — இவையல்லாப் பிறவும்; எவ்விடம் வந்து — எவ்விடத்தில் வந்து என்னைத் தாக்கினாலும்; அவ்விடத்தில் — அவ்வவ்விடங்களிலே; பச்சை — பச்சை நிறங்கொண்ட: மயில் வாகனமும் — மயில்வாகனத்தோடு; பன் னிரண்டு — பன்னிரண்டு; திண்தோளும் — வலிமைகொண்ட தோள்களுடன்: அச்சம் அகற்றும் — பயத்தைப் போக்குகின்ற; அயில் வேலும் — கூர்மையான வேலுடனும்; கச்சை — கச்சையைத் தறித்த; திருஅரையும் — திருவிடையும்; சிறு அடியும் — சிறிய

அடியும்; செம் கையும் — செம்மையாயுள்ள பன்னிரு கரங்களும்; ஈர் ஆறு அருள் விழியும் — மாமுகங்கள் — பெரிய அழகிய ஆறு திருமுகங்களும்; விரிகரணம் — விரிந்த கரணங்கள்; சிந்தப் புனைந்த — சிந்துமாறு தறித்த; திருமுடிகள் ஓர் ஆறும் — திருமுடிகள் ஓர் ஆறும்: எந்தத் திசையும் — எல்லாத் திசைகளிலும்; தோன்ற — என் கண் இதிரே தோன்ற; வந்து — எழுந்தருளி; இடுக்கண்—துன்பங்களை; எல்லாம் — அனைத்தையும்; பொடிபடுத்தி — தூள் தூளாக்கி; எவ்வரமும் — எவ்வித வரங்களையும்; தந்து—கொடுத்து உதவி; உல்லாசமாக — இன்பமாக; உளத்திருந்து — என் மனத்தில் வீற்றிருந்து; பல்விதமாம் — பலவிதமான அருளைப் பொழியும் பன்னிரு கண்களும்; ஆசுமுதல் — குற்றமற்ற; நாற் கவியும் — நான்கு விதமான கவிகளையும் (வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா; (ஆசுகவி; மதுரகவி; வித்தாரகவி, சித்திரகவி) அட்டாவதானமும் — கல்வியில் பல்வேறு பயிற்சிகளில் ஒன்றான ஒரே நிலையில் எட்டுவிதப் பயிற்சியும்; பேசும் இயல் — பிறரால் போற்றப்படுகின்ற; பல்காப்பியத்தொகையும் — பல்வேறு விதமான காப்பியத் தொகைகளும்: ஓசை எழுத்து முதலாம் — எழுத்துகளால் அமையும்

நல்லோசையைத் தருகின்ற ஐந்து இலக்கணமும் — எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி எனப் படுகின்ற ஐந்திலக்கணமும், தோய்ந்து — கலந்து; பழுத்த—சிறந்த; தமிழ்ப் புலமை — தமிழில் தேர்ச்சியையும்; ஒழுக்கமுடன் — நல் லொழுக்கத்தோடு; இம்மைப்பிறப்பில் — இப் பிறப்பில் இருவாதனை — அகம், புறம் ஆகியவற்றால் வரும் பற்றுக்களை நீக்கி;

செய்து; தம்மை விடுத்து — நாம் என்ற நிலைப்பினை நீக்கி; ஆயும் பழ அடியாருடன் — தேர்ச்சியாகவுள்ள சிறந்த பழைமையான அடியார்களுடன்; சுட்டி — சேர்ப்பித்து; பரபோகம் — சிறந்த இன்பத்தை தோயும் — அருபவித்து; சேய — சிவந்த: கடி—நறுமணம்; கால் காட்டி — திருவடியைக்காட்டி; ஆட்கொண்டு — ஆட்கொண்டு: அடியேற்கு — அடியவனுக்கு; முன்னின்று — அவ்வடிகளோடு கூடிடும் நிலையை முன்னேநின்று; அருள் — அருள்வாயாக.) ஆறுபடை வீடுகளில் அமர்ந்தவனே! எனக்கு ஆறுதல் கொடு! அறுமுகனே! அன்பை, அருளைக்கொடு என வேண்டுகின்ற திருப்பகுதி.

III—II7 தொடர்கள் பிற்காலத்தில் எழுந்த ‘சுந்தர் சஷ்டி கவசம்,’ ‘சண்முக கவசம்,’ ‘ஸ்ரீசுந்தகுரு கவசம்’ போன்ற கவசங்களுக்கு முன்னோடியாய், முதலாய், முன்னின்று அருளும் தன்மை கொண்டுவிளங்கும் நற்றொடர்கள். செந்திலாதிபனின் திருவருள் அன்றோ நம் குமரகுருபரை இந்நிலைக்கு உய்வித்தது. குமர குருபரரின் வாக்குகள் பிற்காலத்தில் எப்படியெல்லாம் ஆளப்பட்டு தெய்வவாக்காக மாறியதைக் காண்பான்.

அடியேனுக்கு வரும் அல்லல்களை அகற்று; தடைகளை நீக்கு; பேய், பிசாசுகளால் வரும் அச்சத்தை அகற்று; பிறர் செய்யும் தீய செயல்களினின்று என்னைப் பேணு. எந்த இடத்திலும், எவ்வுருவத்திலும் விலங்குகளாலோ, பிறவற்றாலோ வரும் இன்னலைப் போக்கு; இன்பம் கொடு; இடரைக்களை. நஞ்சுடை அரவத்தினின்று என்னைக் காத்திடு. எங்கெங்கு எவையெவை எதிர்த்தாலும் அங்கெல்லாம் நின் ஆறுமுகமும், வேல் கொண்ட

கரமும், திருஇடையும், சிற்றடியும், அருள் பொழியும் முகமும் முன்னின்று காக்க வேண்டும்.

நீ அஞ்சாதே! நான் பன்னிரு கரங்கள் கொண்டவன். அக்கரங்களில் சிறந்த ஆயுதங்களை உனக்காக ஏந்தி அநுக்கிரகம் செய்து ஆள்பவன். பாம்பினை மிதித்த மயில் உண்டு. அதனால் உனக்கு அரவால் அச்சமில்லை. தீயவற்றை கொத்தித்தள்ளும் சேவல், என் கொடியில் உள்ளது; அது உன் தீமையை அகற்றும். வலிமை பொருந்திய திண்தோள்கள் ஒன்றா இரண்டா. அத்தோள்களைப் பார். ஏன் நீ அஞ்சுகின்றாய்? நீ அஞ்சற்க. ஆறுமுகம் உண்டு. ஒருகால் நினைத்தால், இருகாலும் உதவும் எனக் கூறுவது போல் முருகனின் தோற்றம் உள்ளது. ஏன் நாம் அஞ்ச வேண்டும்.

வேலும் மயிலும் துணை! வேல் இருக்க வினை இல்லை. மயில் இருக்கப் பயம் இல்லை; சேவல் இருக்கச் சிறப்புண்டு. வேலை வணங்குவதே நம் வேலை.

திருவடியும் தண்டையும் சிலம்பும் பூடுருவப் பொருவடிவேலும் கடம்பும் தடம்புயம் ஆறிரண்டும் மருவடிவான வதனங்கள் ஆறும் மலர்க்கண்களும் குருவடி வாய்வந்தென் உள்ளம் குளிரக்குதி கொண்டவே

(கந்தரலங்கார மிகைப்பாடல் 1)

செங்கேழ் அடுத்த சிவவடி வேலும் திருமுகமும் பங்கே நிறைந்தநற் பன்னிரு தோளும் பதுமமலர் கொங்கேதரளம் சொரியும் செங்கோடைக் குமரன் என எங்கே நினைக்கினும் அங்கேவந் தென்முன் எதிர்நிற்பனே

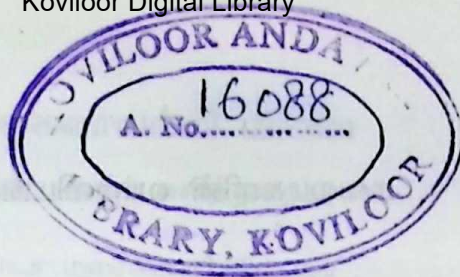
(கந்தரலங்கார மிகைப்பாடல் 3)

பத்தித் திருமுகம் ஆறுடன் பன்னிரு தோள்களுமாய்த்
 தித்தித் திருக்கும் அமுதுகண்டேன் செயல் மாண்டு அடங்கப்
 புத்திக் கமலத்து உருகிப் பெருகிப் புவனம் எற்றித்
 தத்திக் கரைபுரளும் பரமானந்த சாகரத்தே (கந்தரலங்காரம், 47)

முத்தமிழால் வைதாரையும் வாழவைக்கும்
 முருகவேளினை முறையாகப் போற்றி வந்தால்,
 பழுத்த தமிழ்ப் புலமையைத் தருவான் (தமிழ் கற்பார்
 இக்கந்தர் கலிவெண்பாவினை நித்தமும் கற்பர்.
 எளியேன் புலவர் புகுமுகத் தேர்வு எழுதிய
 பொழுதும், இளம் புலவர் தேர்வு, இறுதித் தேர்வு
 எழுதிய பொழுதும் இந்நூலினைப் படித்தபின்னே
 தேர்விற்குச் சென்றது நினைவிற்கு வருகிறது) நான்கு
 விதமான கவி இயற்றும் பேராற்றலும் நல்குவான்.
 பல்வேறு காப்பியங்கள் பாடும் நாவன்மையும்
 தருவான். ஐயந்திரிபற ஐந்திலக்கணம் கற்கக் கந்தர்
 கலி வெண்பாவினைக் கற்க. ஒழுக்கம் உயிரினும்
 சிறந்தது. அவ்வொழுக்கம் பீடுடைய புகழைத்தரும்.
 யான் எனது என்ற பற்றினை அகலச் செய்யும். பழ
 அடியாரோடு சேர்த்திடும் பெரும் புண்ணி
 யத்தைத் தரும். நல்லாரோடு இருந்திடும் பெருமை
 இப்பனுவலுக்கு உண்டு. எல்லாம் தரும். அனைத்தும்
 நல்கும். கந்தர் கலிவெண்பாப் படித்துப் பாராயணம்
 செய்து, தண்டமிழ்ப் புலமை பெற்று, அத்தமிழின்
 முதல்வனான கந்தனின் திருவடியை வணங்குவோம்.

கற்றதன் பயன் நற்றாள் தொழுவே

சாத்திர, தத்துவக் கருத்துகளைக் கொண்டதும்,
 குட்டிக் கந்தபுராணம் எனும் பெருமை பெற்றதுமான
 குமரகுருபர சுவாமிகள் பாடிய கந்தர் கலிவெண்
 பாவிற்கு, பி.ரா.நடராசப் புலவன் எழுதிய உரை
 ஒரோவழி முற்றுற்றது.

குமரகுருபர சுவாமிகள் அருளிய

சுக்லக்ஸாவஸ் மூலை

கலைமகளைப் பணிவதால் பெறும் பயன்கள்

சரகவதி அந்தாதி

பெருந்திருவும் சமயமங்கையுமாகி என் பேதை நெஞ்சில்
இருந்தருளும் செஞ்சொல் வஞ்சியைப் போற்றின்

எல்லா உயிர்க்கும்

பொருந்திய ஞானம் தரும், இன்பவேதப் பொருளும் தரும்;
திருந்திய செல்வம்தரும்; அழியாப் பெருஞ்சீர்தருமே.

வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெள்ளைப் பணிபூண்டு
வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பாள் - வெள்ளை
அரியா சனத்தில் அரசோடு என்னைச்
சரியா சனம்வைத்த தாய்

காளமேகப் புலவர்.

கலைமகளின் வாழ்விடங்கள்

வெள்ளைத் தாமரைப் பூவில் இருப்பாள்
 வீணை செய்யும் ஒலியில் இருப்பாள்
 கொள்ளை இன்பம் குலவு கவிதை
 கூறு பாவலர் உள்ளத் திருப்பாள்
 உள்ளதாம் பொருள் தேடி யுயர்ந்தே
 ஓதும் வேதத்தின் உள்நின் றொளிர்வாள்
 கள்ள மற்ற முனிவர்கள் கூறும்
 கருணை வாசகத்துட் பொருளாவாள்
 மகாகவி பாரதியார்

நாடிப் புலங்கள் உழுவார் கரமும் நயவுரைகள்
 தேடிக் கொழிக்கும் கவிவாணர் நாவும் செழுங்கருணை
 ஓடிப் பெருகும் அறிவாளர் நெஞ்சம் உவந்து நடனம்
 ஆடிக் களிக்கும் மயிலே! உன்பாதம் அடைக்கலமே.
 கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை

கலைமகளாம் நாமகளுக்கெனவே
 தனித்த தொரு திருக்கோயில், மயிலாடு
 துறையை அடுத்த கூத்தனூரில் உள்ளது.
 கூத்தனூர் சென்று பிராட்டியை வணங்கி
 நாநலம் பெறலாம்.

சகலகலாவல்லி மாலை

(கட்டளைக் கலித்துறை)

1. வெண்டா மரைக்கன்றி நிற்பதந்
தாங்கவென் வெள்ளையுள்ளத்
தண்டா மரைக்குத் தகாது கொ
லோசக மேழுமளித்
துண்டா னுறங்க வொழித்தான்பித்
தாகவுண் டாக்கும்வண்ணம்
கண்டான் சுவைகொள் கரும்பே
சகல கலாவல்லியே!

தூய்மையும் வெண்மையும் கொண்ட தாமரைத் தவிசில் எழுந்தருளியுள்ள தாயே! குற்றமற்ற என் உள்ளமாகிய தாமரையிலும் நீ எழுந்தருளி இருக்க வேண்டும். யான் அதற்குத் தகுதியற்றவன் ஆயினும், கருணைக் கடலாகிய நீயே அருள்பாலித்திட வேண்டும். காத்தல் பணிபுரிந்திடும் திருமால் அறிதுயில் கொண்டுள்ளான். சிவனாரோ பித்த னாகக் காடு சென்றுள்ளார். ஆனால், படைக்கும் தொழில் கொண்ட நான்முகன் மனத்திற்கும் நாவிற்கும் மகிழ்வினைத் தரும் உன்னைத் துணை யாகக் கொண்டு விளங்குகின்றார். அன்னையே! அடியவனுக்குப் பெருமை நல்கும் கல்விச் செல்வத்தைத் தந்தருள்வாயாக.

வெள்ளை உள்ளம் — அறிவின்மையுடைய மனம். அளித்துண்டான் — திருமால். உறங்க — அறிதுயில்.

துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திரு முருகனுக்கு அமைந்த ஆறுபடைவீடுகளில் ஒன்றான குன்று தோறாடலைக் கண்டு கூறுவார். முருகா 'கல்' என்றால் உனக்கு விருப்பம் போலும்! 'என் நெஞ்சம் கல்லாக உள்ளது. இங்கே குடியிருக்க வா' என்றார். இதனையே அருணகிரியார் 'நெஞ்சக் கனகல்' என்றார். சரசுவதி தேவியைப் படமாக எழுதுவார் ஒருகல் மீதே அம்மை அமர்ந்திருப்பது போல் எழுதுவதை நினைக்க. பாடுபவர் குமர குருபரர் அல்லவா. நாமகளை வணங்கின் பழுத்த தமிழ்ப் புலமை பாவிக்கும்' என்பதால் என்க.

2. நாதும் பொருட்சுவை சொற்குவை
தோய்தர நாற்கவியும்
பாடும் பணியில் பணித்தருள்
வாய்பங்க யாசனத்திற்
கூடும் பசும்பொற் கொடியே
கனதனக் குன்றும் ஐம்பால்
காடும் சுமக்கும் கரும்பே
சகலகலா வல்லியே

அழகான தாமரை மலரில் வீற்றருளும் தாயே! பசுமையான வண்ணம் கொண்ட பொற்கொடி போன்றவளே! பெரிய கொங்கைகளாகிய மலைகளையும், ஐ வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட கூந்தலாகிய காட்டினைச் சுமக்கின்ற கரும்பு போன்றவளே! அனைத்துக் கலைகளின் வடிவமாய் விளங்குபவளே! அறிவுடையோர் விரும்பும் பொருட்சுவை, சொற்

சுவைகளையுடைய ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் (வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா) என்னும் நான்கு வகைச் செய்யுள்களாலும் யான் பாடும் தொழிலில் வல்லமை பெற நல்ல அருளைத் தந்தருள வேண்டும்.

தோய்தர — பொருந்த. தனம் — கொங்கை.

'பாடும் பணியே பணியாய் அருள்வாய்'

கந்தரநூதி.

ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும்
ஏய உணர்விக்கும் என்னம்மை - தூய
உருப்பளிங்கு போல்வாள் என்உள்ளத்து
இருப்பாளிங்கு வாராது இடர்.

கம்பர்

3. அளிக்கும் செழுந்தமிழ்த் தெள்ளமு
தாந்துன் அருட்கடலில்
குளிக்கும் படிக்கென்று கூடுங்கொ
லோவுனங்கொண்டு தெள்ளித்
தெளிக்கும் பனுவற் புலவோர்
கவிமழை சிந்தக் கண்டு
களிக்கும் கலாப மயிலே
சகல கலாவல்லியே.

கலைமகளே! உன் அளப்பெருங்கருணையால்
அருள்பெரும் செந்தமிழ் என்னும் அமிழ்தை
அதிகமாக உண்டு களித்திடும் நிலை நின் திரு

வருளுக்குத் தகுதியாகும் தன்மை எளியேனுக்கு என்று கிட்டுமோ? நல்ல நூலறிவினையுடைய புலவரான பெரிய மேகங்கள், செய்யுள்களாம் மழையைப் பொழிய, அதனைக் கண்டு, மனம் மகிழ்ச்சியடையும் அன்னையே! கலாபமயிலே!

அளிக்கும்—நின்னால் அருளப்பெறும். தமிழாகிய தெளிந்த அமிழ்து. தித்திக்கும் தெள்ளமுதாய்த் தெள்ளமுதின் மேலான முத்திக்கனியே என் முத்தமிழே (தமிழ்விடு தூது69) குளித்து உண்ணுதலே முறை. ஈண்டு உண்டு குளித்தல் என்றார்.

படிக நிறமும் பவளச் செவ்வாயும்
கடிகமழ்பூந் தாமரைபோல் கையும் - துடியிடையும்
அல்லும் பகலும் அனவரதமும் துதித்தால்
கல்லும் சொல்லாதோ கவி.

- சரசுவதி அந்தாதி.

4. தூக்கும் பனுவல் துறை தோய்ந்த
கவியும் சொற்கவை தோய்
வாக்கும் பெருகப் பணித்தருள்
வாய்வட நூற்கடலும்
தேக்கும் செழுந்தமிழ்ச் செவ்வமும்
தொண்டர் செந்நாவினின்று
காக்கும் கருணைக்கடலே
சகல கலாவல்லியே.

ஆய்வதற்குரிய நல்ல தமிழ்நூல்களிலுள்ள அகம், புறம் என்னும் இருபிரிவுகளையுடைய உயர் நூல்களைத் தோய்ந்து கற்றிடும் பேரறிவும் சொல்

லணி, பொருளணிகளுடன் கவிகள் அமைத்திடும் நுண்ணறிவும் என்னிடம் மேன்மேலும் மிகுந்து வளருமாறு பேரருள் புரிவாயாக. வடமொழியிலுள்ள நூல்களின் விளக்கமும் வளம் கொண்ட தமிழ் மொழியில் உள்ள கலைச்செல்வங்களும், உன் அன்பர்களுக்கு மெய்யாக வெளிப்படும்படி, அவர்கள்தம் நாவில் அமர்ந்து நன்மைகள் செய்யும் அன்னையே! யானும் பல மொழிகளில் திறம் பெற்றிடும் வல்லமையையும் அருள்வாயாக.

தூக்கும் — ஆராயும். பனுவல்துறை — தமிழ் நூல்களிலுள்ள பிரிவுகள்.

5. பஞ்சப் பிதந்தரு செய்யபொற்
பாதபங் கேருகமென்
நெஞ்சத்தடத்து அலராதது என்னே
நெடுந்தாள் கமலத்து
அஞ்சத் துவம்சம் உயர்ந்தோன் செந்
நாவும் அகமும் வெள்ளைக்
கஞ்சத் தவிசு ஒத்து இருந்தாய்
சகல கலாவல்லியே.

அன்னக்கொடியை உயர்த்தியும், மறைகளை ஒதியும், நான்முகனின் நாவினையும், மனத்தையும் தான் குடிகொண்டு விளங்கும் மலர் இருக்கை யாகக் கொண்ட அம்மையே! என் மனமும் நீ எழுந்தருள வேண்டிய தாமரை இருக்கைதான். அப்படியிருந்தும் பஞ்சை அப்பியபாதம் இதந்தரு பாதம், செய்யபாதம், பொற்பாதம் ஆன உன் திருப்பாதங்களில்

செம்பஞ்சக் குழம்பு பூசி, எப்பொழுதும் குளிர்ந்துள்ள உன் அழகு நிறைந்த தாமரைத் திருவடிகளை என் நெஞ்சமாகிய தடாகத்தில் இன்னும் வைத்திடாமல் அவை மலராமல் உள்ளன. அறிவித்தருள்வாய் அம்மா!

பஞ்சை அப்பிய பாதம், இதந்தருபாதம், செய்ய பாதப் பொற்பாதம் என்க. பஞ்சு — செம்பஞ்சக் குழம்பு. பங்கேரும் — தாமரை. பாதபங்கேருகம் என் நெஞ்சமாகிய தடாகத்தில் மலராததற்குக் காரணம் யாது? நெடுந்தாட் கமலத்திலுள்ள. அஞ்சம் — அன்னப் பறவை. உயர்ந்தோன் — உயர்த்தியவனாகிய நான்முகன் அகமும் — அவன் மனத்திலும். தவிசு — ஆசனம்

முதல் திருப்பாட்டிலும் நாமகளின் நல்லடிகள் நெஞ்சத்தில் பதிய வேண்டுமென்கின்றார்.

6. பண்ணும் பரதமும் கல்வியும்
 தீஞ்சொல் பனுவ லும்யான்
 எண்ணும் பொழுது எளிதுஎய்த
 நல்காய் எழுதா மறையும்
 விண்ணும் புவியும் புனலும்
 கனலும் வெங்காலும் அன்பர்
 கண்ணும் கருத்தும் நிறைந்தாய்
 சகல கலாவல்லியே!

முத்தமிழின் மூல முழுமுதலே! எழுதப்படாத நான்மறைகளிலும், விண், நிலம், நீர், தீ, காற்று என்னும் ஐம்பூதங்களிலும், அன்பர்களின் கண்

களிலும், கருத்திலும் என்றும் நிறைந்து விளங்கும் சகலகலா வல்லியே! என் உள்ளத்திலும் நீ எழுந்தருளி இயல், இசை, கூத்து என்ற முத்தமிழிலும் யான் வல்லமை பெற்று விளங்கத் தேவி, எப்பொருள் குறித்து எண்ணும் பொழுதினிலும் அப்பொழுதே விரைந்து கவிபாடும் ஆற்றலை அருளுவாயாக.

பண் — ஈண்டு இசைத்தமிழை உணர்த்தியது. பரதம் — கூத்து. கல்வி — நூலறிவு. தீஞ்சொல் பனுவல் — இனிய சொல்லமைதியுடைய கவி. இப் பெருமானார் செந்திலாதிபன் திருவருளால் முதற்கண் பாடிய கந்தர் கலிவெண்பாவில், 'பழுத்த தமிழ்ப்புலமை பாவித்து' என வேண்டுவது காண்க.

'கண்ணுடையர் என்பவர் கற்றோர்' என்றார் திருவள்ளுவர். அதனை ஒட்டியே குமரகுருபரர் அன்பர் கண்களால் நீ ஒளிர்கின்றாய் என அழகுபடக் கூறினார்.

பல்காப்பியங்கள் பகரும் திறமும்
ஒல்காப் புகழும் உயர் செல்வமதும்
நல்காய் நளின மலர்த்தாள்
செல்வா! திகழ்சித்தி விநாயகனே!

விநாயகர் அநுபூதி.

7. பாட்டும் பொருளும் பொருளால்
பொருந்தும் பயனும் என்பால்
கூட்டும் படிநின் கடைக்கண்
நல்காய் உளங்கொண்டு தொண்டர்

தீட்டும் கலைத் தமிழ்த்தீம்பால்
 அமுதம் கொழிக்கும் வண்ணம்
 காட்டும் வெள்ளோதிமப் பேடே
 சகல கலாவல்லியே.

ஞானக்கடலே! பேரழகு கொண்ட உன் நல்லுருவைத் தம் மாசற்ற நெஞ்சத்தில் பதித்து வணங்கிடும் நின் அன்பர்களின் பாமாலைகளை, நின் தாமரைத் திருவடிகளில் அணிந்து மகிழ்பவளே! பாலையும் நீரையும் பிரித்துப் பார்க்கும் வல்லமை கொண்ட அன்னம் ஒத்தவளே! பாடல்களையும் பாடற்பொருள்களையும் அப்பொருள்கள் தரும் பயன்களான அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கினையும் யான் பெற்றிடவும், அவை என்பால் சேர்ந்திடவும், யான் கல்வியில் உயர்நிலை பெற்றிடவும் நின் கடைக்கண் பார்வையை என்பால் செலுத்துவாயாக.

பாட்டு — செய்யுள்; பொருள் — செய்யுளின் பொருள்; நூலின் பயன் — அறம் பொருள் இன்பம் வீடு அடைதல்; பேடு—பறவை. பாலையும் நீரையும் பிரிக்கும் வல்லமை கொண்ட பறவை — அன்னம்.

8 சொல்விற் பனமும் அவதான
 மும் கவிசொல்ல வல்ல
 நல்வித்தையும் தந்து அடிமைகொள்
 வாய் நளினம் சேர்
 செல்விக்கு அறிதென்று ஒருகால
 மும் சிதையாமை நல்கும்

கல்விப் பெருஞ்செல்வப் பேறே

சகல கலாவல்லியே.

தாயே! எந்த ஒரு கருத்தையும் விளக்க எடுத்துரைக்கும் நல்ல நாவன்மையும், ஒரே பொழுதில் பல்வேறு செயல்களைக் கவனித்து நினைவில் நிறுத்திக் கூறிடும் ஆற்றலான அவதானமும், ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் (வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா) என்ற நான்குவகைக் கவிகளும் பாடும் நல்லாற்றலும், மற்றவர்க்கு உயர் கல்வியை நன்கு கற்பிக்கும் திறமும் அளித்து, அடியேனையும் நின் தொண்டனாக ஏற்றருள வேண்டும். தன் அடியவர்களுக்குத் திருமகள்போல் கல்விச் செல்வத்தை எல்லையற்று வழங்குபவளே! கிடைத்தற்கரியதும், கிடைத்தால் பிறவிகள் தோறும் அழியாது தொடர்ந்து வருவதுமான கல்வியின் பயனாக விளங்கும் கலைக்கடலே! அனைத்துக் கலைகளிலும் வல்லவளே! அருள்வாயாக.

சொல்விற்பனம் — நாவன்மை.

கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகைஅவாய்க் கேளாரும்

வேட்ப மொழிவதாம் சொல்

(643)

அவதானம் — ஒரே பொழுதில் பல்வேறு செயல்களைச் செய்தல். இதனை அஷ்டாவதானம், தசாவதானம் எனவும் கூறுவர்.

கல்வி சொல்லவல்ல நல்வித்தை — கல்வியைக் கற்பிக்கும் பொழுது, அவர் ஆர்வம் குன்றாமல், சோர்வுறாமல் கூறுந்தன்மை. சிதையாது.

ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்கு
ஏழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து.

398

கல்விப் பெருஞ்செல்வம்.

கேடுஇல் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடுஅல்ல மற்றை யவை.

400

9 சொற்கும் பொருட்கும் உயிராம்
மெய்ஞ்ஞானத்தின் தோற்றமென்ன
நிற்கின்ற நின்னை நினைப்பவர்
யார் நிலந்தோய் புழைக்கை
நற்குஞ்சரத்தின் பிடியோடு
அரச அன்ன நடை
கற்கும் பதாம் புயத்தாயே
சகல கலாவல்லியே.

கலைமகளே! நிலம் வரை நீண்டு வளர்ந்துள்ள
துதிக்கையையுடைய பிடியும், அரச அன்னமும்
வெட்கப்படுமாறு நடைபயிலும் திருவடிகளை
உடையாய்! கலைக் கல்வியின் கடலே! உன் இனிய
நல்லருளால் யான் உன்னை உணரும் பேறு
பேற்றேன். சொற்கும் பொருட்கும் உயிராக இருப்பது
உண்மையறிவே! நீயே அவ்வறிவின் உருவமாக
இருப்பவள். இவ்வியல்பு கொண்ட நின்னை அவ்
வுள்ளம் உணரும் ஆற்றல் பெற்றார் யார்? ஒருவரும்
இலர். உன்னை முழுமையாய் யாராலும் நினைத்துக்
காண முடியுமோ! சிந்தையையும் மொழியையும்
கடந்து நிற்பவள் நீ! அன்னையே! அருள்புரிவாயாக!

சொல்லும் பொருளும் என நடமாடும் துணைவருடன்
புல்லும் பரிமணப் பூங்கொடியே! நின் புதுமலர்த்தாள்
அல்லும் பகலும் தொழும் அவர்க்கே அழியா அரசும்
செல்லும் தவநெறியும் சிவலோகமும் சித்திக்குமே.

அபிராமி அந்தாதி

- 10 மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாக
 மேற்பட்ட மன்னருமென்
 பண்கண்ட எவிற பணியச்செய்
 வாய்படைப்போன் முதலாம்
 விண்கண்ட தெய்வம் பல்கோடி உண்டே
 எனும் விளம்பில் உன்போல்
 கண்கண்ட தெய்வம் உளதோ
 சகல கலாவல்லியே.

முழுமுதல் தெய்வமே! படைக்கும் கடவுளாம்
நான்முகன் முதலாகத் தேவர் உலகில் பல
தெய்வங்கள் இருப்பினும், கேட்ட வரங்களைக்
கேட்டவுடன் கைமேல் வழங்கும் தெய்வம் நீயல்லாது
வேறு ஒருவர் இலர். நீயே கண்கண்ட தெய்வம்.
கலைத்தாயே! உன் திருவடிக்கு என் பணிவான
வணக்கங்கள். அனைத்து உலகங்களையும் ஒரு
குடையின் கீழ் ஆட்சி புரியும் பேரரசனும் என்
பாடலைக் கேட்டவுடன், என்னைப் பணிந்து, என்
ஆணைக்குக் கட்டுப்படும் பேரருளை எனக்கு அருள்
புரிவாயாக!

(இப்பாடல் மூலம் முகலாய மன்னரான பாதுஷாவின் அன்பு தனக்குக் கிட்டிடவேண்டும் என்ற விருப்பத்தையும் குறித்ததைக் காண்க.)

மண்கண்ட — உலகம் முழுவதையும். பண் என்றது செய்யுளை. படைப்போன் — நான்முகன்.

குமரகுருபர சுலாமிகள் அருளிய மீனாட்சியம்மை குறம்

ஒரு குறத்தி குறி கூறுவதாக அமையும் பிரபந்தமே குறமென்று கூறப்படும். கலம்பகத்தில் 'குறம்' என்றோர் உறுப்பும் உண்டு.

இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னும் முக்காலமும் திறம்பட உரைப்பதே குறத்திப்பாட்டு என்பது, பன்னிரு பாட்டியற் சூத்திரமாம்.

இவ் இலக்கணம் அமைந்ததாகவே இக்குறம் என்னும் பனுவலும் அமைந்துள்ளது. இப்பனுவலில் இசைப்பாட்டும் கலந்துள்ளது. குறவஞ்சி என்னும் பிரபந்தம் ஒன்றும் குறத்தி குறிகூறும் செய்தியைக் கூறுவதேயாம். எனினும், குறத்தில் குறத்தியின் கூற்று மாத்திரமே இருக்கக் குறவஞ்சியில் வேறுபல கூற்றுகளும் இருக்கும்.

பாட்டுடைத் தலைவனைக் காழுற்ற தலைவி ஒருத்தியைக் கண்டு குறத்தி குறி கூறுவதே மரபாம். இங்குப் பாட்டுடைத் தலைவி மீனாட்சி அம்மை. ஆதலினால் சொக்கலிங்கப் பெருமான் மேல் கருத் திழந்த தலைவியாகக் கூறப்படுகின்றாள். மீனாட்சி அம்மையின் திருப்பெயரும் புகழும் சார்த்து வகையாற் கூறப்படுகின்றன.

காப்பு

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

கார்கொண்ட பொழில் மதுரைக் கர்ப்பூர
வல்லி மணங்கமழும் தெய்வத்
தார்கொண்ட கருங்குழல் அங்கயற்கணா
யகிகுறம் செந்தமிழால் பாட
வார்கொண்ட புகர்முகத்தைங் கரத்தொரு கோட்டு
இரு செவிமும் மதத்து நால்வாய்ப்
போர்கொண்ட கவுள் சிறுகண் சித்தி விநா
யகன் துணைத்தாள் போற்று வாமே.

மேகம் தவழ்கின்ற சோலைகளால் சூழப்பெற்ற
மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் கருப்பூரக்கொடி
யனையாளும் நறுமணம் வீசிடும் தெய்வத்தன்மை
மிகுந்த மாலையை அணிந்த கருங்கூந்தலைப்
பெற்றவளும் அங்கயற்கண்ணி யெனும் நாயகியின்
பெயரால், குறம் எனும் நூலைச் செந்தமிழால்
நுவன்றிடப் புள்ளிகள் கொண்ட முகத்தையும், ஐந்து
கைகளையும், ஒரு கொம் பினையும், இரு செவி
களையும், மும்மதங்களையும், தொங்கும் வாயையும்,
பொந்துபோன்று அமைந்துள்ள கன்னங்களையும்,
சிறிய கண்களையும் உடைய சித்தி விநாயகனின்
திருவருளைப் போற்றுவோம்.

தார்—மாலை; புகர்—புள்ளி; இருகோடுகள்.
ஒன்று ஒடிந்திருக்கும்.

நான்ற வாயும்...

முன்று கண்ணும்

— விநாயகர் அகவல்

ஐந்துகரத்தனை

— திருமூலர்

ஒருகோட்டன்

— சிவஞான சித்தியார்

ஒரு கோட்டு

— காஞ்சிப்புராணம்

ஒங்குமொரு

மருப்பானை

— சிவராத்திரி புராணம்

சிந்து

1. பூ மருவிய பொழில்திகழ் மதுரா
புரிமருவிய அங்கயற்கண் அம்மை
தேமருவிய மதிதவழ் குடுமித்
தென்பொதியக் குறத்தி நான் அம்மே!

அம்மே! நான் மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும்
சோலைகளால் விளங்கப் பெறும் மதுரை மாநகரில்
கோயில் கொண்டுள்ள தெய்வத்தன்மை விளங்கு
வதும், நிலவு தவழும் சிகரங்களைக் கொண்டது
மாகிய பொதியமலையைச் சார்ந்த குறத்தி யாவேன்.
என்று தன் இருப்பிடத்தை முதற்கண் கூறுகின்றாள்.
குடுமி — சிகரம். (இரண்டாம் செய்யுளின் ஈற்றடி)

2. செந்நெல் முத்தும் கன்னல் முத்தும் ஒளி
திகழ் மதுரை அங்கயற்கண் அம்மை
பொன்னு முத்தும் சொரியும் வெள்அருவிப்
பொதிய மலைக்குறத்தி நான் அம்மே!

அம்மே! நான் செந்நெல் தரும் முத்தினாலும்
கரும்பு தரும் முத்தினாலும் ஒளிபெற்று விளங்கிடும்
மதுரை அங்கயற்கண்ணி அம்மையின் பொன்னும்
முத்தும் சொரிகின்ற ஒளிரும் அருவிகளையுடைய
பொதிய மலைக் குறத்தியாவேன்.

கன்னல்—கரும்பு; நெல்லிலும் கரும்பிலும்
முத்துப் பிறக்கும் என்பர்.

அறுசீர்க் கழி நெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்

3. செண்டிருக்கும் வடவரையில் சேலிருக்கும்
அரசிருக்கும் தென்னர் ஈன்ற
கண்டிருக்கும் மதுரமொழிக் கனியிருக்கும்
துவரிதழ் அங்கயற்கண்பாவை
வண்டிருக்கும் நறைக்கமல மலரிருக்கும்
பரிபுரத்தாள் மனத்துள் வைத்துக்
கொண்டிருக்கும் தமிழ்முனிவன் குடியிருக்கும்
பொதியமலைக் குறத்தி நானே.

அம்மே! கரிகாற் சோழன் வடதிசை சென்ற
போது இமயமலையில் தன் செண்டால் அடித்த
அடையாளம் இமயமலையில் இருக்கும். அம்மலை
யில் மீன் இலாஞ்சனையைப் பொறித்து ஆட்சி
புரிந்திடும் (44ஆம் திருப்பாட்டில் வடவரையில் கயல்
எழுது மீனவர்கொன் தனைப் பயந்த என வருவது
காண்க) பாண்டியன் பயந்த கற்கண்டனைய இனிய
மொழியையும், கொவ்வைக் கனி யொத்த செவ்
விதழையும் கொண்டு விளங்கும் அங்கயற் கண்ணி
அம்மையிடத்து, வண்டுகள் மொய்க்கும் தாமரை

மலரன்ன சிலம்பணிந்த மென்மையான அடிகளைத்
தன் மனத்தகத்தே வைத்துப் போற்றிடும் தமிழ்
முனியாம் அகத்தியர் குடிகொண்டு வாழ்ந்திடும்
பொதியமலைக் குறத்தி நான்தான்.

'செண்டு கொண்டு கரி காலனொருகாலி விமயச் சிமய
வால்வரை திரித்தருளி

(கலிங்கத்துப்பரணி 10)

'கயலெழுதிய விமய நெற்றியின்'

(சிலம்பு.17.1)

பரிபுரத்தாள் — சிம்பணிந்த திருவடி-
தமிழ் முனிவன்— அகத்தியன்.

சித்து

4. மங்கை குங்குமக் கொங்கை பங்கயச்
செங்கை அங்கயற் கண்ணினாய் மறைபண்ணினாள்
பங்கனைக்கழல் அங்கனைச்சொக்க
லிங்கனைக்கூடி மேவுவாய் கொல்லிப்பாவையே

கொல்லிப்பாவை அனையாய்! செஞ்சாந்து
அணிந்த நின் மார்பகங்கள், தாமரையைப் போல
சிவந்து விளங்கும் கரங்களும், கயல் மீனொத்த
விழிகளும், மறைகள் போற்றிடும் மீனாட்சி அம்மை
யைத் தம் இடப்பாகமாகக் கொண்டு கழலும் எலும்பு
மாலை அணிந்து விளங்கும் சொக்கேசப்
பெருமானைக் கூடி இன்புறுவாள்.

கொல்லிப்பாவை—மிக அழகிய பெண்ணிற்குக்
கூறப்படும் உவமை. மீன்+அட்சி = மீனட்சி.

அட்சி—கண். மீனைப் போன்ற கண். மீன்தன் குஞ்சுகளைக் காணும் பார்வையாலேயே அவற்றின் அழிபசியைப் போக்குமாம். வயிற்றினை நிரப்பு மாம். அதேபோல் மீன் போன்ற கண்பார்வை கொண்ட மீனாட்சி இமைக்காமல் மக்கள் படும் அல்லலைக் கண்டு அவற்றை மாற்றிட இமைக்காமல் உள்ளாள் என்க.

(வேறு)

5. வஞ்சியே அபரஞ்சியே மடமயிலே வரிக்குயிலே
கொஞ்சியே பழியஞ்சி யாருனைக் கூடுவார் இனியம்மே!

அம்மே! வஞ்சிக்கொடியனையாய்! புட மிட்ட பொன்போல் மிளிர்பவளே! அழகிய மயிலே! இசைக்கும் குயிலே! இனி உன்னைப் பழிக்கு அஞ்சபவரான சொக்கநாதர் கொஞ்சிக் கூடுவர்.

பழி அஞ்சியார் — பழிக்கு அஞ்சபவரான சொக்கேசப் பிரான்.

(வேறு)

6. புழுகாலே தரை மெழுகு பிள்ளை பார்வை
பொற்கோலம் இட்டு நிறை நாழிவையாய்.

அம்மே! நறுமணங்கொண்ட மெழுகால் தரையை மெழுகு; பிள்ளையாரையும் பிடித்து வை; அழகிய கோலமிட்டு, நெல்நிறைந்த நிறைநாழியை வைப்பாயாக.

நிறைநாழி— நெல்லை நிறைத்த நாழி. நாழி — முகத்தலளவைக் குறி.

(வேறு)

7. ஆழிகைதா அழகாரும் அங்கையற்கண் அம்மைபங்கர்
அழகிய சொக்கரருள் புரிவருள் பான்வருவி அம்மே
அம்மே! மோதிரம் அணிந்துள்ள கையை என்
னிடம் நீட்டு: அழகுமிகு அங்கயற்கண் அம்மையை
இடப்பக்கத்தில் கொண்ட அழகிய சொக்கேசர்
உன்னிடம் வந்து அருள்புரிவார்.

ஆழி கையை—மோதிரம் அணிந்துள்ள கையை
'ஆழிக்கை' என்றது ஓசை நோக்கி ஒற்றுமிகவில்லை.

(வேறு)

8. பேசும் என்குறி மோசம் என்றிடில்
ஆர்சொ லும்பரி யாசமே
வாச மென்குழ லாய் சவுந்தர
மாறர் வந்தணை வாரமே.

அம்மே! யான் உனக்குச் சொல்லும் குறி தவறு
என்றால், வேறு எவர் சொன்னாலும் அவை
நகைப்பிற்கு உரியனவேயாம். நறுமணங்கொண்ட
கூந்தலை உடையவளே! சுந்தர பாண்டியனான
சொக்கேசன் உன்னை வந்து கூடுதல் உறுதியே! அமே
— அம்மே. இடைக்குறை.

(வேறு)

9. நங்கை நீ கருதுங்குறி சொல்லவுள்
செங்கை தனைக்கொடு வா எங்கள்
அங்கயற்கண்ணி பங்கர் அருட் சொக்க
லிங்கர் இனி அணைவார் அம்மே.

அம்மே! நங்கையரில் சிறந்து ஒங்குபவளே! நீ எண்ணிடும் குறியைக் கூறுவதற்காக உன் சிவப்பா யுள்ள கையை என்னிடம் நீட்டு. எங்கள் அங்கை யற்கண்ணியின் கேள்வன் அருள் நல்கும் சொக்கேசப்பெருமான், விரைவில் நின்னை அடைந்து கூடுவார்.

(வேறு)

10. தூசும் ஒருகாசும் வை உன் நேசம் வரவே சொல்ல நான் ஈசர்க்கயிலாசர் மதுரேசர் உனைச் சேர்வாரம்மே

அம்மே! அன்போடு ஆடையும் ஒருகாசினை யும் குறி சொல்லும் எனக்கு அன்போடு வழங்கு வாயாக. கயிலையில் உறைபவரும், மதுரையில் கருணையோடு வீற்றுள்ள சொக்கேசப் பெருமான் உன்னைச் சேர்வார். தூசு—ஆடை. நேசம் — அன்பு.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்

11. கைக்குறியின் முகக்குறி நன்று இடத்தெழுந்த
கவுளி நன்று கன்னிமார் வந்து
இக்குறிநன் றென்கின்றார் இடக்கண்ணும்
துடிக்கின்றது இதன்மேல் உண்டோ
பொய்க்குறிய சிறுமருங்குற் பூங்கொடி நீ
அங்கயற்கண் பூவை மாதின்
மெய்க்குறியும் வளைக்குறியும் முலைக்குறியும்
அணிந்தவர் தோள் மேவு வாயே.

கைக்குறியைத் காட்டிலும் முகக்குறி நன்றாய் உள்ளது. இடப்புறம் பல்லி சொல்வதும் நன்றே! ஏழு

தேவகன்னிகைகளும் வந்து இக்குறிகள் 'நன்றாம்' என்கின்றனர். இடக்கண் துடிக்கின்றது. இதனைவிட வேறு நன் நிமித்தங்கள் உண்டோ? இல்லை. பொய்யான சிற்றிடையைக் கொண்ட பூங்கொடி அனையாய்! நீ அங்கயற் கண்ணியாகிய அழகான பெண்ணிற்குள்ள உடற்குறியும், வளையல் குறியும், முலைக்குறியும் பெற்றவரான சொக்கேசரின் தோளைச் சேர்வாய்.

கவுளி நன்று — பல்லி சொல்லல் நல்நிமித்தம் (சகுனம்)

கன்னிமார்—சப்தமாதர். மகளிர்க்கு இடக்கண் துடித்தலும், ஆடவர்க்கு வலக்கண் துடித்தலும் நன்றாம்.

'அறம் தரு சிந்தை என் ஆவி நாயகன்
பிறந்த பார் முழுவதும் தம்பியே பெறத்
துறந்து கான் புகுந்த நாள் வலம் துடித்ததே 34.

நஞ்சு அனையான் வனத்து இழைக்க நண்ணிய
வஞ்சனை நாள் வலம் துடித்த வாய்மையால்
எஞ்சல ஈண்டுதாம் இடம் துடிக்குமால்
அஞ்சல் என்று இரங்குவாய் அடுப்பது யாது என்றாள்
காட்சிப்படலம். 35

(கொச்சகக் கலிப்பா).

12. கடலைக்கும் வெம்மலையாம் கைம்மலையும்
ஆயிரவாய்ப்
படமலைக்கும் அரவரசும் பரித்தருளும் பார்மடந்தை

குடமுலைக்கும் தடமுலையாம்

குலமலைகள் இரண்டெனவும்

வடமலைக்கும் தென்பொதியும் மலயமலை என்மலையே

மதத்தால் வெறிகொண்டு கொடிய மலை போன்ற திசையானைகள் எட்டினையும், ஆயிரம் தலைகளைக் கொண்டு பெரும் படங்களோடு விரித்தாடிடும் அரவுகளின் அரசனான (நாகராஜன் என்ற வடசொல்லிற்கு அழகென தமிழ்ச்சொல் அரவரசன்) பாம்பையும் தாங்கிக் காக்கும் நில மகளின் குடத்தைப் போன்ற பெரிய தனங்களாம் சிறந்த மலைகள் இரண்டு எனத் தக்க இமய மலைக்கும் அழகான பொதியமலையே என் மலையாம்.

‘அரவரசும் பரிசித்தருளும் பார்மடந்தை’ என்பது ‘அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்’ என்ற குறட்கருத்தை உட்கொண்டது.

கடல் அலைக்கும் கைம்மலையும்— திக்யங்களும் பரிசித்தருளும் — தாங்குகின்ற. குடத்தை அலைக்கும் — குடம் ஒத்த நகில்கள்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

13. திங்கள்முடி சூடுமலை தென்றல் விளையாடுமலை தங்குபுயல் சூழுமலை தமிழ் முனிவன் வாழுமலை அங்கயற்கண் அம்மைதிரு அருள் சுரந்து பொழிவதெனப் பொங்கருவி தூங்குமலை பொதியமலை எம்மலையே!

திங்களைத் தங்களின் முடியில் சூடி விளங்குவதும், தென்றல் தவழ்ந்து விளையாடுவதும், நீர்

கொண்ட மேகம் சூழ்ந்திருப்பதும், தமிழ்ப் பெரு முனிவரான அகத்தியர் வாழ்வதும், அங் கயற்கண் அம்மையின் திருவருள் பெருகிப் பொங்கி வழிவது போல் இடைவிடாது பொங்கியெழும் அருவி பொழிந்திடும் பொதிய மலையே யான் வாழும் மலையாகும்.

புயல்—மேகம். ‘கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு — புகழ்க்கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு’ என்பது போல் ‘தமிழ்முனிவன் வாழும் மலை’ என்றார்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்

14. கன்ன மதம்பெய்து உறங்குகொலைக்
களிறு கிடந்து பிளறுமலை
தென்னந் தமிழும் பசங்குழவித்
தென்றல் கொழுந்தும் திளைக்குமலை
அன்னம் பயிலும் பொழிற்கூடல்
அலறங் கூந்தல் பிடியாண்ட
பொன்னங் குடுமித் தடஞ்சாரல்
பொதிய மலையென் மலையம்மே.

அம்மே! காதுகளினின்று மதநீர் பொழிந்திட உறங்கிடும் பகையைக் கொல்லவல்ல களிறு படுத்திருந்து பிளிறும் மலை; அழகுடன் இனிமையும் கொண்ட தமிழ், இனிய இளந்தென்றலாய் இளங் குழவியாகித் தவழ்ந்திடும் மலை; அன்னம் நடை பயின்றிடும் சோலைகளையுடைய மதுரையில், கருமணல் அன்ன அழகான கூந்தலையுடைய பிடி போன்ற மீனாட்சி அம்மை ஆட்சி நடத்திடும்

பொன்போன்ற அழகிய முகடுகளையும், அகன்று விரிந்து பரந்த சாரல்களையும் உடையது எங்கள் பொதியமலையாம்.

கன்னம் — காது. களிற்று—ஆண்யானை. பிடி—பெண்யானை.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

15. மந்த மாருதம் வளரும் மலை எங்கள் மலையே
வடகலை தென்கலை பயிலும்மலை எங்கள்மலையே
கந்தவேள் விளையாடும் மலை எங்கள் மலையே
கனக நவமணி விளையும் மலை எங்கள் மலையே
.....
.....

இந்த மாநிலம் புரக்கும் அங்கயற்கண் அம்மை

இன்பமுறும் தென்பொதிய மலை எங்கள் மலையே

இச்செய்யுளின் முன்றாம் அடி அழிந்து போனது. இளந்தென்றலானது உலவிடும் மலை; வடமொழியும் தென்மொழியும் பயின்றிடும்; கந்தவேள் விளையாடிடும் சிறப்புக் கொண்டது: பொன் முதலான ஒன்பது மணி வகைகள் விளைந்திடும் பெற்றியது; இம்மாநிலத்தை அருளால் காக்கும் அங்கயற்கண்ணம்மையால் இன்பம் அடைந்திடும் பொதிய மலையே எங்கள் மலையாம்.

மந்தமாருதம் — தென்றல். வடகலை—வடமொழி.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

16. சிங்கமும் வெங்களிறுமுடன் விளையாடும் ஒருபால்
 சினப்புலியும் மடப்பிணையும் திளைத்திடும்
 அங்கொரு பால்
 வெங்கரடி மரையினொடும் விளையாடும் ஒருபால்
 விட அரவும் மடயிலும்விருந்தயரும் ஒருபால்
 அங்கணமர் நிலம்கவிக்கும் வெண்கவிகை நிழற்கீழ்
 அம்பொன்முடி சூடும் எங்கள் அபிடேகவல்லி
 செங்கமலப் பதம்பரவும் கும்பமுனி பயிலும்
 தென்பொதிய மலைகாண் மற்றெங்கள் மலை
 அம்மே.

அம்மே! அழகியதும் நீண்டகன்ற நிலப்பரப்பைத்
 தம் நிழலால் போர்த்திக் கொண்டிருப்பதும்,
 வெண்கொற்றக் குடையின் நிழற்கீழ் அழகிய பொன்
 முடிசூடி நல்லாட்சி செய்யும் எங்கள் மீனாட்சி
 யம்மையின் செந்தாமரையை யொத்த அடிகளைப்
 போற்றிடும் தமிழ் அகத்திய முனிவர் தங்கி வாழும்
 பொதியமலையே எங்கள் மலையாம். அம்மையின்
 சிறப்பினைக் கேள். ஒருபுறத்தே சிங்கமும் கொடிய
 களிறும் சேர்ந்து விளையாடும்; சினங்கொண்ட
 புலியும் மென்மைத் தன்மை கொண்ட 'மானும்
 ஒருபுறத்தில் திளைத்துக் களித்திடும்; கொடிய கரடி,
 மரை என்னும் மானுடன் சேர்ந்து ஒரு பக்கவில்
 விளையாட்டுக் கொள்ளும்; நஞ்சுகொண்ட அரவும்
 இளமைத் தன்மை கொண்ட அழகான மயிலும்
 ஒருபுறத்தே விருந்துண்ணும்.

பிணை — பெண்மான். மரை — ஒருவகை
 விலங்கு . கும்பமுனி — அகத்தியர்.

(ஆறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

17. கச்சைப் பொருது மதர்த் தெழுந்து
 கதிர்த்துப் பணைத்த மணிக்கொங்கைப்
 பச்சைப் பசங்கொம்பு அங்கயற்கண்
 பாவை பயந்த ஆறிருதோள்
 செச்சைப் படலை நறுங்குஞ்சீச்
 சிறுவன் தனக்குப் பெருந்தடங்கண்
 கொச்சைச் சிறுமி தனைக் கொடுத்த
 குறவர் குலம் எம் குலம் அம்மே.

அம்மே! கச்சை என்னும் மேலாடையில்
 அடங்கப் பெறாது செழித்து, நிமிர்ந்து, பருத்து
 வளர்ந்த அழகிய தனங்களையுடைய பச்சைப்பசங்
 கொடியாளாகிய அங்கயற் கண்ணம்மை ஈன்
 றெடுத்த, பன்னிருதோள்களையும் வெட்சிமாலை
 சூடியும் மணங்கொண்ட குடுமியையு முடைய
 சிறுவனான முருகவேளுக்குப் பெரியதும் அகன்று
 விளங்கிடும் கண்களையுடையவளுமான மழலைச்
 சிறுமியாம் வள்ளியை மணம் செய்து கொடுத்த
 குறவர் குலம் எம் குலமே யாம்.

செச்சைப்படலை — வெட்சி மாலையுடைய.
 சிறுவன் — முருகன். சிறுமி — வள்ளி.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

18. கொழுங்கொடியின் விழுந்தவள்ளிக் கிழங்கு
 கல்லி எடுப்போம்
 குறிஞ்சிமலர் தெரிந்துமுல்லைக் கொடியில்
 வைத்துத் தொடுப்போம்

பழம்பிழிந்த கொழும்புசாரும் தேறலும்வாய் மடுப்போம்
 பசுந்தழையும் மரவுரியும் இசைந்திடவே உடுப்போம்
 செழுந்தினையும் நறுந்தேனும் விருந்தருந்தக் கொடுப்போம்
 சினவேங்கைப் புலித்தோலின் பாயலின்கண் படுப்போம்
 எழுந்துகயற் கணிகாலில் விழுந்துவினை கெடுப்போம்
 எங்களுக்குக் குடிக்கடுத்த இயல்பிதுகாண் அம்மே.

அம்மே! வளமிகுந்த கொடியின் ஆழத்தில்
 புதைந்து கிடக்கும் வள்ளிக் கிழங்கைத் தோண்டி
 எடுப்போம். குறிஞ்சி மலரைத்தேடியெடுத்து,
 முல்லைக்கொடியை நாராகக் கொண்டு மலர்களைத்
 தொடுப்போம். பழங்களைப் பிழிவதால் கிடைத்திடும்
 வளமான சாற்றோடு தேனையும் கலந்து அருந்து
 வோம். பசுந்தழைகளால் அமைக்கப்படும் ஆடையெ
 யும், மரப்பட்டையால் செய்யப்பட்ட ஆடையையும்
 விருப்போடு அணிவோம். நன்கு விளைந்த தினையின்
 மாவுடன் இன்சுவை கொண்ட தேனைக் கலந்து,
 வந்த விருந்தினருக்குக் கொடுப்போம். சீற்றம்
 கொண்ட வேங்கைப்புலியின் தோலினால் அமைந்த
 படுக்கையில் படுத்துறங்குவோம். காலையில் எழுந்து
 அங்கயற்கண்ணியின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து
 தீவினையை ஒழிப்போம். இவையே எங்களின்
 குறக்குடியினர்க்கு அமைந்துள்ள பண்புகளாம்.

விழுந்த—தாழ உண்டான; கல்லி — நோண்டி;
 தேறல் — தேன்; விருந்து — விருந்தினர்; பாயல் —
 படுக்கை; வினை — பாவம்.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

19. புல் வாயின் பார்வையெவெம்பு லிப்பார்வை இணங்கும்
புதுத்தினைகல் லுரற்பாறை முன்றில்தொறும் உணங்கும்
கல்விடரில் வரிவேங்கை கடமானோடு உறங்கும்
கருமலையில் வெள்ளருவி கறங்கிவழிந்து இறங்கும்
சில்வலையும் பல்வாரும் முன்றிறப்பில் தூங்கும்
சிறுதுடியும் பெருமுரசும் திசைதொறும்நின் றேங்கும்
கொல்லையின்மான் பிணையும்இளம் பிடியும்விளை யாடும்
குறிச்சிஎங்கள் குறச்சாதி குடியிருப்பது அம்மே.

புல்வாய் என்னும் மானின் பார்வையோடு
வெம்புலியின் பார்வை இணங்கியிருக்கும்புதிதாக
விளைந்த தினையை இடிப்பதற்குரிய கல்லுரல்
பாறையின் முகப்புகள் தோறும் காய்ந்திடும் கற்
குகையில், உடலில் வரிகள் கொண்ட புலி, காட்டு
மானோடு சேர்ந்துஉறங்கும். கருமையான மலையில்
வெண்ணிற அருவியின் ஒலியோடு நீர் ஒழுகும். சில
வகைகளும் பலவார்களும் குடிசைகளின் முன்
வளையில் தொங்கும். சிறிதான துடிப்பறையும்,
பெரிய முரசும் திசைகள் தோறும் தொடர்ந்து
ஒலித்திடும். வீட்டின் பின்புறத்தில் பெண்மானும்
இளைய பிடியும் சேர்ந்து விளையாடும். இத்தகைய
குறிச்சியானது எங்களின் குறச்சாதியினர் குடி
யிருக்கும் குடியிருப்புகளாம்.

புல்வாயின் பார்வை — மானாகிய பார்வை
மிருகம் விலங்குகளைப் பிடிப்பதற்காகக் குறவர்
களால் வளர்த்துப் பழக்கப்படும் மிருகம்; இது தீபகம்
எனவும் வழங்கும் உணங்கும் — காயும்; கல்விடர்

— மலைக்குகை; கடமான் — யானை; கறங்கி — ஒலித்து; இறப்பு — வீட்டின் தாழ் வாரத்தின் முன்புறம் கம்பத்தின் மேலுள்ள உறுப்பு; ஏங்கும் — முழங்கும்; குறிச்சி — குறிஞ்சி நிலத்து ஊர்.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

20. வெள்ளிமலைக் குறவன்மகன் பழனிமலைக்
குறவன்எங்கள் வீட்டில் கொண்ட
வள்ளிதனக் கேகுறவர் மலையாட்சி
சீதனமா வழங்கி னாரால்
பிள்ளைதனக் கெண்ணெயிலை அரைக்குமொரு
துணியிலைஎன் பிறகே வந்த
கள்ளிதனைக் கொண்டஅன்றே குறவனுக்கும்
எனக்கும்இலை கஞ்சி தானே.

வெள்ளிப்பனிமலைக்கு உரியோனான சிவனா
ரின் மகனான பழனிமலை முருகப்பெருமான், எங்கள்
குடும்பத்தில் பிறந்த வள்ளியைத் திருமணம் செய்து
கொண்டமைக்காகக் குறவர்களாகிய நாங்கள்
மலையாட்சியை அவருக்குச் சீதனப் பொருளாக
நல்கினோம். இத்தகு வளம் மிகுந்த எங்கள் குடியில்
வந்த என் பிள்ளைக்குத் தேய்க்க எண்ணெய் இல்லை;
இடுப்பில் கட்ட ஒரு துணியும் இல்லை. எனக்குப்
பின்னே வந்த கன்னியைக் கொண்டது முதலே என்
கேள்வனான குறவனுக்கும் எனக்கும் குடிக்கக்கூடக்
கஞ்சி இல்லை.

சீதனம்—மகளுக்குப் பெற்றோர் தரும் அன்பு
ளிப்புப் பொருள். இறைவன் மகனுக்கே மலை

யாட்சி தந்தவர்கள் நாங்கள். பின்னர் என் கணவன் மற்றொரு பெண்ணை மணந்து கொண்டான். அவளிடம் மோகம் கொண்டான். அவள் பேச்சுக்குத் தலை ஆட்டினான். ஆதலால் இப்போது என் மகள் தலைக்கு எண்ணெய் இல்லை: கட்டத்துணி இல்லை; எனக்குப் பசிக்குக்கூடக் கஞ்சி இல்லை.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

21. கூடல்புன வாயில்கொடுங் குன்றுபரங் குன்று
 குற்றாலம் ஆப்பனூர் பூவணம்நெல் வேலி
 ஏடகம்ஆ டானைதிருக் கானப்பேர் சுழியல்
 இராமேசம் திருப்புத்தூர் இவைமுதலாம் தலங்கள்
 நாடியெங்கள் அங்கயற்கண் ஆண்டதமிழ்ப் பாண்டி
 நன்னாடும் பிறநாடும் என்நாட தாகக்
 காடுமலை யும்திரிந்து குறிசொல்லிக் காலம்
 கழித்தேன்என் குறவனுக்கும் கஞ்சி வாரா தம்மே.
 பாண்டி நாட்டுத் தேவாரத் தலங்கள் பதி
 நான்கினையும் கூறுகின்றார்.

அம்மே! என் கணவனாகிய குறவனுக்குக் கஞ்சி கூட வைத்து ஊற்றாமல் கூடல் நகராம் மதுரை, திருப்புனவாயில், கொடுங்குன்றம் (பிரான் மலை), திருப்பரங்குன்றம், குற்றாலம், ஆப்பனூர், திருப்பூவணம், திருநெல்வேலி, திருவேடகம், திருவாடானை, கானப்பேர் (காளையார்கோயில்), திருச்சுழியல், இராமேசுவரம், திருப்புத்தூர் (திருப்பத்தூர்) ஆகிய இடங்களிலுள்ள திருக்கோயில்களுக்குச் சென்று இறைவனையும், மீனாட்சி அம்மை ஆண்ட

தமிழ்மொழியைப் போற்றும் பாண்டி நாட்டையும் பிற, நாடுகளையும் எங்கள் நாடுகளாக்கருதிக் காடும் மலையும் அலைந்து திரிந்து, குறிகூறிக் காலத்தைக் கழித்து வந்தேன்.

கொடுங்குன்று — பிரான்மலை. குறவன் என்றது தன் கணவனை.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

22. பொற்றொடி வள்ளிக்கிளைய பூங்கொடி என்பாட்டி.
பூமகள் மாயவன் மார்பில்

பொலிவளென்று சொன்னாள்
மற்றவள் பெண்களில் எங்கள் பெரியதாய் கலைமான்
மலரயனார் திருநாவில் வாழ்வளென்று சொன்னாள்
பெற்ற எங்கள் நற்றாயும் சுந்தரி இந்திரன் தோள்
பெறும் என்றாள் பின் எங்கள் சிறியதாய் அம்மே
சொற்றகுறிக்கு அளவிலை எம் கன்னிமார் அறியச்
சொன்னேன் பொய்அல நாங்கள்

சொன்னது சொன்னதுவே.

அம்மே! பொன்னால் ஆகிய வளையல்களை அணிந்த வள்ளிக்கு இளையவளான பூங்கொடி என்னும் என் பாட்டி திருமகள், திருமால் மார்பில் உறைவாள் எனக் குறி சொன்னாள்; எங்களின் பெரியதாய் கலைமகள், தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனின் வளங்கொண்ட நாவில் குடியிருப்பாள் எனக் குறி கூறினாள்; எங்களை ஈன்றதாய் இந்திரனின் தோளை இந்திராணி அணைவாள் என அறிவித்தாள்; பின்னர் எங்கள்

சிறியதாய் (சின்னம்மை) கூறிய குறிகளுக்கு அளவு இல்லை. இச்செய்தியைக் கன்னிமார் அறிய அறிவித்தேன்; பொய் புகலவில்லை. நாங்கள் நவில்பவையாவும் மெய்யே. நாங்கள் கூறியது கூறியபடி நடக்கும்.

பூமகள்—திருமகள். ‘அவள்’ என்றது தன் பாட்டியை. மலைமான் — சரசுவதி; சுந்தரி — இந்திராணி.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

23. முன்னொருநாள் அம்மைதடா தகைபிறந்த நாளின்
 முகக்குறிகண்டு இவளுலகம் முழுதாளும்
 என்றேன்
 பின்னொருநாள் கைக்குறிபார்த்து அம்மை
 உனக்கு எங்கள்
 பிஞ்ஞகர்தாம் மணவாளப் பிள்ளையென்று
 சொன்னேன்
 அன்னையவள் மெய்க்குறிகள் அனைத்தும் பார்த்து
 உனக்கோர் ஆண்பிள்ளை உண்டுபிறந்து
 அரசாளும் என்றேன்
 சொன்னகுறி எல்லாம்என் சொற்படியே பலிக்கும்
 தொகுத்து நீ நினைத்தகுறி இனிசொலக்கேள்
 அம்மே.

அம்மே! பண்டு தடாதகைக் பிராட்டியார் பிறந்த நாளில், அவளின் முகக்குறி கண்டு, ‘இவள் உலகம் முழுவதும் ஆட்சிபுரிவாள்’ எனக் குறி கூறினேன். அதன்பின் அவள் கைக்குறிகண்டு, ‘அம்மே! உன்னை எங்கள் சிவனே மணப்பான்’ என்றும், பின்னர்

அவளின் மெய்க்குறிகள் அனைத்தையும் பார்த்து, 'உனக்கோர் ஆண் மகன் பிறப்பான்; அவன் உலகை ஆள்வான்' என நான் நவின்ற குறிகள் யாவும், யான் கூறியபடியே நடந்தன. எனவே, உனக்கு நான் உரைக்கும் குறியும் குறித்தபடி நிகழும். நீ நினைத்த யாவற்றையும் நான் கூறுவேன் கேள்.

பிஞ்ஞகர் — சிவன்.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

24. ஒருகாலம் கஞ்சியும்தன் குஞ்சுதலைக்கு
எண்ணையும்ஓர் உடுப்பும் ஈந்தால்
பொருகால வேல்கண்ணாய் மனத்து நீ
நினைத்தஎல்லாம் புகல்வன் கண்டாய்
வருகாலம் நிகழ்காலம் கழிகாலம்
மூன்றும்ஒக்க வகுத்துப் பார்த்துத்
தருங்காலம் தெரிந்துஉரைப்பது எளிதன்று
எங்கள்குறச் சாதிக்கு அம்மே.

அம்மே! தாக்குவதற்கு வரும் கொடிய வேல் போன்ற கண்களையுடையவளே! ஒருவேளை உணவிற்காகக் கஞ்சியும், என் சிறிய தலைக்கு எண்ணெயும் உடுக்க ஓர் உடையும் தந்தால், நீ மனத்தில் நினைத்தவற்றை அனைத்தையும் கூறுவேன். எதிர்காலம், நிகழ்காலம், கழிந்தகாலம் ஆகிய மூன்று காலங்களையும் தெளிவாக நன்கு ஆராய்ந்து கூறுவேன். நன்மை தருகின்ற காலத்தை அறிந்து உரைப்பது எங்கள் குறச்சாதிக்கு எளியதே! அரியது அன்று.

ஒருகாலம் கஞ்சி — ஒரு வேளைக்கு ஆகும் கஞ்சி.
என் குஞ்சி — என் சிறிய.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

25. குங்குமம் சந்தனக் குழம்பிற்கு ஷைத்துத் தரைமெழுகிக்
கோலமிட்டுக் குங்குலியக் கொழும்புகையும்காட்டிக்
செங்கனக நவமணிகள் திசை நான்கும் பரப்பித்
தென்மேலை மூலைகளில் பிள்ளையார் வைத்துப்
பொங்கு நறுமலர் அறுகோடு ஐங்கரர்க்குச் சாத்திப்
புழுகு நெய் வார்த்திடு விளக்கு நறைநாழி வைத்து
மங்கையருக்கு அரசி எங்கள் அங்கயற்கண் அமுதை
மனத்துள் வைத்து நினைத்தகுறி
இனிச் சொல்லக்கேள் அம்மே.

அம்மே! சிவப்புச் சாந்தைச் சந்தனக் குழம்பில்
குழைத்துத் தரையை மெழுகிக் கோலமிட்டுக்
குங்குலியப் பொடியைக் கனலில் இட்டு நறுமணப்
புகையை அனைத்துப் பக்கங்களிலும் காட்டி, சிறந்த
பொன் போன்ற நவமணிகளை நான்கு திசைகளிலும்
காட்டி, தென்மேற்கு மூலையில் பிள்ளையாரை
அமைத்து, நல்ல மணங்கொண்ட பூக்களை அறுகம்
புல்லுடன் அப்பிள்ளையார்க்குச் சாத்தி, புனுகும்
நெய்யும் கலந்து திருவிளக்கினை யேற்றி, நிறைநாழி
நெல் வைத்துப் பெண்களின் அரசியாய் விளங்கும்
அங்கயற்கண் அம்மையை மனத்தினுள் இருத்தி, நீ
நினைத்ததை நான் குறியாகச் சொல்லக் கேட்பாய்.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

26. முந்நாழி முச்சிறங்கை நெல்அளந்து கொடுவர
முறத்தில் ஒருபடி நெல்லை முன்னேவை அம்மே
இந்நாழி நெல்லையும் முக்கூறு செய்தோர் கூற்றை
இரட்டைபட எண்ணின போது ஒற்றை பட்டதம்மே
உன்னாமுன் வேள்விமலைப் பிள்ளையார்
வந்து உதித்தார்

உனக்கினி யெண்ணின கருமம்

இமைப்பினில் கைகூடும்

என்னாணை எங்கள் குலக்கன்னிமார் அறிய

எக்குறிதப்பினும் தப்பாது இக்குறிகாண் அம்மே.

அம்மே! மூன்று நாழி மூன்று கை நெல்லை
அளந்துவா; முறத்தில் ஒருபடி நெல்லைக்கொண்டு
வந்து முன் வை: இந்த ஒரு நாழி நெல்லை முக்
கூறாகப் பிரி; ஒரு பங்கு நெல்லை இரண்டாக்கி
இறுதியில் எண்ணியபோது ஒற்றைப் படையாய்
வந்தது; நினைக்கும் முன் வேள்வி மலைப்பிள்ளை
யார் வந்து தோன்றினார்.

இனி நீ நினைத்த காரியம் நொடிப் பொழுதில்
நிறைவேறும். என்மீது ஆணை. எங்கள் குல
வர்க்கத்தார் வழிபடும் கன்னிமார் அறிய, எக்குறி
தப்பினும் என் குறியான இக்குறி தப்பாது
என்பதனை அறிவாயாக.

இறங்கை — சிறு அங்கை என்பதன் மருஉ.
உள்ளங்கையளவு.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

27. நெல்லளந் திட்ட போது

நிமித்தநன்று இடத்தெ முந்த
பல்லியும் வரத்தே சொல்லும்
பத்தினிப் பெண்கள் வாயால்
சொல்லிய வாய்ச்சொல் அன்றித்
தும்மலும் நல்லதே காண்
அவ்வதுகிளை கூட்டும் புற்று

ஆந்தைவீச்சு அழகிது அம்மே.

அம்மே! நெல்லை அளந்தபோது நிமித்தம் நன்று. இடப்பக்கமிருந்து பல்லியும் நன்மை நிகழ்வதைச் சொல்லும். பத்தினிப் பெண்டிர் தங்கள் வாயால் சொல்லிய சொற்களே அன்றித் தும்மிய தும்மலும் நன்மைக்கேயாம்; இவையன்றித் தன் இனத்தை அழைத்திடும் புற்றின் மேல் வாழும் ஆந்தையின் அலறல் ஒலியும் நன்மை பயப்பதேயாம்.

வரத்தே — வரவையே. வாய்சொல் — இதனை விரிச்சி என்பர்.

பண்டு தும்மல் நன்மை உணர்த்திற்று. இன்று எதிரிடை அதேபோல் ஆந்தை அலறல் ஒலியுமாம்.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

28. கொண்டுவா அம்மேகை கொண்டுவா அம்மே

கொழுங்கனக நவமணிகள் அளளத்திடும் உன்கையே
வண்டுகலா மலர்கொய்ய வருத்திடும் உன்கையே
வருந்தினர்க்கு நவநிதியும் சொரித்திடும் உன்கையே

புண்டரிகம் பூத்தழகு பொலிந்திடும் உன்கையே

புழுருறு நெய்ச் சொக்கர் புயம் தழுவி விடும் உன்கையே
அண்டர் தம் நாயகி எங்கள் மதுரை நாயகியை

அங்கயற்கண் நாயகியைக் கும்பிடும் உன்கையே.

அம்மே! உன் கையைத் தருவாயாக. அழகான பொன் முதலான ஒன்பது நவமணிகளையும் அள்ளி மகிழ்ந்திடும் உன்கை; வண்டுகள் மொய்த்திடும் மலர்களைக் கொய்திட வருந்தும் உன் மென்மையான கைகள்; வருத்தத்துடன் வந்தார்க்கு ஒன்பான் மணிகளையும் அள்ளி வழங்குவது உன்கை; தாமரை போல் பூத்துவிளங்கும் உன் அழகிய கை: புனுகும் நெய்யும் கலந்து மணம் வீசும்.

சொக்கேசர் தோளைத் தழுவி இன்புறுவதும் உன் கை; தேவர்களுக்குத் தலைவியாகிய எங்களின், மதுரைத் தலைவியாம் மீனாட்சியம்மையைக் கும்பிட்டு வணங்குவதும் உன் கையே. அளைந்திடும் — பயின்றிடும்.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

29. அம்மே நின்செங்கையை நின்கொங்கையில் வைத்துதான்

அபிடேகச் சொக்கருளை அணைவரென்ற குறிகான்
இம்மேவைத் திகையினிற்கை எடுத்ததுவும் அவர்தாம்

இன்றந்திப் பொழுதினில் வந்து எய்துவரென்றது காண்
கைம்மேல் கைகட்டியதும் தப்பாமல் உனக்குக்

கைகூடும் நீதினைத்த காரியம் என்றது காண்
செம்மேனி மணியிறிற் கை வைத்தது இனி ந

சிறுவர் பதினறுவரையும் பெறுவை யென்றதம்மே

அம்மே! உன் சிவந்த கையை உன் தனத்தில் வைத்தாய்; இது வழிபாட்டிற்குரிய சொக்கேசர் உன்னை வந்து கூடுவார் என்பதை அறிவித்த

குறியாம். மேற்குத்திசை நோக்கி நீ கையைத் தூக்கி னாய், இது சொக்கர் இன்று மாலைப் பொழுதில் வந்து சேர்வார் என்பதற்கும் அறி குறியாம்; உன் கைமேல் கையைக் கட்டிக் கொண்டது.

நீ நினைத்த காரியம் உறுதியாய் உனக்குக் கிடும் என்பதற்கு அறிகுறி. உன் சிவந்த உடலில் அழகிய வயிற்றில் நீ கையை வைத்தது, இனிப் பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்வாய் என்ப தனைக் காட்டுகிறது. இதனை நீ அறிவாயாக. அபிடேகச் சொக்கர்—முடியை அணிந்த சொக்கர்; கொங்கைக்குக் கிரீடத்தை உவமை கூறல் மரபு. எனவே, இங்ஙனம் கூறினான். மேலைத்திசை — மேற்குத் திசை. பதினாறுவரைப் பெறல்—பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு பெறல்.

சகல செல்வங்களும் தரும் இமய கிரிராச
தனையை மாதேவி நினைந்
சத்யமாய் நித்ய முள்ளத்தில் துதிக்கும் உத்
தமருக்கு இரங்கி மிகவும்
அகில மதில் நோயின்மை கல்விதன தானியம்
அழகு புகழ் பெருமை இளமை
அறிவு சந்தானம் வலி துணிவு வாழ்நாள் வெற்றி
ஆகுநல்லாழ் நுகர்ச்சி
தொகைதரும் பதினாறு பேறும் தந்தருளிநீ
சுகானந்த வாழ் வளிப்பாய்
சுகிர்த குணசாலி பரிபாலி அநுகூலி திரி
சூலி மங்கள விசாலி

மகவுநான் நீதாய் அளிக்கொணாதோ மகிமை

வளர்திருக்கடலூரில் வாழ்

வாமி சுபநேமி புகழ்நாமி சிவகாமிமகிழ்

வாமி அபிராமி உமையே.

அபிராமி பட்டர்.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

30. அங்கைத் தலத்துத் தனரேகை

அளவில் செல்வம் தரும் உனது

செங்கைத் துடி தென் மதுரேசர்

செம்பொற் புயத்தில் சேர்க்குமாவ்

இங்கிப் படிபுத் திரரேகை

எவர்க்கும் இலை இப்படி தோளில்

தங்கும் மறு அங்கயற்கணம்மை

தன்னோ டிருக்கத் தரும்அம்மே.

அம்மே! நின் அழகிய கையிலுள்ள செல்வ ரேகை, அளவற்ற செல்வம் கிட்டும் என்பதைக் குறிக்கின்றது. உன் சிவந்த கையின் துடிப்பு, அழகிய சொக்கேசரின் சிவந்த பொன் போன்ற தோள் களை அணைவாய் என்பதனைக் காட்டுகின்றது. இப் புத்திர ரேகையும் நீ பலமக்களைப் பெறுவாய் என்பதை உணர்த்துகின்றது. உன் கைபோல் எவர்க்கும் இல்லை. நின் தோளில் இலங்கிடும் மச்சம் மீனாட்சியம்மையுடன் நீ இருக்கும் பேற்றை உணர்த்துகிறது.

மது — மச்சம்.

சிந்து

31. பொன்பொதியும் துகிலென வெண்
புயலொடு தண்பனி மூடும்
தென்பொதிய மலையாட்டி
பேரைச் சொல்லாய் பாட நான்.

பொன்னைப் பொதிந்து வைத்த வெண்பட்டுத்
துணி போன்ற வெண்மை கொண்ட மேகத்துடன்,
குளிர்ந்த பனிமூடிக்கிடக்கும் பொதிய மலையை
ஆண்டிடும் பெருமகனாரின் பெயரை நான்
பாடிடப் புகல்வாயாக.

புயலும் பனியும் துகிலுக்கு உவமை. மலை
யாட்டி — மலைக்கு உரியவள்.

32. பலநதிகள் புணர்ந்த நதி
பதியை அணையாக வைகைக்
குலநதித்தண் டுறைச் செல்வி
பேரைச் சொல்லாய் பாட நான்.

பல நதிகள் கூடுவதும் கடலில் கலக்காததுமான
வையை ஆற்றையும், குளிர்ந்த நீர்த்துறைகளையு
முடைய செல்வியின் பெயரை நான் பாடுவதற்காகச்
சொல்வாயாக.

நதிபதி — கடல். 'திருவாத லுரடிகள் புராண
முடையாரும், பரஞ்சோதி முனிவரும் வையை நதி
கடலோடு கலக்கவில்லையென்று கூறுவர். அது
பாம்பாற்றுக் காலோடு கலந்து கடலிற் புக்கதென்று
தக்கயாகப் பரணி 212 ஆந்தாழிசை உரையில்,
அவ்வுரையாசிரியர் எழுதுவர்' (திரு. உ.வே.சா.
ஐயரவர்கள்)

33. அன்பாண்டு கல்வலிதென்று
அவ்வைபாடிய எங்கள்
தென்பாண்டி நாட்டாடன்
பேரைச் சொல்லாய் பாட நான்.

அன்புகொண்டு 'கல்வலிது' என்று ஓளவையார்
பாடிய பாடலைக் கொண்ட எங்கள் தென்பாண்டி
நாட்டு அரசியின் பெயரை நான் பாடிடக் கூறுவாயாக.

அன்பு ஆண்டு—அன்பை மேற்கொண்டு. கல்வலி
தென்று ஓளவையார் பாடிய பகுதி, 'பஞ்சவன்றன்
நான்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது' (தனிப்பாடல்)

34. பொன்மாடம் சூழ்ந்தகரும்
புயல் அமலன் போர்வைநிகர்
பன்மாடக் கூடலான்
பேரைச் சொல்லாய் பாட நான்.

பொன் மாடத்தினைச் சூழ்ந்தமேகம், சொக்
கேசர் போர்த்திய யானையுரித்த போர்வைபோல
விளங்கும் மதுரையில் வீற்றிருக்கும் இறைவியின்
பெயரை நான் பாடக் கூறுவாயாக. போர்வை —
யானைத் தோலாகிய போர்வை.

35. எண்திசைக்கும் வேம்பாய்எம்
இறைவர்க்குக் கரும்பாகும்
வண்டிசைக்கும் தாரினான்
பேரைச் சொல்லாய் பாட நான்.

எண்திசையில் உள்ளவர்களுக்கும் வேம்பாக
இருந்த எம் இறைவன், கரும்பாக இருக்கும்
வண்டுகள் பாடும் மாலை அணிந்தவரின் பெயரை
நான் பாடக் கூறுவாயாக.

36. தினவட்டம் இடும்பருதித்
திண்பரிமண் பரியாக்கும்
கனவட்டம் வம்பரியாள்
பேரைச் சொல்லாய் பாட நான்.

நித்தமும் வானில் வட்டமிடும் கதிரோனின்
வரிய குதிரைகளை மண் குதிரைகள் என்று எண்
ணும்படி தூசி பறக்க விரைந்திடும் கனவட்டம்
என்னும் தாவும் குதிரையை உடைய பாண்டி
மாதேவியரின் பெயரை நான் பாடிடக் கூறுவாயாக.

கனவட்டம் என்பது பாண்டிய அரசர்க்குரிய
குதிரை. அது தன் கால் தூசியால் சூரியனின் குதிரை
யாகிய விண்பரியை மூடி, மண் பரியாகச் செய்யும்.

37. திக்கயங்கள் புறங்கொடுப்பத்
திசையெட்டும் திறைகொண்ட
கைக்கயத்தை மேற்கொண்டாள்
பேரைச் சொல்லாய் பாட நான்.

திசையிலுள்ள யானைகள் புறங்காட்டி ஓடிடு
மாறு திசைதோறும் வெற்றி கொண்டு கப்பம் பெறும்
வலிய கைகொண்ட யானையின் மேலேறிச் செலுத்து
பவளான பிராட்டியின் பெயரை நான் பாடுவதற்குக்
கூறுவாயாக. கைகயம்—துதிக்கையை யுடைய யானை.

38. ஆன்ஏற்றுங் கொடிய யானை
ஐங்கணையான் வென்றிட அம்
மீன் ஏற்றின் கொடியுயர்த்தாள்
பேரைச் சொல்லாய் பாட நான்.

காளையைத் தன்னிடத்துக்கொண்ட கொடியை
யுடைய சிவனார் ஐங்கணைகளையுடைய மன்மதன்

வெற்றிகொள்ள, அம்மீன்கொடியை உயர்த்தவனாகிய
தேவியின் பெயரை நான் பாடிடக் கூறுவாயாக.
ஐங்கணையான் — மன்மதன்.

39. இனி ஆணை இலை அரசர்க்கு
என்று திசை எட்டு மொரு
தனி ஆணை செலுத்தினான்
பேரைச் சொல்லாய் பாட நான்.

இனி அரசருக்கு ஆணை நல்கும் திறம் இல்லை
என்று எண்திக்கும் ஒப்பற்ற தனி ஆணை செலுத்
திய இறைவியின் பெயரை நான் பாடுவதற்குக்
கூறுவாயாக.

40. கருமலையச் செருமலையும்
கைம்மலைய மன்னர்தொழு
வருமலையத்துவசன் அருள்
மடக்கொடியைப் பாடு வனே.

சூல்கொண்ட கருக்கலையுமாறு போர் புரியும்
யானைகளை உடைய அரசர் வணங்குமாறு வரும்
மலையத்துவச பாண்டியன் அருளிய மென்மையான
கொடி போன்றவளாகிய மீனாட்சியைப் புகழ்ந்து
நான் பாடுவேன். கருமலைய — கருப்பம் கலங்க.
கைம்மலை மன்னர் — யானைகளையுடைய அரசர்.

41. விண் புரக்கும் கதிர்மௌலி
முடிகவித்து வெண்குடைக்கீழ்
மண் புரக்கும் அபிடேக
வல்லியை நான் பாடுவனே.

விண்ணை அளக்கும் ஒளிகொண்ட திரு
முடியைச் சூடி, வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ்

மண்ணுலகை ஆளும் அபிடேச வல்லியைப் போற்றி
நான் பாடுவேன்.

42. வெம்புருவச் சிலை குனிந்து
விழிக்கணைகள் இரண்டெந்தை
மொய்ம்புருவத் தொடுத்தெய்த
மொய்குழலைப் பாடுவனே

விருப்பம் கொண்டிடும் புருவமாகிய வில்லை
வளைத்து, விழியாம் இரண்டு கண்களை எம்
தந்தையாகிய சிவனாரின் தோளை ஊடுருவிச்
சென்றிடுமாறு தொடுத்தெய்திய, அடர்த்தி கொண்ட
கூந்தலையுடைய அம்மையைப் பாடுவேனே.
மொய்ம்பு உருவ—தோளை உருவிச் செல்ல.

43. ஊன் கொண்ட முடைத்தலையில்
பலி கொண்டார்க்கு உலகேழும்
தான் கொண்ட அரசாட்சி
தந்தானைப் பாடு வனே.

ஊன் ஒழுகிடும் நாற்றங்கொண்ட தலை
யோட்டின் மூலம் பிச்சை எடுக்கும் சிவனுக்கு,
ஏழலகும் தான்பெற்ற ஆட்சியை நல்கியைப்
பாடுவேன். முடை—நாற்றம்.

44. வானவர்கோன் முடி சிதறி
வடவரையில் கயல் எழுது
மீனவர்கோன் தனைப் பயந்த
மெல்லியலைப் பாடுவனே

விண்ணோர் தலைவனான இந்திரனின்
முடியைச் சிதறடித்து, இமயத்தில் மீன் இலச்சினை
யைப் பொறித்த உக்கிர குமார பாண்டியனைப்

பெற்றெடுத்த அம்மையைப் பாடுவேன். மீனவர்
கோன் — உக்கிர குமார பாண்டியன். இக்குறும் 3ஆம்
பாடலில், 'வடவரையில் சேலிருக்கும்' எனக் கூறியது
காண்க.

45. கான் மணக்கும் சடைக்காட்டில்
கவின் மணக்கும் கடிக்கொன்றைத்
தேன் மணக்கும் பிறை நாளும்
சீறடியைப் பாடு வனே

நல்மணம் வீசும் அடர்ந்த சடையில் அழகு
மிகுந்த நறுமணக் கொன்றைமலரில் தேன்
துளிர்க்கும் திங்கள் பிறையில் ஒளிவீசும் சிறிய
அடியை உடைய மீனாட்சி அம்மையைப் பாடுவேன்.

கான்—நறுமணம். உமையின் ஊடலை நீக்க
விரும்பிய சிவன், அம்மையை வணங்க, இறைவி
யின் சீறடி, அவர் அளித்த பிறையால் நாறியது.

46. எவ்விடத்தும் தாமாசி
இருந்தவர்க்கு அருந்தவரும்
வெவ்விடத்தை அமுதாக்கும்
விரைக் கொடியைப் பாடுவனே.

அனைத்து இடங்களிலும் இருப்பவர் சிவ
பிரான். அருந்தவத்திற்காக வந்த கொடிய நஞ்சி
னையும் அமிழ்தாக்கிய மணம் வீசும் பூங்கொடி
போன்றவளான அம்மையைப் பாடுவேன்.

47. வைத்த பகிரண்ட மெனும்
மணற் சிற்றில் இழைத்திழைத்தோர்
பித்தனுடன் விளையாடும்
பெய் வளையைப் பாடுவனே

நிலைமாறாத வெளியில் அண்டங்களாகிய மணற்
சிறு வீடுகளைக் கட்டிய பித்தனாகிய சிவனாருடன்
விளையாடும் பலவகைகளாக வளையல்களைக்
கொண்ட அம்மையைப் பாடுவேன். பித்தன்— சிவன்.

48. இலைக்குறியும் குணமுநமக்கு
என்பார்க்கு வளைக்குறியும்
முலைக்குறியும் அணிந்திட்ட
மொய்குழலைப் பாடுவனே

தோற்றமும் குணமும் நமக்கு இல்லை என்ப
வராகிய பிரானுக்கு, வளையல் குறியும் மார்பகக்
குறியும் பதிந்த அடர்த்தியான கூந்தலையுடைய
அம்மையைப் பாடுவேன்.

49. ஒன்றாகி அனைத்து யிர்க்கும்
உயிராகி எப்பொருளும்
அன்றாகி அவையனைத்தும்
ஆனானைப் பாடுவனே.

ஒரே பொருளாகியும், அனைத்து உயிர்களுக்கு
உயிராகியும், எப்பொருளும் இல்லாததாகியும், அப்
பொருள் தானாகியும் நிற்கும் பிராட்டியைப்
பாடுவேன்.

50. பரசிருக்கும் தமிழ்க்கடல்
பழியஞ்சிச் சொக்கருடன்
அரசிருக்கும் அங்கயற்கண்
ஆரமுதைப் பாடுவனே.

புகழாகிய குடிகொண்ட தமிழ் போற்றிடும்
மதுரையில், பழியஞ்சியவர் என்னும் பெயர்கொண்ட
சொக்கேசப் பெருமான் வீற்றிருந்து அரசு நடாத்திடும்
அங்கயற்கண்ணியாம் அரிய அமுதைப் பாடுவேன்.
பரசு—புகழ்.

வாழ்த்து

(கொச்சகக் கலிப்பா)

51. நீர்வாழி தென்மதுரை நின்மலனார் அருள்வாழி
கார்வாழி அங்கயற்கண் கன்னிதிரு அருள்வாழி
கீர்வாழி கச்சிநகர்த் திருமலைபூ பதிவாழி
பேர்வாழி அவன்செல்வம் பெரிதூழி வாழியவே.

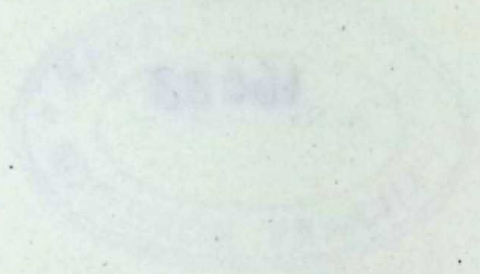
நீர் வாழ்க! அழகான மதுரையில் வீற்றருளும்
களங்கமற்ற இறைவனின் அருள் வாழ்க! மழை
வாழ்க! அங்கயற்கண் அம்மையின் அருள் வாழ்க!
சிறந்தவை யாவும் வாழ்க! காஞ்சி மாநகர் ஆட்சி
புரியும் திருமலை பூபதி என்பான் வாழ்க! அவனின்
புகழ் வாழ்க! அவன் செல்வம் காலமெல்லாம்
வாழ்க!

திருமலை பூபதி; குமரகுருபரரை ஆதரித்த வள்ளல்.

மீனாட்சியம்மை குறத்திற்கு
பி.ரா. நடராசப் புலவன் கண்ட உரை.
ஒரோவாழி முற்றுற்றது.

செய்யுள் முதற்குறிப்பு

அங்கைத்தலத்து -----	167	திக்கயங்கள் -----	170
அம்மே நின் -----	165	திங்கள்முடி -----	150
அன்பாண்டு -----	169	தினவட்டம் -----	170
ஆழிகைதா -----	147	தூசுமொரு -----	148
ஆனேற்றுங் -----	170	நங்கை நீ -----	147
இலைக்குறியும் -----	174	நீர்வாழி (வாழ்த்து) --	175
இனியானை -----	171	நெல்லளந்து -----	164
ஊன்கொண்ட -----	172	பரசிருக்கும் -----	174
எண் திசைக்கும் -----	169	பலநதிகள் -----	168
எவ்விடத்தும் -----	173	புல்வாயான் -----	156
ஒரு காலம் கஞ்சி ---	161	புழுகாலே -----	146
ஒன்றாகி -----	174	பூமருவிய -----	143
கச்சைப்பொருது -----	154	பேசும் எண் -----	147
கட மலைக்கும் -----	149	பொற்றொடி வள்ளி --	159
கருமலையச் -----	171	பொன்பொதியும் -----	168
கன்னமதம் -----	151	பொன்மடம் -----	169
கார்கொண்ட (காப்பு) 142		மங்கை குங்குமக் ----	145
கான்மணக்கும் -----	173	மந்தமாருதம் -----	152
குங்குமம் சந்தனக் ---	162	முந்நாழி -----	163
கூடல் புனவாயில் ---	158	முன்னொருநாள் -----	160
கைக்குறியின் -----	148	வஞ்சியே -----	146
கொண்டு வா -----	164	வானவர்கோன் -----	172
கொழுங்கொடி -----	154	விண்புரக்கும் -----	171
சிங்கமும் வெங் -----	153	வெம்புருவ -----	172
செண்டிருக்கும் -----	144	வெள்ளிமலைக் -----	157
செந்நெல் -----	143	வைத்தபகிரண்ட -----	173

குமரகுருபர சுவாமிகள்

அருளிய

கந்தர் கலிவெண்பா
சகலகலாவல்லி மாலை
மீனாட்சி அம்மை குறும்
மூலமும் உரையும்

உரையாசிரியர்
பி.ரா. நடராசன்